JAYNE HOLLOWAY

Fără milă

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Arden se dădu jos din pat în dimineața Anului Nou cu speranța că vor începe un an mult mai promițător din punct de vedere financiar, decât anul care tocmai se încheia.

În timp ce făcu un duș rapid, înainte să se ocupe de micul dejun care se servea la hotelul Hills View, își spuse că lucrurile nu merseseră deloc bine în ultimul timp. În afară de o săptămână în iunie, când avusese loc festivalul din Malvern, hotelul fusese mai tot timpul aproape gol. Într-o perioadă de evidentă recesiune economică, nu era un gând îmbucurător.

Hotelul Hills View era situat în orășelul Chalmers Hollow, aflat în Worchester. Fusese ideea unchiului Tam când se căsătorise cu ani în urmă cu mătușa Louise, sora mamei ei. Era prea îndrăgostit de soția lui ca să vrea s-o părăsească opt ore pe zi, pentru a merge la serviciu. Louise, la fel de îndrăgostită de soțul ei, fusese de acord că este o idee minunată.

Nu era deloc vizibil că hotelul avea probleme financiare când, la vârsta de zece ani, Arden se dusese să locuiască împreună cu ei. Întotdeauna păreau să fie bani disponibili, unchiul Tam spunând de fiecare dată când cineva avea nevoie de bani: "Încearcă să te uiți la Banca Angliei." Aceasta era o gaură în zidul bucătăriei, acoperită cu o cărămidă, unde se depozitau economiile.

Arden rămăsese orfană la zece ani. Ambii ei părinți se înecaseră în timpul unei vacanțe în Cornwall când mama ei, aventuroasă cum era, spusese că marea arată destul de calmă și că probabil salvamarii uitaseră să ia semnele de avertizare. Avusese probleme și soțul ei încercase s-o salveze, dar pieriseră amândoi.

Fără nici o ezitare, unchiul Tam și mătușa Louise veniseră s-o caute. Își doriseră mereu o fată, dar Louise nu putea face copii și amânaseră prea mult să depună actele pentru o adopție.

Când avea șaisprezece ani, tragedia lovise din nou. Dragul ei unchi Tam, un exemplu de sănătate și vigoare, suferise un atac de cord, părăsindu-le pe neașteptate. Arden fusese nevoită să treacă repede peste durerea de a-l pierde pe cel care fusese ca un tată pentru ea, străduindu-se s-o ajute pe mătușa ei, copleșită de durerea de a pierde jumătate din propria persoană.

Destul de talentată la matematică, Arden descoperise repede, fără să analizeze prea mult situația financiară a hotelului, că aveau probleme mari.

– Dar ne putem descurca, nu-i așa, draga mea? întrebase Louise cu speranță, când Arden fusese nevoită să-i arate notele de plată care se acumulaseră.

Era clar că unchiul Tam se străduise să-și țină soția departe de aceste probleme, iar tânăra hotărâse brusc să facă la fel.

– Desigur, ne putem descurca, minți-se ea.

Dar lăsase câteva zile zile să treacă pentru ca Louise să uite că discutaseră despre bani, înainte să-i spună ce hotărâse în legătură cu viața ei. Înmormântarea luase sfârșit, rudele plecaseră spre casele lor și erau doar ele două.

– Draga mea, te-ar deranja foarte tare dacă nu m-aș mai duce la facultate? întrebase ea.

– Dar am planificat…începuse Louise, oprindu-se în mijlocul frazei, dându-și seama că nu mai era "noi", ci doar "eu".

Lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji, iar Arden o luase în brațe s-o consoleze. După câteva minute, mătușa ei reluase discuția:

– Arden, nu vrei totuși să te duci la facultate?

Era dorința ei cea mai mare. Îi plăcuse mereu să învețe și era cea mai bună din clasă.

– Aș prefera să stau aici cu tine, mințise ea. Poate că sunt destul de domestică… Mă gândeam că, dacă nu te deranjează, ți-aș putea da o mână de ajutor la administrarea hotelului.

"O mână de ajutor" era doar un mod de-a spune, se gândi Arden, în timp ce scotea șunca din frigider ca să pregătească micul dejun pentru trei persoane: ea, mătușa Louise și colonelul Meredith, singurul lor oaspete. Trecuse foarte mult timp până când mătușa ei depășise durerea pierderii soțului și fusese capabilă să-i spună din nou numele, fără să plângă. În acele zile de suferință, Arden preluase aproape în totalitate controlul asupra hotelului.

Cu câtă încântare descoperise într-o zi că Louise părea să-și fi revenit din lovitura dezastruoasă! Și cu toate că acum, după șase ani de la acel eveniment, mătușa ei era la fel de lipsită de simț practic, era minunat s-o audă râzând.

– Voiam să fiu prima care se trezește în această dimineață, răsună vocea mătușii ei din cadrul ușii.

Arden se întoarse și o privi pe femeia care intră și închise ușa după ea.

– Mâine ești la rând, dacă îți aduci aminte, o tachină ea, dar dându-și seama că nu-și amintește, continuă: o să mă duc la dansul acela de Anul Nou împreună cu Simon Berry, ceea ce înseamnă că mâine dimineață nu mă voi putea trezi devreme.

– Ca și cum aș fi uitat! spuse Louise.

Începură amândouă să râdă, pentru că știau foarte bine că avea o memorie îngrozitoare.

– Sper că îți vei aminti că trebuie să gătești micul dejun pentru trei persoane.

– Da, da, sunt conștientă că îl avem pe colonel în vizită, răspunse mătușa ei, roșind puțin, cu toate că avea deja cincizeci și doi de ani.

De fapt, colonelul o ceruse din nou în căsătorie.

Arden rezistă dorinței să întrebe care fusese răspunsul. Louise fusese întotdeauna foarte deschisă cu ea și, dacă de data asta ar fi răspuns pozitiv, ar fi fost prima care ar fi aflat.

– I-ai spus că săptămâna viitoare te duci să petreci câteva zile împreună cu rudele unchiului Tam? întrebă ea, în timp ce Louise verifica dacă apa pentru ceai a început să fiarbă.

– Mmm, murmură mătușa ei, ridicând capacul ceainicului și privind înăuntru. S-a oferit să mă conducă.

Ce ingenios, își spuse Arden, abținându-se să nu zâmbească.

– În acest caz, nu se duce la Brynmoel?

Era încântată să vadă că bărbatul nu scăpa nici o ocazie să testeze apărarea mătușii. Colonelul Owen Meredith, văduv, era un client aproape permanent, din seara în care fusese nevoit să se oprească la hotelul lor pentru că avusese probleme cu mașina, în timp ce se îndrepta dinspre casa lui din Northampton, spre cabana de pescuit din Țara Galilor.

– Se simte vinovat, replică Louise. Fiica lui din Chesterfield i-a cerut să petreacă sărbătorile de iarnă cu ea, după cum știi prea bine. Dar, fiindcă a venit aici de Crăciun pentru că nepoții îl scoteau din minți, crede că e cazul acum să facă pace cu Heulwen.

– O să fie foarte bine că nu va trebui să aștepți după trenuri, dădu Arden din cap, fără să fie păcălită măcar pentru o secundă de bunele intenții ale colonelului de a face atât de brusc pace cu fiica lui.

– Și tu ar trebui să-ți iei o vacanță, spuse Louise, în clipa în care colonelul li se alătură.

Acesta, un bărbat care tocmai împlinise șaizeci de ani, era încă atrăgător, înalt și suplu, cu ochii strălucitori.

– Toată lumea ar trebui să aibă o vacanță, declară bărbatul, îndreptând o privire plină de afecțiune spre Louise.

– Să nu sugerezi ca Arden să vină cu mine, se încruntă aceasta– deși era probabil ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l sugereze. Nu ne-au iertat niciodată pe mine și pe Tam că am luat-o la noi, când părinții ei au murit. N-au nici cea mai mică idee cât de multe ne-a oferit și i-ar face viața un coșmar, dacă le-aș permite.

Familia Browning– mama, tatăl și Pauline, sora unchiului Tam– pe care îi cunoscuse la înmormântare, nu avea nici un dram de căldură între membrii ei. Mânioși pentru că Louise fusese fermă și declarase că Tam va fi înmormântat unde fusese fericit și nu în Matlock, cum voiau ei, o uimiseră la gândul că un om atât de fericit și de bun cu toată lumea putuse proveni dintr-o astfel de familie. Mătușa Louise fusese prea afectată ca s-o poată apăra atunci, iar ei se răzbunaseră pe ea, declarând că ar trebui să fie fericită pentru fiecare coajă de pâine pe care o primise de la unchiul și mătușa ei. Arden fusese uluită: îi iubise pe unchiul Tam și pe mătușa Louise, iar ei o iubiseră la fel de mult. Recunoștința nu intra în discuție.

Colonelul Meredith spusese în urmă cu o săptămână că preferă să mănânce împreună cu ele, decât să stea singur în sufragerie. Pentru că era singurul lor oaspete, fuseseră de acord. Când se așezară toți trei la masă, el continuă:

– Dacă nu vrei ca Arden să vină cu noi săptămâna viitoare, poate să își ia o mică vacanță la cabana din Brynmoel– nu o voi folosi în această perioadă și este foarte plăcut acolo, mai ales cu un foc bun.

Ți-ar face plăcere, Arden?

Tânăra zâmbi, pentru îi plăcea acest bărbat.

– Din ceea ce ați povestit în trecut, e puțin cam… izolată, nu-i așa? se interesă ea, dorindu-și să fi avut o cabană în Bahamas.

– Îți place singurătatea, observă Louise, având dreptate până la un punct.

Colonelul, considerând că e un punct în favoarea ideii lui, interveni:

– Nu vei fi deranjată de nimeni. E singura clădire din zonă. Ai putea muri acolo, și nimeni să nu te găsească!

– Ce gând plăcut! râse Louise, dar care era la fel de entuziasmată ca și el. M-ar face să mă simt mult mai bine, Arden, dacă ai petrece un timp departe de aceste locuri, ca și mine. Muncești atât de mult…

– Dar, o întrerupse Arden, le-ai spus rudelor unchiului Tam că vei sta o lună. Eu n-am nevoie de o vacanță atât de lungă…

– Ba ai.

Replica Louisei era hotărâtă, deși nu mai zâmbea, aducându-și aminte de rudele pe care urma să le întâlnească și cărora le cedase, într-o clipă de slăbiciune, promițându-le că se va duce în vizită.

– Iar când ne vom întoarce, draga mea, continuă Louise, putem începe să redecorăm dormitoarele. Unele dintre ele sunt destul de neîngrijite și nu e de mirare că n-am prea avut clienți în ultimul timp.

Faptul că nu existau bani pentru redecorare nu era un subiect pe care Arden să vrea să-l discute de față cu colonelul.

Până la sfârșitul micului dejun, se înduplecă să ia mașina unchiului Tam și să plece spre Țara Galilor în aceeași zi în care colonelul urma s-o conducă pe mătușa ei spre Chesterfield.

– Mă duc să fac puțină curățenie, anunță Louise. Frunzele căzute sunt o rușine. Nu mă miră că n-a venit nimeni în această seară să doarmă la noi.

Arden rămase să spele vasele, iar mătușa ei se îndepărtă împreună cu colonelul, certându-se pentru că el voia s-o ajute, dar ea protesta că nu e treaba oaspeților să muncească. Ultimul argument pe care-l auzi fu al colonelului, care spera că este mai mult decât un simplu oaspete.

Nu prea erau speranțe să aibă vreun musafir în această seară, cu excepția cazului în care unii dintre petrecăreții care au exagerat cu băutura nu voiau să fie prinși conducând sub influența alcoolului. Chiar și niște clienți beți ar fi mai buni decât nici un client, își spuse Arden. Din punctul ei de vedere, nu frunzele de pe jos erau problema, ci pereții de pe care începuse să cadă varul. Costa o întreagă avere să văruiască întreg hotelul. Poate că era timpul să se întrebe dacă nu poate face ea asta. Da, dar cu ce ar plăti materialele? Banii pe care îi dădea colonelul plăteau deja electricitatea.

În timp ce pregătea meniurile pentru prânz, ca să dea impresia de prosperitate, se îndreptă spre recepție, gândindu-se că poate e mai bine să ia acea lună de vacanță, oricât de izolată ar fi cabana colonelului Meredith. Poate că acolo, în liniște și la aer curat, o să găsească niște idei strălucite pentru a repune hotelul pe picioare. Era păcat că, deși mătușa Louise era plină de optimism, colonelul Meredith era singurul oaspete din această seară.

Cu toate acestea, se înșela în acestă presupunere.

În timpul după-amiezii, deoarece oaspetele lor sugerase subtil că și-ar dori să petreacă ajunul Anului Nou ciocnind o cupă de șampanie cu mătușa ei, Arden părăsi îndeletnicirea de curățat sertarele dulapului și se duse în Worcester, ca să cumpere o sticlă de șampanie. Spera că o sticlă îi era de-ajuns. N-avea nici un sens să cheltuie resursele lor deja limitate pentru o a doua sticlă, care să stea nefolosită într-un dulap, încă douăsprezece luni.

Pe drumul de întoarcere, se gândi din nou să stea de vorbă cu Louise despre un subiect pe care îl aborda destul de des: că e cazul să-și ia o a doua slujbă. Într-adevăr, mătușa ei spunea de fiecare dată că are deja o slujbă, dar nu știa cum altfel ar putea depăși dificultățile materiale.

Dar orice gând fu dat la o parte, pentru că mătușa ei părea foarte încântată și nu avea nici cea mai mică intenție să-i strice bucuria, oricare ar fi fost motivul ei.

– Am terminat-o, explică ea, punând sticla în dulap. Arăți fericită…

Își imagina că, în sfârșit, Louise acceptase cererea în căsătorie.

– Și de ce n-aș fi fericită? replică mătușa ei. Ți-am spus deja că vom avea niște musafiri care au nevoie de un pat în noaptea de Anul Nou.

– Avem oaspeți? exclamă Arden, încântată. Câți?

– De fapt, e numai unul, zâmbi Louise. I-am dat camera verde– mi s-a părut cea mai masculină, continuă ea. El pare…. foarte masculin.

Faptul că era doar un singur musafir n-o dezamăgi pe Arden. E mai bine decât nici unul…

– Unde a parcat mașina? întrebă ea, mirându-se că nu văzuse o mașină străină în garaj.

– Nu are mașină, declară mătușa ei.

Ținând cont de faptul că nu se aflau pe un drum principal, era destul de ciudat că oaspetele nu avea mașină.

– Dar avea bagaje? Măcar o valiză, ceva?

Începuse să se gândească la apariția unui client care îi lasă cu o notă de plată neonorată.

– Oh, da, draga mea. Avea o valiză. De asemenea, cred că intenționează să stea mai mult de o singură noapte.

– Dar… nu l-ai întrebat? se bâlbâi Arden, având grijă să n-o jignească, dar știind că aceasta este o întrebare care trebuie pusă neapărat unui nou-venit.

– N-am vrut să-l întreb, răspunse Louise, cu o expresie îngrijorată. Domnul Stephens nu arăta foarte bine. Se clătina pe picioare în timp ce vorbeam cu el, așa că am crezut că e mai bine să se întindă în pat, mai întâi.

– Părea bolnav?

Arden se sperie. Doar faptul că domnul Stephens avea bagaje cu el o împiedică să-și imagineze că se cazase în hotelul lor doar ca să se sinucidă.

– Epuizat, mai degrabă. Mi se părea că e foarte obosit și că are nevoie de un loc liniștit, unde să se odihnească. Mi-am dat seama de acest lucru când m-a întrebat despre ceilalți musafiri din hotel. I-am spus că suntem doar noi trei– îl văzuse pe colonel în grădină și am uitat că el nu e membru al familiei. I-am spus că nu avem oaspeți și că nu așteptăm. N-a mai stat de vorbă când a auzit aceste cuvinte, doar a semnat în registru și a urcat în camera lui.

Cu pretextul că vrea să-și schimbe pantofii, tânăra se duse la recepție și căută în registru. Domnul J. Stephens era dintr-un oraș din Scoția de care nu auzise. Dar ce căuta cineva din Scoția, unde Anul Nou se sărbătorește cu multă veselie, într-un loc precum Chalmers Hollow? Și dacă era așa epuizat cum spusese mătușa ei, avea de gând să doarmă în timpul sărbătorii? Așa ceva este imposibil pentru un scoțian, chiar dacă este sau nu epuizat.

În bucătărie, încercă să se liniștească, spunându-și că poate e un comis-voiajor sau ceva asemănător. Oricum, faptul că nu avea mașină și că trenurile nu circulau în prima zi a anului, însemna că va rămâne și noaptea următoare.

– I-ai spus domnului Stephens la ce oră se servește cina? o întrebă Arden pe mătușa ei, când masa era gata.

Noului oaspete i se pusese o masă în sufragerie.

Louise Browning dădu din cap aprobator, părând îngrijorată.

– De asemenea, la el în cameră este afișată o listă cu orele de masă.

Dar când Arden, care văzu că noul oaspete nu voia să coboare, propuse să se ducă să bată la ușa lui, mătușa ei o refuză cu fermitate.

– Nu, nu face asta, spuse ea. Probabil că doarme. Ar fi păcat să-l deranjezi.

– Ești prea grijulie, o tachină tânăra.

Louise schimbă subiectul, sfătuindu-și nepoata să se ducă să se schimbe, dacă vrea să fie gata când tânărul Simon Berry va veni s-o ia la dans.

Arden era mulțumită de imaginea ei reflectată în oglinda din dormitor. Nu că Simon ar fi fost cineva special, dar ieșea rareori și se simțea bine să folosească, măcar cu această ocazie, rujul, pudra și o rochie elegantă. Mătușa Louise făcuse minuni, făcându-i o rochie care îi scotea în evidență frumusețea naturală. Părul șaten deschis îi ajungea până la umeri, evidențiindu-i fața cu ochi căprui catifelați și cu buze pline.

Mătușa ei fu de părere că arată minunat. La vederea ei, suspină încântată:

– Oh, Arden! Dacă ar putea să te vadă mama ta! Ce frumoasă ești!

Amintirea îi aduse femeii lacrimi în ochi. Fără să vrea, Arden simți că se emoționează și ea. Cu toate acestea, preferă să treacă peste aceste momente sentimentale, decât să sfârșească una în brațele alteia, plângând în hohote.

– Domnul Stephens a coborât la masă? întrebă ea.

Imediat, gândurile Louisei se îndreptară cu îngrijorare spre musafirul lor.

– Nu sunt sigură ce trebuie să fac, ridică ea din umeri. Credeam că o să apară.

Așadar, bărbatul nu mâncase nimic.

– Dacă i-aș duce o tavă cu mâncare? propuse Arden, care era curioasă să-l vadă pe noul musafir.

– Nu poți să te duci în această rochie, replică mătușa ei, îngrijorată să nu se întâmple vreun accident.

– Ba da, răspunse nepoata ei, pot să mă duc. Promit că voi fi foarte grijulie.

– Bine, dar ai grijă să nu te apropii de sobă, cedă femeia. O să pregătesc eu tava.

Poate că nu era o idee prea bună, își spuse Arden, urcând încet fiecare treaptă. Simon ar muri de rușine dacă ar trebui să se ducă la dans cu o parteneră cu rochia pătată!

Când ajunse la ușa camerei verzi, reuși să țină tava cu o mână, în timp ce bătu cu putere. Pentru că nu primi nici un răspuns, se străduí să păstreze echilibrul tăvii, în timp de deschidea ușa. Știa că noul musafir era înăuntru– dacă era adormit, așa cum credea mătușa ei, o să lase tava pe masă și o să părăsească repede camera, făcând cât mai puțin zgomot posibil.

Dar domnul Stephens nu era adormit. Nici nu voia să fie deranjat. Acest lucru era evident din atitudinea lui, pe lângă faptul că nu răspunsese la bătaia la ușă. Înalt, atletic, o privi de sus, încruntându-se.

– Cine ești? întrebă el, fără ca vreun mușchi să i se miște pe fața cu trăsături aristocratice.

Șocul o lăsă tăcută câteva secunde– tot felul de oaspeți fuseseră în hotelul lor, dar nici unul ca el– apoi zâmbi, ascunzându-și gândurile. Puse cu grijă tava pe masă.

– Sunt Arden Kirkham, se prezentă ea cu politețe, observând că în vocea lui nu răsuna nici urmă de accent scoțian. Sunt nepoata doamnei Browning.

După ce își dădu seama că era nepoata proprietarei hotelului, bărbatul continuă s-o atace:

– Am comandat cumva cina?

Observând dintr-o singură privire hainele scumpe, oboseala pe care o remarcase și Louise și faptul că avea în jur de treizeci de ani, Arden își înghiți replica tăioasă pe care ar fi vrut s-o dea lipsei lui de politețe.

– Nu, n-ați comandat, spuse ea încet, dar…

– Atunci, ia chestia asta de aici! se răsti el.

Tânăra se îmbujoră la replica lui. Nu era obișnuită să fie tratată astfel și voia să înțeleagă și el acest lucru. Era hotărâtă să-i spună că tava cu mâncare poate rămâne, dar că el trebuie să plece.

Dar, tocmai în acea clipă, bărbatul se apropie cu agresivitate, ca și cum ar fi vrut să ia tava și să o arunce după ea. Când se mișcă, lumina căzu pe fața lui, descoperindu-i ochii întunecați, părul negru și, mai ales, o cicatrice prelungă, care îi brăzda obrazul.

Dar nu cicatricea, care părea recentă și nu vindecată în totalitate, o făcu să rămână pe loc, privindu-l cu ochi mari.

– E urâtă, nu-i așa? o provocă el. Îți întoarce stomacul pe dos, domnișoară Kirkham?

Nu dădu nici o importanță cuvintelor lui, continuând să-l fixeze cu privirea. Apoi, brusc, izbucni:

– Vă cunosc de undeva!

El păru să se crispeze și mai tare. Un mușchi îi zvâcnea în colțul gurii, iar nările i se dilataseră. O privea cu atâta intensitate, încât tânăra începu să se simtă nesigură și să ezite:

– Nu-i așa? Cred că… vă cunosc de undeva.

Era foarte clar că greșise, bănuind că e comis-voiajor. Nu părea genul de om căruia să i se dea ordine. De fapt, părea dur, aproape nemilos. Ochii reci erau plini de aroganță, privind-o de sus în jos, observând fața

ei, apoi decolteul rochiei. Chiar în clipa în care își spunea că nu putea s-o jignească mai tare, bărbatul spuse:

– Nu prea cred că e posibil.

Uitând și de tavă și de poziția precară a hotelului, Arden se înfurie la auzul acestor cuvinte jignitoare. De data aceasta, furia ei nu mai putea fi reținută.

Își îndreptă spatele și privi cu răceală spre figura bărbatului arogant și lipsit de orice urmă de politețe:

– Domnule Stephens, e păcat că, în timp ce v-ați pricopsit cu această cicatrice, oricine ar fi făcut-o, nu s-a gândit să vă facă una și pe celălalt obraz!

Cu această replică, ieși trântind ușa. Dacă bărbatul avea ceva de răspuns, era prea târziu, pentru că nu-l putea auzi. Oricum, spera că, dacă se atingea de mâncare, o să-i stea în gât!

Dar era prea puțin probabil. Nu părea nici măcar tipul sinucigașului, la care se gândise. Era un supraviețuitor. Poate că era epuizat, poate chiar bolnav. Dar era sigură că, dacă alți bărbați s-ar prăbuși, dacă ar cădea sub loviturile sorții, domnul Stephens ar supraviețui. Orice s-ar întâmpla, e genul de om care merge mereu înainte, era convinsă de acest lucru.

În schimb, era sigură că îl mai văzuse undeva. Dar unde? Nu fusese oaspete al hotelului, pentru că Arden avea o memorie foarte bună a fețelor și l-ar fi reținut, chiar dacă n-ar fi avut cicatricea.

În timp ce mormăia nemulțumită, numindu-l pe noul oaspete "brută nesimțitoare", auzi vocea lui Simon, care vorbea cu Louise. Cu un efort de voință, se strădui să-și uite mânia. Poate că mătușa ei o crezuse frumoasă, dar frumusețea ei nu făcuse nici o impresie asupra domnului Stephens!

Respiră adânc, dorind să ascundă acest incident mătușii ei. Într-un fel, ghicise că femeile frumoase nu erau deloc necunoscute pentru acest

bărbat. Dimpotrivă, părea să aibă chiar mai multe la picioarele lui. Chiar dacă arăta de parcă ar avea un caz destul de grav de insomnie, era evident un bărbat foarte frumos. Cu toate acestea, sofisticat cum era, atrăgător și puternic, era înconjurat de un mister încă de nepătruns.

De ce un bărbat ca el, care își putea probabil permite să stea la cele mai bune hoteluri, alegea să petreacă ajunul Anului Nou într-un hotel de țară, departe de luminile orașului? Și de ce era atât de supărat de întreruperea ei, din moment ce era singur în cameră? În plus, nu uitase că semnase în registrul de oaspeți abia după ce aflase că nu mai sunt alți oaspeți.

Capitolul 2

Simon Berry era un prieten de-al lui Arden care o vizita frecvent. Părea să-i facă o curte destul de puțin furtunoasă, mai ales că tânăra primea invitații la plimbări sau la masă destul de rar. Când, în seara de Crăciun, refuzase invitația lui, el o întrebase foarte prompt dacă nu e liberă în seara de Anul Nou. Abia când povestise despre toți prietenii comuni, care urmau să vină la dans, Arden se simțise cuprinsă de entuziasm și acceptase invitația lui. O să fie minunat să-și vadă din nou prietenii.

Cu toate că așteptase cu nerăbdare această seară, tânăra descoperi, odată cu trecerea timpului, că se simte ciudat în brațele partenerului ei, retrăgându-se când sărutul ușor, cu care era întâmpinat noul an, deveni mai pasionat. Spre marea ei surprindere, se gândea prea mult la domnul Stephens ca să se poată alătura entuziasmului general.

Acceptând că imaginația nu are limite, continua să se gândească de ce acesta acceptase să stea doar când aflase că e singurul oaspete. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi era mai clar că avea ceva de ascuns.

Nu credea că motivul pentru care se ascunde este legat de cicatrice, destul de neplăcută la vedere. Nu părea un bărbat vanitos. Dar ce alt motiv ar putea avea?

– Ți-a stricat cineva buna dispoziție?

Arden îi zâmbi bărbatului de lângă ea, dând la o parte gândurile neplăcute, dându-și seama că expresia ei era ușor de citit.

– Îmi pare rău, Simon, își ceru ea scuze. Eram la mii de kilometri distanță.

– Înapoi la hotel, gândindu-te ce să pregătești pentru cină? întrebă el.

Ea zâmbi din nou. Era prea mândră să-l lase să afle că nu aveau decât doi oaspeți în hotel.

– Haide, e un fel de dans pe perechi, spuse Lynne, una dintre ei. Avem nevoie de patru cupluri.

Dansul părea să fie de origine scoțiană și, chiar dacă restul grupului părea să fie cuprins de entuziasm, Arden se gândi din nou la bărbatul cu obrazul brăzdat de cicatrice.

– După un astfel de dans, avem nevoie de ceva de băut! exclamă Simon.

Tinerii își luară de băut, apoi începură să vorbească despre cadourile pe care le primiseră de Crăciun. Cu toții zâmbeau și povesteau, doar Arden era cu gândurile aiurea. Oare ce avea de ascuns domnul Stephens? se întreba ea. Dar are ceva de ascuns, sau doar lipsa lui de politețe o făcuse aproape obsedată de el?

Nu era insensibilă la oamenii bolnavi, știa foarte bine. Dar nu se putuse abține să nu se supere pentru că era tratată cu brutalitate și cu evident dispreț.

Din nou, își spuse că îl cunoștea de undeva. Nu uita niciodată o figură. Așadar, dacă nu fusese un oaspete la Hills View, unde putuse să-l vadă?

Tresări speriată, când auzi cuvintele unuia dintre însoțitorii ei:

– Îmi e milă de bietul nefericit care a scăpat din arestul poliției azi-dimineață. O să moară de frig în noaptea asta, dacă nu găsește un loc unde să se ascundă.

– N-am auzit despre asta! exclamă tânăra, cuprinsă de panică.

Chipul bărbatului îi veni în minte. O cicatrice atât de nouă putea foarte bine să fie provocată de o luptă cu polițiștii care voiau să-l prindă.

– A scăpat cineva de la…

– Am văzut la televizor, interveni un alt prieten. Un incendiator e în libertate. A evadat când era transferat de la…

– O să aibă nevoie de un foc, într-o noapte atât de friguroasă.

În timp ce Arden nu se gândea decât să ajungă cât mai repede acasă, ceilalți izbucniră în râs.

Pentru că nu voia să-i strice petrecerea lui Simon, aruncă o privire spre ceas. Era aproape ora unu. Se vorbise că vor merge cu toții la unul dintre prieteni acasă, pentru un mic dejun cu șuncă și ouă, dar ea refuzase deja. Așadar, Simon bănuia că nu voia să stea prea mult. Dacă ar conduce-o acum acasă, ar putea să se întoarcă fără nici o problemă și să continue petrecerea.

Când restul grupului se întoarse pe ringul de dans, Arden era deja prea neliniștită, imaginându-și hotelul în flăcări, ca să-și mai facă probleme de conștiință că minte.

– Te deranjează dacă plec acum? îl întrebă ea pe Simon. Sezonul sărbătorilor de iarnă este foarte ocupat pentru noi.

Spre bucuria ei, deși nu părea foarte încântat, bărbatul nu-i ceru să-și uite îndatoririle.

– Ți-a plăcut această seară? fu singura lui replică.

Fu mulțumit să afle că da, îi plăcuse foarte mult.

Arden respiră ușurată când, ajungând foarte aproape de Hills View, nu zări nici o mașină de pompieri. Singurele lumini vizibile erau cele care veneau de la felinarul de la intrare și lumina de pe hol, pe care mătușa ei o lăsase aprinsă pentru ea.

Mulțumită să descopere că nu avea de ce să se teamă, întoarse sărutul de rămas-bun al lui Simon cu mai multă căldură decât intenționase.

– Noapte bună, spuse ea, apoi se strecură din brațele lui.

După ce îi mulțumi pentru seara plăcută petrecută împreună, Simon păru încântat de căldura sărutului ei. Starea lui de spirit era vizibilă din tonul vocii:

– Ești sigură că vrei să-mi spui noapte bună?

Lumina felinarului fu suficientă ca expresia ei să fie vizibilă.

– Îmi pare rău, zâmbi el, dar mi s-a părut pentru o clipă că, o dată cu anul, și norocul meu s-a schimbat.

Relaxată, tânăra zâmbi, apoi deschise ușa de la intrare și se strecură înăuntru. Când aruncă o privire în hol, zâmbetul îi pieri. Își aminti că există un criminal în libertate, care ar putea foarte bine să fie oaspetele lor.

Ca să ajungă la camera ei, trebuia să treacă pe lângă camera verde, pe care mătușa ei o repartizase noului musafir. Străduindu-se din răsputeri să-și păstreze imaginația sub control, se apropie în vârful picioarelor și ascultă la ușă. După cum se părea, era liniște. Își spuse că, la lumina zilei, o să râdă de propriile gânduri și o să se amuze că stătuse să asculte la ușa unui bărbat epuizat, care dormea probabil foarte profund.

Oricum, trăsăturile lui aristocratice nu păreau ale unui criminal. Cu toate că nu cunoscuse până acum un astfel de om, era aproape sigură că nu arătau ca el.

Certându-se pentru că reacționează ca o copilă, era pe punctul să se îndepărteze la fel de discret cum se apropiase, când un sunet care se auzi din interiorul camerei o încremeni.

Pentru moment, cuvintele care răsunau erau imposibil de înțeles. Primul ei gând fu că bărbatul din interior se ceartă cu cineva. Dar nu părea să existe nici un răspuns, iar Arden se apropie din nou de ușă, lipindu-și urechea de ea.

Era din nou tăcere, iar pentru o secundă se întrebă dacă nu-și imaginase că aude ceva. Dar strigătul răsună din nou, iar de această dată, cuvintele erau inteligibile:

– Ușa! Nu se deschide… ușa nu se deschide!

Vocea era mânioasă, frustrată, plină de suferință și de teamă. Arden își dădu seama că era ceva în neregulă în interior. Fără să se gândească prea mult, puse mâna pe clanță și deschise ușa. Nu-i veni ideea că, dacă ar fi avut ceva de ascuns, oaspetele lor și-ar fi încuiat ușa.

În interior, descoperi că o veioză era încă aprinsă, ca și cum bărbatul adormise înainte să întindă mâna și s-o stingă. Imediat, privirea ei se îndreptă spre pat. Ceea ce văzu acolo alungă imediat din mintea ei toate bănuielile pe care le avusese.

După cum se vedea, bărbatul era cufundat într-un somn adânc, luptându-se cu un coșmar îngrozitor.

– Foc! strigă el, făcând-o din nou să se gândească la povestea incendiatorului evadat. Nu pot să…

Fața lui era contorsionată, pieptul gol transpirat. Arden se îndreptă spre el, călcând pe o pernă care căzuse din pat. Nu se mai gândea că îl văzuse ca un bărbat arogant și nepoliticos, ci doar că trebuie să-l trezească și să-l scape din lumea în care îl impinsese inconștientul.

– Domnule Stephens! strigă ea, atingându-l pe umăr.

Dar el părea prea copleșit de terorile visului ca să o audă, chiar dacă îi simțise probabil atingerea. Brusc, Arden deveni parte din coșmarul lui, iar mâna lui puternică se încleștă pe brațul ei. Cu o putere aproape supraumană o trase spre el, aruncând-o pe pat.

Îl auzi mormăind ceva, dar ochii lui strâns închiși îi arătau că e încă adormit și că nu se trezise.

– Domnule Stephens! strigă tânăra din nou, mai tare.

Nu primi nici un răspuns, dar brațele lui o cuprinseră. Mâinile începură să o atingă de sus în jos, dar atingerea lui nu avea nimic senzual. Era mai degrabă o încercare de a descoperi dacă nu are nici un os rupt.

– Oh, doamne! gemu el, atât de neliniștit, încât își spuse că trebuie să fi trecut printr-o experiență îngrozitoare.

Nu mai văzuse niciodată un om suferind atât de tare. Instinctele ei ocrotitoare se treziră la viață, aproape fără să-și dea seama ce face. Îl cuprinse cu brațele, strângându-l cu afecțiune, ca pe un copil, șoptind ușor:

– Ești în siguranță. Acum, totul e bine.

– Oh, doamne! gemu el din nou, cu o voce înfrântă, apoi tăcu.

Își lăsă capul cu păr întunecat pe pieptul ei, parțial descoperit de rochia care se rupsese.

Spunându-și că visul luase sfârșit, Arden îi privi fața epuizată. O voce îi șoptea că poate să-l lase singur, că mâine dimineață se va trezi și nu va ști că fusese în această poziție vulnerabilă. Nu avea nici cea mai mică îndoială că era foarte vulnerabil, dacă avusese un astfel de coșmar îngrozitor.

Se mișcă încet, intenționând să-i pună o pernă sub cap și să-l acopere. Cearșafurile erau strânse în jurul mijlocului lui, dar restul corpului era descoperit, iar temperatura din cameră cobora destul de repede.

Dar, înainte să termine ce avea de gând, ochii lui se deschiseră brusc. Arden, văzând nedumerirea lui, își imagină cum trebuie să se simtă. Mai ales dacă nu-și amintea coșmarul, probabil că era destul de nedumerit să știe că s-a dus la culcare singur și să se trezească în pat cu o străină, îmbrăcată în rochie de bal.

– Ați avut un coșmar, explică ea, cu voce blândă. V-am auzit când treceam…

– Oh, doamne, murmură el, ascunzându-și fața la pieptul ei.

– S-a terminat, șopti ea, dându-și seama că era în continuare afectat, deoarece agresivitatea lui nu părea să fi ieșit din nou la suprafață.

Nu părea să semene deloc bărbatului pe care îl cunoscuse seara trecută.

Brusc, el se retrase. Părea încă nedumerit să o vadă în patul lui, dar era sigură că își amintea teroarea visului din care abia se trezise.

– S-a terminat, repetă ea. Încercați să uitați și să adormiți din nou.

Cu aceste cuvinte, încercă să se desprindă de el, devenind deodată conștientă de pieptul ei expus. Rochia ruptă o lăsase aproape goală, iar ochii lui îi urmăriră pe ai ei.

Simțindu-se jenată, încercă să se miște din nou, dar încremeni când îl auzi murmurând:

– Rămâi cu mine.

Îi zâmbi cu blândețe, văzând că rugămintea lui nu avea tentă sexuală, spunându-și că, după experiența prin care trecuse, și un adult poate să se simtă ca un băiețel căruia îi e frică de întuneric. Fără să-și dea seama, expresia de pe figura ei lăsă să se vadă inocența gândurilor față de el, în timp ce încerca să-l asigure.

– O să fie bine.

Uitase cu desăvârșire că are în față un bărbat, și nu un copil care vrea să fie ținut de mână până când va adormi. Când se ridică din pat, începu să-i aranjeze cearșafurile, zâmbind:

– Sunt sigură că totul va fi bine.

Cu capul plecat, nu era conștientă de schimbarea survenită în starea lui, decât în clipa în care îl auzi exclamând:

– Cerule!

Uluită, ridică privirea spre el, descoperind toată agresivitatea pe care o văzuse seara trecută. Era atât de diferită de seninătatea cu care acceptase îngrijirile ei, încât nu-i venea să creadă că e vorba despre

aceeași persoană. Ochii plini de ironie îi priveau pieptul aproape gol, iar replica lui o zgudui atât de tare, încât rămase tăcută, pentru prima oară în viața ei:

– Domnișoară Kirkham, nu pot crede decât că partenerul din această seară nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor dumneavoastră!

Uluită, încercând să se acopere cum putea mai bine, Arden îl privi cu ochi mari.

– Așteptări? întrebă ea, fără să înțeleagă.

O privi cu ironie.

– Bărbatul cu care te-am văzut plecând mai devreme, explică el, părea pregătit să-ți ofere tot ce dorești.

Tânăra se îmbujoră de mânie, dându-și seama ce voia să spună.

– Ce n-a mers, de ai venit la mine să mă trezești din visele mele? adăugă el, pe un ton jignitor.

– Cum îndrăznești? exclamă ea, cuprinsă de furie. Erai…

– Dormeam liniștit, completă el, deși ea știa foarte bine că era conștient că avusese un coșmar.

Înainte să apuce să mai adauge ceva, bărbatul îi tăie orice replică:

– Când o să vreau room service, o să cer!

Să trântească ușa camerei verzi la ora unu noaptea, nu era ceva obișnuit pentru Arden. Dar când ieși plină de iritare, zgomotul ușii amenințând să doboare pereții, era prea mânioasă ca să-i mai pese că se va trezi cineva. Bărbatul ăsta! O adevărată bestie!

În timp ce se pregătea să se ducă la culcare, se întrebă de ce nu-l lovise. Un lucru era sigur: chiar dacă mâine este Anul Nou, va trebui să părăsească acest hotel!

Era prea supărată ca să poată adormi. Așadar, deși îi spusese lui Louise că va dormi puțin mai mult, dormi mult mai mult decât intenționase. Când coborî în cele din urmă, micul dejun luase sfârșit.

Mătușa ei îi povesti că domnul Stephens ieșise să facă o plimbare înainte de apariția zorilor și, chiar dacă nu arăta mai odihnit, mâncase totuși ceva înainte să se întoarcă în camera lui.

– E încă aici?

– Mai rămâne cel puțin o noapte, spuse Louise.

Apoi, înainte ca Arden să facă o altă propunere, mătușa ei îi spuse că oaspetele plătise pentru noaptea trecută și că adăugase o sumă în avans pentru încă vreo câteva nopți.

Fără să poată să spună nici un cuvânt, Arden era mai mult decât nemulțumită. Se gândise la el de când deschisese ochii și era din ce în ce mai convinsă că este un criminal. Nu e de mirare că are coșmaruri! Cu toate crimele de care era sigură că este vinovat, era de mirare că mai dormea vreun pic!

– Am auzit aseară la petrecere că a evadat un incendiator, spuse ea, pregătindu-se să-i împărtășească mătușii ei suspiciunile pe care le avea.

– A fost prins, sau mai degrabă s-a predat, răspunse Louise. Bietul de el, avea deja degerături.

Fără să fie prea ușurată că oaspetele lor nu era criminalul căutat, deși continua să se gândească la el ca la un incendiator, Arden nu avu ocazia să sugereze să-i dea înapoi domnului Stephens banii și să-i ceară să plece. Mătușa ei se lansase deja într-o sută de întrebări despre petrecerea din seara trecută. După ce-i satisfăcuse curiozitatea, Louise declară că trebuie să se ocupe de camera colonelului, dar că o lasă pe ea să se ocupe de cea a domnului Stephens.

Arden ar fi preferat să-l ignore pe domnul Stephens și camera lui. Dar era sigură că Louise părea să primească atențiile colonelului cu mai multă căldură decât o făcuse vreodată. Pentru fericirea mătușii ei, nu avea decât să strângă din dinți.

După ce se ocupă de camerele de la parter, de bucătărie și de tot ce mai avea de făcut, își spuse că nu mai poate amâna prea mult. Luă o cârpă de praf și aspiratorul și bătu la ușă. Nu așteptă să primească răspuns, sigură că nu va primi nici unul, așa că apăsă clanța și intră.

Nu părea să fie deranjat de întreruperea ei, deoarece singura ocupație pe care o avea era cea de a sta mohorât pe un scaun, cufundat în gânduri prea puțin plăcute. Întoarse spre ea o figură lipsită de expresie, iar Arden se îndreptă spre pat, fără să-i spună nimic. Din punctul ei de vedere, nu merita nici măcar semnul minim de politețe de a-i spune că a venit să se ocupe de cameră.

Îndreptă cearșafurile de pe pat, conștientă că ochii lui îi urmăreau fiecare mișcare.

Dacă nu avea nimic de spus, nici el nu părea să fie mai vorbăreț. Îi văzuse totuși expresia nemulțumită cu care o urmărea și, chiar dacă nu spunea nimic, putea foarte bine să gândească.

Unde îl mai văzuse? Convinsă că trebuie să-l știe de undeva, încercă să-și imagineze cum arată fără cicatrice, care părea recentă. Probabil că nu arătase nici bolnav… Trebui să renunțe pentru moment la îndeletnicirea ei, pentru că scaunul lui era plasat pe covor și ajunsese cu aspiratorul exact lângă el.

– Scuzați-mă, mormăi ea, printre dinți.

Pentru câteva clipe neplăcute, fu sigură că nu se va mișca din loc. Ridică o privire întrebătoare spre el, observând imediat că mătușa ei avea dreptate: nu arăta mai bine. De fapt, după cearcănele adânci, era sigură că nu mai dormise nici măcar câteva minute după ce ieșise din camera lui.

E într-adevăr bolnav, își spuse ea, uitând toate gândurile neplăcute despre el. Chiar dacă insistase să creadă că era un criminal, acum nu se gândea decât că este un om ca și ea, care suferă dintr-un motiv oarecare. Uitase și că singurele cuvinte pe care voia să i le spună erau: "Ieși afară!".

– Cum vă mai simțiți în această dimineață? întrebă ea deodată, privindu-i ochii obosiți.

Nu avea nici cea mai mică idee ce răspuns aștepta de la el. Chiar dacă se gândise prea puțin când pusese această întrebare, ținând cont de modul în care se despărțiseră noaptea trecută, nu avea de ce să se aștepte la un răspuns politicos. După o clipă de nedumerire, când pe figura lui se citi surpriza, de parcă nimeni nu l-ar fi întrebat așa ceva de ani buni, replică agresiv:

– Ce-ți pasă cum mă simt?

Simpatia și dorința de a-l consola dispărură imediat din mintea ei, înlocuite de mânie. Era convinsă că oaspetele lor nu avea nevoie de nimeni. Perfect sănătos sau la doi pași de moarte, domnul Stephens nu primea afecțiunea nimănui.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, replică ea, înfuriată. Din punctul meu de vedere, n-aveți decât să putreziți, domnule Stephens!

Frustarea pe care o suferise în aceste câteva ore de când era oaspetele hotelului o îndemnă să continue:

– N-a fost decât o întrebare politicoasă pe care personalul hotelului o poate pune unui oaspete care a avut o noapte agitată. A fost o greșeală din partea mea să-mi imaginez că știți ce înseamnă politețe și purtare civilizată!

După această izbucnire, se liniști. Nu se enerva niciodată prea tare, dar când o făcea, se calma repede după o izbucnire. Se simțea mult mai bine că îi spusese ce părere are despre el. Chiar dacă își imagina că trecuse peste limita dincolo de care nu mai putea fi enervată, se înșela.

Bărbatul se lăsă pe călcâie, privind-o cu insolență.

– Imaginația ta n-are limite, replică el scurt.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea, privindu-l încruntată.

– Credeam că este evident, aruncă el de sus, cu aroganță. Domnișoară Kirkham, trebuie să te anunț că nu mă poți tulbura în nici un fel.

– Poftim?

Imediat, își dădu seama ce voia să spună. De fapt, insinua că seara trecută, când îl luase în brațe, Arden își imaginase că este tulburat de frumusețea ei. Se înfurie mai tare decât credea că este posibil. Nu dorea decât să se răzbune și să-i răspundă cu aceeași monedă, așa că răspunse:

– Poate că n-am nici o putere să vă tulbur– și nici nu vreau. Dar nu v-am auzit plângându-vă când v-ați trezit în brațele mele!

– Nu eram în stare să mă plâng, veni replica rapidă, mă aflam în stare de șoc!

Amintindu-și ce se întâmplase noaptea trecută, Arden își dădu seama că avea probabil dreptate. Din ceea ce văzuse, coșmarul trebuie să fi fost în același timp șocant și înfricoșător.

Dar supriza ei fu imensă și mânia pe măsură, când descoperi că el dădea o cu totul altă interpretare stării de șoc la care se referise.

– Crede-mă, nu e ceva obișnuit în hotelurile în care mă cazez de obicei, să mă pomenesc noaptea în pat cu membri din personal! o ironiză el, lăsând-o fără replică. Spune-mi, domnișoară Kirkham, este un obicei vechi acesta de a vă vârî în patul oaspeților de sex masculin? Sunt sigur că o să ajungeți să-i dați acestui… local un renume destul de neplăcut.

Zguduită de implicațiile lui, când ea nu vrusese decât să-i dea o mână de ajutor, Arden era pe punctul să explodeze. Dacă i se păruse un bărbat neplăcut, acum ajunsese să-l urască. Orice urmă de sensibilitate pe care o simțise pentru el era moartă și îngropată.

– Pentru informarea dumneavoastră, domnule Stephens, se răsti ea, singurul motiv pentru care am intrat noaptea trecută în camera dumneavoastră a fost acela că strigați atât de tare, încât erați pe punctul să treziți pe toată lumea. A fost evident pentru mine că aveți o problemă. Nu e decât o reacție perfect umană…

– Umană? o ironiză el, ridicând sprâncenele întrebător.

– Da, umană, replică tânăra. Și, dacă tot ați adus aminte despre asta, continuă ea, hotărâtă să-și ia revanșa, dumneavoastră ați fost cel care mi-a cerut să rămân, iar eu cea care a refuzat!

Nu-și mai aducea aminte cu claritate cum stătuseră lucrurile, dar expresia lui o făcu să-și dea seama că își atinsese ținta. Nu voia să-i mai dea o șansă s-o întrerupă, așa că încercă să lovească din nou:

– În ceea ce privește oaspeții de aici, pe care i-aș deranja cu atențiile mele, lăsați-mă să vă spun că un bărbat trebuie să aibă mult mai mult farmec decât dumneavoastră, doar ca să mă uit a doua oară la el!

– Asta se referă și la maimuțoiul care te-a luat seara trecută la dans? întrebă el, amintindu-i că fusese în camera lui în rochie de bal.

Ochii lui păreau luminați de o strălucire nouă, dar nu avu nici o șansă să-și dea seama despre ce era vorba, pentru că privirea ironică reveni.

– Asta nu este treaba dumneavoastră, replică Arden. În plus, adăugă ea, dorind să răzbune reputația hotelului, nu mă miră că ați ales să stați la acest hotel. Hotelurile mai bune despre care vorbeați nu v-ar primi niciodată, ținând cont de intenția de a seduce orice personal feminin!

Cu această replică, își adună ustensilele – hotărâtă să-i lase camera în starea în care se afla acum– și se îndreptă spre ușă.

– Să nu uiți asta, răspună din spatele ei, făcând-o să se întoarcă.

Aruncând o privire spre el, descoperi că avea în mână eșarfa pe care o purtase seara trecută și care căzuse pe podea când o trăsese spre pat. Cu o privire de dispreț, făcu doi pași spre el și i-o smulse din mână.

Când deschise ușa, el strigă după ea:

– Să nu mă mai vizitezi noaptea viitoare!

Pentru a doua oară în douăsprezece ore, ușa camerei verzi fu trântită cu putere, în timp ce Arden ieși, pradă furiei.

Capitolul 3

Când veni ziua de luni din săptămâna următoare, Arden nu avea sentimente mai prietenoase pentru bărbatul de la etaj, căruia îi spunea, în mintea ei doar, "șarpele din camera verde".

Nu că ar mai fi avut ceva de-a face cu el, din ziua de Anul Nou, în care ieșise trântind ușa după ea. Mătușa ei, cu zâmbetul obișnuit, preluase curățenia și în camera lui, după ce tânăra spusese că are nevoie de timp să pregătească plăcinte și budinci, pe care să le pună la congelator.

– Desigur, draga mea, răspunsese Louise, iar apoi îi povestea în fiecare zi cât de curtenitor e domnul Stephens.

Arden ajunsese să se întrebe dacă nu aveau cumva doi domni Stephens ca oaspeți. Dar, orice spunea mătușa ei, tânăra nu dorea să afle decât un lucru: că oaspetele lor vrea să plece.

Va fi nevoit s-o facă, își spuse ea, în timp ce mătușa ei urcase să se ocupe de camera oaspetelui. Chiar dacă Louise spunea că vrea să reprogrameze plecarea spre Matlock, care fusese stabilită pentru ziua următoare, Arden nu era de acord. Mâine, hotelul Hills View urma să fie închis, iar domnul Stephens va fi nevoit să plece, fie că-i face sau nu plăcere.

Conștientă că petrecea prea mult timp gândindu-se la el, ceea ce nu o mira ținând cont de faptul că nu mai avuseseră un astfel de musafir, se întrebă din nou care este povestea lui.

Temerile ei că este un criminal se stinseseră aproape în întregime. Ultimele zile o convinseseră că nu era incendiatorul despre care se vorbea. Avea cu el o valiză, iar un bărbat care scapă de poliție n-ar fi avut decât hainele de pe el.

Recunoscând că imaginația ei, după ce o lasă liberă, uită de rațiune, Arden se străduia să rămână cu picioarele pe pământ. Nu putea să uite ce spusese acel bărbat nesuferit, când o anunțase că n-are nici o putere să-l tulbure. O acuzase că imaginația ei n-are limite. Cu toate acestea, era sigură că nu-și imaginează că îl cunoaște de undeva. Era imposibil să-l confunde, pentru că era sigură că nu există doi bărbați ca el.

Sosirea lui Louise în bucătărie o împiedică să se mai întrebe de unde îl știe, dar nu să pună întrebarea care îi stătea pe buze:

– L-ai întrebat?

– Pe colonel… începu Louise, părând nedumerită.

– Pe domnul Stephens. L-ai întrebat când pleacă?

– Oh, am uitat, zâmbi mătușa ei.

Arden se întristă. Nu mai voia să stea de vorbă cu acea brută necivilizată, dar cineva trebuia să-l anunțe– și nu să-l întrebe, așa cum ar fi fost politicos– că mâine, când vor pleca din Hills View, va trebui să plece înaintea lor.

– Trebuie să știe de azi, observă ea, dorind ca Louise să urce la etaj și să-i spună.

În afară de plimbările lui foarte matinale, înainte de revărsarea zorilor, domnul Stephens nu părăsea camera.

– Oh, nu știu, Arden, ezită mătușa ei. Nu mă deranjează să amân vizita la Matlock. Poți să te duci la Brynmoel, iar eu voi rămâne aici până la plecarea lui.

– Nu, declară Arden cu fermitate. E o șansă pentru tine să profiți de propunerea colonelului Meredith. În plus, știi foarte bine că familia Browning nu te va ierta niciodată pentru stresul pe care li-l provoci, anunțând că nu te vei duce mâine, ci la o altă dată.

– Mda, mai e și asta, oftă Louise.

– Știi foarte bine că te vei simți mult mai bine după ce vei termina cu această vizită, mai degrabă decât s-o știi atârnând deasupra capului tău, ca sabia lui Damocles.

– Da, ai dreptate, răspunse femeia, aruncându-se pe un scaun, deznădăjduită.

– Așadar, domnul Stephens va trebui să afle astăzi.

– Hm, nu mi se pare că a petrecut o noapte foarte bună, începu Louise să ezite din nou.

– S-a purtat urât cu tine? întrebă repede Arden, depășind momentul de slăbiciune, când se întrebase dacă a avut un alt coșmar.

– Oh, nu, a fost la fel de politicos ca totdeauna. Dar am descoperit că nu e foarte comunicativ, așa că nu-l întreb cum se simte, ci doar îmi folosesc ochii.

Arden o cunoștea prea bine pe mătușa ei, ca să nu-și dea seama că sensibilitatea ei naturală era afectată de evidentele probleme ale musafirului lor. În plus, avea destul de multe pe cap, cu vizita la rudele soțului ei.

– Vino să bei o ceașcă de cafea, propuse ea, lăsând-o să creadă că uită acest subiect.

Dar nu avea nici cea mai mică intenție s-o facă. Dacă mătușa ei nu voia să-și anunțe oaspetele că trebuie să plece, va fi nevoită s-o facă ea, oricât de neplăcut i se părea acest lucru.

Cu această idee în minte, așteptă până după masa de prânz. Mătușa ei îi dusese o tavă cu mâncare musafirului lor, care nu voia să coboare în

sufragerie și nici nu mânca prea mult, dacă nu îl tenta o mâncare mai gustoasă.

– O să mă duc să iau eu tava, declară Arden. Astfel, o să ai mai mult timp la dispoziție să-ți pregătești bagajul.

Hotărâtă să ignore orice replică neplăcută din partea lui și să-l anunțe cu tot calmul posibil că trebuie să plece, își îndreptă umerii și se opri în fața ușii camerei verzi.

Nu primi nici un răspuns la bătaia în ușă, dar nici nu se aștepta.

– Ah, sunteți în cameră, domnule Stephens, spuse ea cu politețe, observând dintr-o privire cât de adânci erau cearcănele lui.

Ignoră expresia mohorâtă, strângând repede farfuriile și constatând că pofta lui de mâncare nu dădea nici un semn că s-ar fi întors. Apoi se întoarse spre el:

– Domnule Stephens, sunteți la noi de aproape o săptămână, observă ea, fără să-și dea seama de ce simțea un gol în stomac.

După expresia lui, nu-și dorea decât să fie lăsat în pace.

– Pot să vă întreb când intenționați să plecați?

Nemulțumită că, deși hotărâse să-i anunțe decizia lor, ajunsese până la urmă să întrebe, suportă cu neplăcere privirea lui scurtă și rece. Părea să considere că fusese o impertinență din partea ei, așa că răspunse scurt:

– Nu m-am hotărât.

Chiar dacă sângele începuse să-i fiarbă în vene, Arden se strădui să nu se înfurie. Cu toate acestea, vocea ei era tensionată, când îl anunță:

– Mătușa mea, doamna Browning, o să plece mâine într-o vacanță de o lună.

– În acest caz, vom rămâne tu, colonelul și cu mine, nu-i așa? replică el, uimind-o cu perspicacitatea și repeziciunea cu care evaluase situația.

– Va pleca și colonelul, continuă ea, străduindu-se să-și păstreze controlul.

– Așadar, rămânem doar noi doi, nu?

La replica rostită cu ușurință, ca și cum ar fi uitat că el fusese cel care o avertizase să nu vină noaptea în camera lui, orice speranță de a rămâne calmă dispăru.

– În nici un caz! exclamă ea, amintindu-și cu claritate cuvintele lui. De fapt, vom închide Hills View pentru o lună, începând de mâine.

– Pleci împreună cu mătușa ta? întrebă el, apoi adăugă, după ce o privise lung: sau cu colonelul?

– Colonelul Meredith e destul de bătrân ca să-mi poată fi tată! replică ea cu răceală.

Privirea lui amară o făcu să-și dea seama că nu credea că vârsta este o barieră în cazul în care există bani sau altceva care să suplinească diferența.

– Colonelul Meredith o conduce pe mătușa mea în nord, explică ea cu voce tăioasă.

Scânteile din ochii ei erau un semn clar că nu era atât de calmă pe cât voia să pară.

– Eu, adăugă ea, o să-mi fac vacanța în Țara Galilor.

– Singură? veni întrebarea, ironică.

Arden nu știa de ce se mai obosește să stea de vorbă cu el, deși poate că putea folosi această ocazie pentru a-i arăta ce părere are despre el.

– Singură, răspunse ea cu fermitate. Atât de singură, încât pot fi sigură că acolo unde mă duc, nu voi avea nefericirea să intru în contact cu o persoană la fel de nesuferită ca dumnevoastră!

– Pe o insulă pustie?

Expresia lui ironică îi luminase fața, dându-i un aer mai vesel.

– Nu tocmai, veni răspunsul. Dar, din câte am fost anunțată, e un loc la fel de bun.

Îl lăsă o vreme să rumege această informație, apoi adăugă, cu o voce dulce:

– Așadar, domnule Stephens, această cameră va trebui părăsită. Vă voi face nota de plată și o veți avea la dispoziție mâine dimineață.

În timp ce deschidea ușa de la bucătărie, unde mătușa ei încă nu se dusese să facă bagajele, se felicita pentru politețea de care dăduse dovadă și pentru modul în care închisese ușa după ea, cu grijă și fără zgomot.

– Am crezut că te-ai dus să faci bagajul, îi spuse ea Louisei.

– Iar eu am crezut că te-ai dus să aduci tava domnului Stephens, replică mătușa ei.

Era bine să râdă din nou împreună, pentru că Louise nu va ști niciodată că, în plutirea lipsită de griji în care părăsise camera verde, nu-și mai adusese aminte de tavă.

Dar, două ore mai târziu, când aduna frunzele din curte, își dădu seama că e imposibil să lase tava în cameră.

Sperând că musafirul nu suportase nici el prea mult imaginea mâncării care se răcea pe tavă și o scosese la ușă, intră în bucătărie cu gândul să se spele pe mâini înainte să urce să ia tava. Dar tava era deja spălată și depozitată împreună cu celelalte, iar gândul că draga ei mătușă făcuse acest lucru îi aduse zâmbetul pe buze.

– N-ar fi trebuit să te duci tu, se simți ea obligată să protesteze, în timp ce Louise se îndreptă spre ea.

Louise, care urmărise direcția privirilor nepoatei ei, tuși jenată, de parcă s-ar fi simțit vinovată.

– Păi… de fapt nu am urcat pentru ea, mărturisi femeia. Acel drăguț domn Stephens a adus-o aici.

Uluită, Arden își privi mătușa cu ochi mari. De când se transformase "șarpele cu clopoței din camera verde" în "acel drăguț domn Stephens"? Mai mult decât atât, mătușa ei, care fusese mereu foarte deschisă cu ea, părea să evite să-i întâlnească privirea.

– Drăguțul domn Stephens? repetă ea, intenționând să descopere de ce mătușa ei părea brusc ocupată să îndrepte prosoapele care nu aveau nevoie să fie îndreptate, deși niciodată nu păruse preocupată de ele.

– Nu mi-am dat seama până acum, declară Louise fără s-o privească, dar domnul nostru Stephens e foarte fermecător.

Era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit în legătură cu acest bărbat. Mai ales faptul că devenise brusc "domnul nostru" o făcu să se întrebe.

– Spune-mi că n-ai făcut-o! exclamă ea, temându-se de ce era mai rău.

Mătușa ei rămase o vreme tăcută, apoi își dădu seama că e inutil să ascundă și că trebuie să spună până la urmă adevărul.

– Îmi este teamă că am făcut-o, mărturisi ea, apoi adăugă repede, văzând privirea nemulțumită a nepoatei ei: dar i-am spus că nu mai poate rămâne decât o săptămână.

– Oh, mătușă! clătină din cap Arden, fără să se poată supăra cu adevărat pe ea.

Știa că mătușa ei era una dintre cele mai bune și mai blânde persoane din lume, acesta fiind motivul pentru care o iubea atât de mult.

– Bine, spuse ea în cele din urmă, văzând că mătușa ei se relaxase, după ce mărturisise adevărul. Pot să-i spun la fel de ușor că trebuie să plece.

Nu putea crede că necioplitul de la etaj trecuse peste capul ei și o convinsese pe draga mătușă Louise să-l mai lase să stea o săptămână.

– Dar nu poți face asta, draga mea, protestă femeia. Domnul Stephen mi-a plătit în avans– i-am dat o chitanță.

Arden rămase o vreme pe gânduri.

– În acest caz, îi vom da banii înapoi, declară ea.

– Oh, nu putem face asta! clătină din cap mătușa ei, părând speriată. I-am promis.

– Te-a făcut să-i promiți? exclamă Arden, uluită.

Dacă ar fi fost în locul mătușii ei, nu s-ar fi simțit vinovată dacă nu respectă o promisiune smulsă cu ajutorul farmecului, dar pe ea nu încercase în nici un fel s-o convingă. Din câte știa, mătușa ei nu era în stare să încalce o promisiune.

– Dar veți pleca mâine! fu singura ei condiție.

Arden se duse la culcare, clocotind de furie neputincioasă. După cum domnul J. Stephens n-ar fi întârziat să observe, de mâine ea și cu el vor fi singurele persoane din hotel!

După cum se așteptase, mătușa ei spusese din nou că o să-și reprogrameze plecarea spre Matlock. Dar nu putea să accepte acest lucru. Nu după ce făcuse toate aranjamentele cu colonelul și cu familia Browning. Oricum, singurul lucru clar era că, la sfârșitul săptămânii, șarpele cu clopoței dar cu voce mieroasă trebuie să plece!

Colonelul Meredith, foarte încântat, încărca în portbagajul mașinii lui bagajul Louisei. După aceea, îi întinse lui Arden o hârtie pe care îi notase drumul spre cabana lui, precum și cheia acesteia.

– Cred că asta e tot, Louise, spuse el, zâmbindu-i femeii pe care o ajută să urce în mașină, apoi se așeză la volan.

– I-am dus domnului Stephens micul dejun în cameră, repetă Louise nepoatei ei, prin fereastra deschisă.

Din punctul de vedere al lui Arden, era ultima masă pe care o primea în cameră. Dacă voia să mănânce, nu are decât să coboare în sufragerie!

– Distracție plăcută! spuse tânăra, văzând că șoferul e gata să pornească.

După expresia mătușii ei, era clar că nu se aștepta să se distreze în vreun fel luna viitoare, dar Louise se strădui să fie curajoasă. Îi strânse mâna nepoatei ei și zâmbi.

– Când ne vom întoarce, ne vom apuca să redecorăm camerele, promise ea.

Arden continuă să zâmbească, în timp ce le făcea semne cu mâna. Mătușa Louise va avea nevoie de ceva care să o înveselească la întoarcere, dar cum va face rost de bani pentru redecorare? Chiar dacă ar face-o singure, tot nu aveau destui bani pentru tapet.

Ora mesei de prânz veni și trecu fără ca bărbatul de la etaj să dea vreun semn de viață. N-are decât să moară de foame, își spuse ea, deși se simțea vinovată la gândul că era destul de bolnav și că avea nevoie de mâncare.

De ce să-și facă probleme pentru el? Știa destul de bine unde e bucătăria, ca și sufrageria. Și chiar dacă nu se simțea prea bine, coborâse totuși să aducă tava.

Tot gândindu-se și certându-se că, din cauza mândriei ei, oaspetele care plătise o să moară de foame, auzi telefonul sunând la recepție.

Simon Berry, care voia să o întrebe dacă vrea să meargă împreună la teatru săptămâna viitoare, o mai smulse din gânduri.

Ridică privirea speriată la auzul ușii de la intrare, văzând străinul care se apropia exact în clipa în care îi spunea lui Simon că hotelul se închide și că va pleca în vacanță. Dar, pentru că voia să fie calmă în fața străinului care o speriase, în loc să-i spună lui Simon că se va duce în vacanță săptămâna viitoare, îi dădu impresia și lui, ca și bărbatului care o privea, că va pleca imediat după ce va pune receptorul în furcă.

– Te duci la Marea Mediterană? întrebă Simon, care n-avea nici cea mai mică idee despre situația lor financiară.

Arden îl privi pe străin, sperând că nu înțelesese că plecarea ei este iminentă și că nu poate rămâne peste noapte în hotel. Orice sumă de bani, oricât de mică, era necesară.

Bucuroasă că poate vor fi trei persoane în hotel noaptea viitoare, nici nu-și dădu seama ce-i răspunsese lui Simon, când lăsă receptorul jos. Oricum, nu anunțase că locul excursiei ei este o cabană izolată în Țara Galilor.

Îi zâmbi bărbatului din fața ei.

– Bună ziua.

– Bună ziua, răspunse el. N-am noroc, dacă vreți să închideți.

Continuând să zâmbească, Arden era pe punctul să-i spună că poate rămâne o noapte sau două, când îl văzu scoțând din buzunar o legitimație de presă.

– Sunteți ziarist? întrebă ea, neștiind ce l-ar putea aduce în Chalmers Hollow, unde nu se întâmpla nimic interesant.

Poate că se îndrepta spre un alt oraș, cu toate că nu era timpul potrivit pentru o pauză, din punctul ei de vedere.

– Din nefericire, zâmbi el. Ați avut recent vizitatori pe care nu-i așteptați?

Dacă au avut astfel de vizitatori? Arden se gândi imediat la bărbatul din camera verde, în timp ce se sprijinea, ca din întâmplare, pe registrul în care erau înregistrați oaspeții.

– A fost un incendiator care a evadat de Anul Nou, glumi ea, dar s-a predat a doua zi. De aceea ați venit aici?

Instinctul fusese cel care o împiedicase să spună ceva. Într-un fel, era sigură că presa era pe urmele nimănui altuia decât a domnului J. Stephens.

În următoarele zece minute, în timp ce ziaristul îi povestea, tânăra descoperi, nu fără suprindere, că nu era de vină imaginația ei. De asemenea, nici vederea n-o înșelase, pentru că într-adevăr îl cunoștea pe domnul Stephens de undeva. Desigur, nu acesta era numele lui adevărat. Se numea Blane Hunter și era un industriaș bogat și celebru. Nu-l întâlnise niciodată, dar fotografia lui fusese în toate ziarele vremii, cu câteva ocazii.

Prefăcându-se că-și șterge nasul, își ascunse figura marcată de șoc în clipa în care află că soția lui Blane Hunter fusese ucisă într-un accident de mașină, iar el ajunsese în spital, în șoc și plin de răni, deși superficiale.

– Dar acum a ieșit din spital? întrebă ea, simțindu-se copleșită de remușcări la gândul că bărbatul de la etaj, care își pierduse recent soția, nu voia decât să fie lăsat singur, să-și depășească durerea.

Ei bine, dacă va reuși să-l țină la distanță de ziariștii curioși, îl va lăsa în pace, își promise ea, uitând că până de curând îl considerase o brută și voise să-l lase să moară de foame.

– A plecat din spital în ajunul Anului Nou, spuse ziaristul. Nu era destul de refăcut să părăsească spitalul, susțineau medicii. Dar ultima oară a fost auzit răstindu-se la un ziarist, strigând că presa nu-l lasă în pace.

– Presa l-a urmărit în spital? întrebă ea cu naivitate.

– Sunt întotdeauna soluții, ridică el din umeri.

– Dar de ce e așa vânat de presă? Adică, sper că sunteți destul de umani ca să vă dați seama că a suferit– după ce și-a pierdut soția…

– Fosta soție, precizăbărbatul.

– Era divorțat?

– De zece ani, sosi repede informația. Era o plimbăreață de prima mână. Trecea prin atâtea paturi, încât ai fi crezut că n-are unde să doarmă. Dar asta nu m-a împiedicat să am senzația că e ceva în neregulă.

– În neregulă? exclamă ea, speriată.

– Nu vi s-ar părea suspect dacă ați fi aflat că au fost auziți certându-se în biroul lui? Că draga Delcine striga că, dacă n-o să-i plătească toate datoriile, o să se sinucidă? Răspunsul lui a fost: "Foarte bine, n-ai decât. Oricum, ar fi trebuit să-ți rup gâtul în urmă cu ani buni!". Apoi, la câteva zile, aflăm că au avut un accident…

Uluită, Arden îl privi cu ochi mari.

– Credeți că a omorât-o?

– Nu cred că e imposibil. E un afacerist fără scrupule…

– Dar… o crimă? se bâlbâi tânăra. Dacă el era la volan, nu risca să-și pună propria viață în pericol?

– Mi se pare foarte ingenios. Oricum, n-a așteptat să se ducă ancheta la bun sfârșit.

– A fost o anchetă?

– Încă n-a început. Se continuă examinarea resturilor mașinii– a fost făcută scrum.

– Nu e… ezită Arden, mușcându-și buzele, nemulțumită că fusese pe punctul să se trădeze. E ars grav? reformulă ea întrebarea.

– Nu, el n-a fost ars, veni răspunsul. Din ce am înțeles, a fost conștient după ce mașina s-a izbit de un zid și a putut s-o scoată și pe Delcine din mașină, înainte ca rezervorul să explodeze.

– Dar era deja moartă?

– El așa susține.

– Nu-l credeți?

– Mi se pare că a avut cea mai bună ocazie să rupă gâtul pe care ar fi trebuit să-l rupă în urmă cu câțiva ani, nu?

Copleșită încă de ceea ce aflase, se străduia să-și revină din uimire, când ziaristul repetă întrebarea dacă nu au primit oaspeți neașteptați de la Anul Nou.

Tânăra clătină din cap, răspunzând:

– Nu deschidem hotelul înainte de venirea primăverii.

Îl urmări cu privirea pe bărbatul care se îndepărta, întrebându-se între timp dacă nu cumva făcuse o prostie. Oare fusese o alegere proastă să ascundă adevărul și să rămână singură cu un potențial criminal?

Nu, era imposibil să fie criminal, se liniști ea ceva mai târziu. Punându-și logica la contribuție, își alungă toate temerile. Moartea Delcinei Hunter era un accident– cum ar putea fi altfel? După cum îi spusese reporterului, Blane Hunter nu s-ar fi pus singur în pericol,

conducând deliberat mașina spre zid. Oricum, și în starea în care se afla acum, refuzând să mănânce și având probleme cu somnul, avea prea multă agresivitate în el pentru un sinucigaș.

În plus, ce fel de bărbat, care e în șoc, ar avea prezența de spirit să scoată pe cineva dintr-o mașină în flăcări, care amenință să explodeze în fiecare secundă, apoi s-ar întoarce să rupă gâtul victimei? Nu se lega. Dacă ar fi vrut s-o vadă moartă, de ce ar mai fi scos-o din mașină?

Satisfăcută că oaspetele ei, care căpătase acum identitatea reală a lui Blane Hunter nu fusese capabil să-și omoare soția, Arden refuză să se mai gândească la această problemă. Începu să se întrebe de ce își dăduse un nume fals, presupunând că și adresa din Scoția era la fel de falsă.

După ce aflase identitatea bărbatului din camera verde, încercă să-și aducă aminte ce citise în ziare despre el și despre soția lui.

Reporterul vorbise foare jignitor despre fosta soție a lui Blane Hunter, iar memoria o ajută să vadă imaginea unei tinere blonde foarte frumoase, despre care se spunea că nu duce lipsă de escortă. Dar acesta era singurul lucru pe care și-l amintea despre ei.

Simpatia pe care o simțise pentru el aflând că soția lui murise în accident dispăru când își aduse aminte că erau divorțați de zece ani. N-avea nici un motiv să se ascundă pentru a trece peste suferința cauzată. În afară de cazul în care nu mai era îndrăgostit de fosta lui soție, nu exista nici un motiv să sufere chiar atât de tare.

Cu toate că dimineața hotărâse că, dacă vrea să mănânce, va fi nevoit să coboare la parter, spre seară începu să pregătească o tavă pentru oaspetele din camera verde. Nu-i păsa dacă o mai iubea sau nu pe soția lui care murise. Dar, amintindu-și cât de tare suferise după moartea părinților ei, nu se putu împiedica să nu simtă o urmă de simpatie pentru el.

Că simpatia ei nu era necesară, îi fu clar imediat. O privire spre figura lui încruntată era mai mult decât suficientă. Nu era deloc mulțumită de propriile stări, care oscilau mereu: fie îi era milă de el, fie îl ura.

Se simți din nou iritată, când el declară:

– Nu vreau asta.

Orice sentimente pozitive pentru el dispărură dintr-o dată.

– Foarte bine, n-aveți decât să flămânziți.

Era deranjată mai ales că, dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi obosit să gătească trei feluri pentru masă, ci s-ar fi mulțumit cu un sandviș.

– Cred că e dreptul meu, mormăi el brusc.

Era prima oară când îl vedea, după ce vorbise cu mătușa ei, și intenționa să fie și ultima.

– Din punctul meu de vedere, nu aveți decât s-o faceți, replică ea, amintindu-și ce spusese reporterul despre el, dar intenționând să păstreze secretul. Dar, dacă tot am ajuns la acest subiect, vreau să mă duc în vacanță. Poate că veți fi bun, domnule mare-și-tare Hunter, să-mi spuneți când sunteți…

Uluită că rostise numele lui fără să vrea, rămase fără suflare când, cu o expresie amenințătoare, el străbătu camera și o prinse de brațe.

– Știi cine sunt? se răsti el, strângând-o cu putere. De când știi?

– Eu… murmură ea, copleșită de violența din privirea lui. Am crezut că vă recunosc… Dar am fost sigură abia de câteva ore. Un… reporter a venit aici să vă caute.

Strânsoarea îi amorțise brațele, iar frica o copleșise la vederea privirii lui ucigătoare.

– I-ai spus că sunt aici?

Toată cruzimea de care fusese acuzat se citea acum pe figura lui.

– Nu, nu! exclamă Arden. Mă doare!

– Ce i-ai spus? continuă el s-o strângă, ignorând durerea ei, dorind doar să afle ce-i spusese ziaristului.

– Nu i-am spus nimic, strigă tânăra. Nu știu cum a prins de veste că sunteți aici, dar m-a auzit vorbind la telefon cu Simon– un prieten– căruia îi spuneam că închid hotelul și că plec în vacanță. L-am lăsat să creadă… pe reporter… că nu sunt vizitatori.

Blane Hunter o fixa suspicios. O urmărea cu atenție cu ochii îngustați, ca și cum și-ar fi dorit să descopere dacă spune sau nu adevărul.

– Nu i-am spus că sunteți aici. Sincer, repetă ea. Chiar când a insinuat că v-ați ucis fosta soție, că ați condus intenționat în zid…

– Că am omorât-o?

După privirea uluită de pe figura lui și după faptul că îi dăduse drumul, Arden își dădu seama că această insinuare îl șocase.

– Oh, doamne, murmură el, palid la față, îndreptându-se spre fereastră.

Dar își reveni repede, întorcându-se și declarând cu violență:

– Dacă este cineva care comite crime și scapă nepedepsit, aceasta este presa!

Tânăra simțea că de această dată agresiunea nu mai era îndreptată împotriva ei, ci împotriva presei. Curajul ei reveni, și împreună cu el reveni și compasiunea.

– De aceea ați plecat din spital, chiar dacă nu erați refăcut în totalitate? întrebă ea. Ca să scăpați de presă?

– Voiam… să-mi găsesc pacea.

Recunoașterea fu făcută aproape împotriva voinței lui. Dar era o recunoaștere, iar Arden oftă în sinea ei, dorindu-și să-l poată consola. Blane Hunter ridică privirea spre ea și descoperi că îndrăznise să simtă compasiune pentru el. Brusc, îi spulberă aceste sentimente tandre, întrebând-o cu dispreț:

– Cât ți-a oferit?

– Vreți să spuneți bani?

– Ce naiba altceva? se răsti el cu violență. Voi, femeile, ați face orice pentru bani!

"Șarpe cu clopoței" era un nume prea bun pentru el, își spuse tânăra, furioasă că probabil se referise și la mătușa ei. Ceea ce putea însemna că, atunci când Louise, cu inima ei blândă, acceptase să-l mai găzduiască o săptămână, el crezuse că nu voia decât să pună mâna pe banii lui.

– Nu mi-a oferit nimic, replică ea cu răceală.

– O să se întoarcă, mormăi el, ca și cum ar fi fost o profeție. Și cu el vor veni alții…

Privi în jur, la tapetul decolorat din cameră, și declară cu cinism:

– Chiar ați avea nevoie de ceva bani, domnișoară Kirkham, nu-i așa?

Ce nemernic putea să fie! Arden își dori să-l fi lăsat să moară de foame.

– Oricât vi s-ar părea de greu, domnule Blane Hunter din Londra și nu domnule J. Stephens din Scoția, mai aveți de învățat multe despre oamenii de la țară– sau despre mine. N-aș trăda niciodată un oaspete din acest hotel și nici nu l-aș spânzura înainte să fie judecat, oricât de mulți bani mi s-ar oferi!

Ignorând privirea lui disprețuitoare și neîncrezătoare, Arden avu sentimentul îngrozitor că, dacă mai rămâne câteva secunde în aceeași cameră cu el, o să-l lovească. Cu toată stăpânirea de care era în stare, ieși din cameră, abținându-se să trântească ușa.

Doamne, clătină ea din cap, era imposibil să-și imagineze că, pentru o secundă, îi păruse rău de el! Fie că avea sau nu coșmaruri privind moartea soției lui, suferind de șoc, Blane Hunter nu era demn de mila nimănui!

Capitolul 4

Dacă Blane Hunter mâncase sau nu ce-i dusese seara trecută, nu era preocuparea lui Arden. Era sigură doar de un singur lucru: după ce ieșise din camera lui așa cum o făcuse seara trecută, nu avea nici cea mai mică intenție să se întoarcă. Dacă tava cu mâncare o să-l deranjeze, n-are decât să o coboare în bucătărie– n-ar fi prima dată.

Încă într-o stare de spirit războinică, în clipa în care urcă la etaj să se ducă la culcare, trecu pe lângă camera lui. Ușa era închisă, iar tava nu se vedea nicăieri.

Urcând scările care duceau la camera ei, Arden ajunse repede înăuntru. Începu să se dezbrace, când îi veni ideea că poate ar trebui să încuie ușa. Își puse cămașa de noapte și, prea mândră pentru declarația de mai devreme, că n-ar spânzura un om înainte de a fi judecat, hotărî să nu încuie. Oricum, nu era criminal, așa că nu avea de ce să se teamă.

Îi luă destul de mult timp să adoarmă. La un moment dat, când imaginația îi scăpase de sub control, era pe punctul să sară din pat și să încuie ușa. Mândria fu cea care o opri și de data asta. După ce se întoarse o vreme pe toate părțile, reuși să adoarmă.

Să fie trezită brusc, când avea impresia că abia închisese ochii, era destul de rău. Dar să se trezească brusc dintr-un somn adânc și să deschidă ochii descoperind că în camera ei era lumină, era și mai rău, iar ea tresări, cuprinsă de spaimă.

Lumina era aprinsă în camera ei, ceea ce însemna că o aprinsese cineva.

Clipind des, privi spre ușă– iar frica ei se transformă în groază. Îmbrăcat complet, arătând ca și cum nici nu s-ar fi dus la culcare, Blane Hunter o fixa din cadrul ușii.

Fără să aibă nici cea mai mică idee cât e ceasul, era prea speriată să-și ia privirea de la el ca să se uite la ceas. Nu că ar fi avut vreo importanță cât e ceasul. Singurul gând era cum să-l respingă pe intrus.

– Ce…? întrebă ea, ezitând, cu gâtul strâns de teamă, prea târziu să-i pară rău că nu încuiase ușa. Ce vreți?

Se strădui să nu se retragă, în timp ce-l urmărea făcând un pas în interiorul camerei.

El o privi cu răceală.

– N-am venit să te omor, clătină el din cap nerăbdător, nemulțumit de teama care se citea pe fața ei. Nici nu intenționez să te violez…

Expresia lui era sugestivă, de parcă ar fi fost sătul de toate femeile din lume, din cauza soției lui. Ușurată, Arden găsi destul de mult curaj să răspundă:

– Mă bucur să aflu asta.

Era mulțumită și că lăsase ușa deschisă, pentru cazul în care ar fi fost nevoită să-l împingă afară din cameră.

– Pot să întreb, continuă ea, bucuroasă că vocea ei nu mai era gâtuită de teamă, cărui fapt datorez plăcerea neașteptată a vizitei dumneavoastră?

– Încetează cu sarcasmul, veni răspunsul lui. Nu vreau decât să-mi răspunzi la niște întrebări foarte simple.

Tonul lui era grăitor și tânăra înțelese repede că ar fi mai bine să răspundă. Când întoarse privirea, ca să nu observe expresia ei nemulțumită că era nevoită să-l asculte, zări ceasul. Era ora două!

– Ascult, dădu ea din cap, reținându-și replica sarcastică pe care o avea în minte.

Ochii lui o fixau și, într-un fel, era conștientă că știa cât de mult o deranjează că nu poate să-i servească o replică plină de ironie. Dar nu văzu nici o urmă de plăcere în privirea lui, când spuse:

– Acel loc din Țara Galilor. Locul în care te duci în vacanță, e atât de izolat precum spuneai? întrebă el, ignorându-i nedumerirea.

– Cabana colonelului? exclamă ea, întrebându-se dacă nu ajunsese din întâmplare în vreunul din coșmarele lui.

O trezise la ora două dimineața, ca s-o întrebe așa ceva!

– Ai spus că a condus-o pe mătușa ta în nord, se înfurie el. Așadar, m-ai mințit! Te duci la el!

– Nu, nu e adevărat!

Era rândul ei să se enerveze. Era destul de rău să fii trezită în toiul nopții printr-o sperietură, fără să-i mai spună mincinoasă. Dar se calmă repede, descoperind după expresia lui și după maxilarul încleștat că era mult mai mânios. Acest bărbat care putea fi un criminal. Repede, deși nemulțumită de propria reacție, îi explică:

– Colonelul Meredith are această cabană la care se duce din când în când. Din motive de… familie, mătușa mea a hotărât că e mai bine să nu mă duc la Matlock, împreună cu ea. Așadar, colonelul a fost drăguț și mi-a oferit cabana lui, în timp ce-i face o vizită fiicei din Chesterfield.

Când ajunse la sfârșitul explicației, era convinsă că Blane Hunter n-o credea în continuare. Oare, dacă își petrecuse toată viața printre mincinoși, nu era în stare să mai creadă adevărul?

– Colonelul Meredith se va întoarce acolo în timpul șederii tale?

– Nu! Nu se mai duce chiar atât de des ca în tinerețe, răspunse Arden încruntată, sătulă de aceste explicații. După ce o să plece din Chesterfield, o să se întoarcă la Northampton. Dacă vreți să știți, adăugă ea, nu mă vede în modul în care insinuați că o face. Vrea să se însoare cu mătușa mea.

Dorindu-și să nu fi spus ultimele cuvinte– era în totalitate problema colonelului și a mătușii ei– Arden constată cu surprindere cât de repede asimila informația bărbatul din fața ei, care păru să depășească foarte repede surpriza și continuă să întrebe:

– Știe cineva din această localitate despre cabana din Țara Galilor?

Încercând să țină pasul cu el, își puse întrebarea dacă nu cumva faptul că abia se trezise din somn o făcea să funcționeze mai încet, pentru că nu-și dădea seama unde voia să ajungă.

– Cum ar putea să știe cineva? ridică ea din umeri, obosită și sătulă de întrebările lui. Colonelul nu trăiește aici. Și, de fiecare dată când o face, stă aproape de…

– Ziaristul pe care l-ai văzut azi, o întrerupse el, fiind evident interesat doar de anumite lucruri, n-o să renunțe.

În timp ce Arden se străduia să se gândească la ziarist, atât de brusc după întrebările referitoare la colonel, el continuă:

– Trebuie să plec de aici. O să plecăm acum.

Abia acum începea să vadă ce urmărise cu aceste întrebări. Copleșită de presupunea lui că l-ar urma undeva, cu atât mai puțin într-o cabană izolată, tânăra abia reuși să exclame:

– Noi?

– În timp ce mătușa ta și colonelul sunt în nord, la o distanță sigură, explică el, fără să dea vreo importanță uimirii ei, ești singura persoană care poate da informații presei. O să vii cu mine.

Era clar că nu admitea nici un protest.

– O să vin cu…

După ce abia trecuse peste șocul descoperirii că stă în pat, la ora două noaptea, purtând cea mai stranie conversație cu un bărbat, Arden își spuse că mersese prea departe. Nu mai era dispusă să îndure.

– Acum, așteaptă puțin, spuse ea cu aprindere, fără să-și dea seama că era prima oară când îl tutuia. În primul rând, ți-am spus deja că nu voi spune nimic oricui ar veni să se intereseze. În al doilea rând…

– Fără să ții cont de suma oferită, completă el cu ironie.

– Iar în al doilea rând, ignoră ea întreruperea, ca și în al treilea rând, nu numai că nu vreau să plec undeva cu un bărbat care, din câte se pare, poate fi ucigașul fostei lui soții…

Fu din nou întreruptă, iar bărbatul îi aminti:

– Parcă ai spus că nu condamni pe nimeni fără un proces?

Oprită cu propriile cuvinte, rămase o vreme pe gânduri.

– În acest caz, spune-mi adevărul, îl provocă ea, știind foarte bine că n-o va face.

– Când o să vreau să-mi fii judecător și juriu, o să te anunț, replică el. E suficient să spun că nu sunt sinucigaș.

Ceea ce voia să însemne, așa cum își spusese deja, că n-ar fi lovit zidul intenționat, fiind și el în mașină și riscând să-și piardă viața.

– Bine, recunoscu ea nemulțumită, o să accept că n-ai produs accidentul intenționat, dar…

Era sigură că ideea reporterului că i-ar fi rupt gâtul Delcinei după accident nu era decât o invenție jurnalistică.

– În acest caz, o întrerupse el din nou, fără să-i mulțumească pentru că acceptase că nu este criminal, spune-mi unde este cabana și vom…

Era rândul ei să-l întrerupă:

– În nici un caz! Nu numai că nu vă voi spune unde este cabana, domnule Hunter, dar v-aș fi recunoscătoare dacă ați dori să vă întoarceți în camera dumneavoastră și să mă lăsați în pace!

Arden și-ar fi dorit să nu fi folosit cuvântul "pace"– îi adusese aminte că, nu cu multe ore în urmă, îi spusese că venise aici ca să-și găsească pacea. Îi amintise cum îl văzuse în ghearele unui coșmar îngrozitor. Nu avea nevoie de nici o indicație în afară de fața lui palidă, ca să-și dea seama că nu prea avea parte de nopți liniștite. Imediat, fu asaltată de gânduri de care nu avea nevoie, că el nu-și va găsi pacea pe care și-o dorea cu acești ziariști care se învârteau mereu în jurul lui.

Era impresionată de situația lui. Chiar dacă nu reușea să retragă comanda pe care i-o dăduse, aceea de a părăsi camera ei, tânăra se simțea ciudat de tulburată. Pentru că, în clipa în care ar fi fost gata să jure că Blane Hunter nu era genul de om care să accepte un ordin de la cineva, părea pe punctul să facă exact acest lucru!

Bărbatul era aproape de dulapul de lângă ușă, retrăgându-se încet. Când mâna lui trecu ușor peste marginea dulapului și capul i se întoarse spre ea, Arden se lupta deja cu lacrimile. Se chinuia să nu arate că e slabă, dar era foarte greu să o facă, în timp ce-și spunea că are în fața ochilor un suflet chinuit, care e tulburat pentru că a fost cel care a cauzat moartea unei persoane pe care o iubise și pe care poate că încă o iubea.

Îi zâmbi cu blândețe, iar zâmbetul rămase pe buzele ei, chiar dacă el nu răspunse. Pentru o clipă, în ochii lui se citi o privire triumfătoare– un triumf pe care nu-l înțelegea, dar care făcu să-i dispară zâmbetul.

Fără grabă, în timp ce tânăra se întreba care erau motivele acțiunilor lui, Blane Hunter întinse mâna către ea. Abia atunci văzu motivul triumfului lui. Chiar dacă ea uitase că lăsase cheia de la cabană pe dulapul de lângă ușă, Blane Hunter, care dispunea probabil de o memorie fotografică, inventariase conținutul camerei ei. Găsise apoi cheia pe care o căuta, la care era atașată o etichetă galbenă.

– Brymoel, spuse el zâmbind cu ironie, în timp ce citea biletul cu indicațiile lăsate de colonel.

N-o să-i mai fie niciodată milă pentru el, își spuse Arden.

– Foarte bine, eu nu merg, declară ea, furioasă pe el, dar furioasă și pe propria persoană, pentru că păruse să fie mai ușor de emoționat decât mătușa ei. Și nu mă poți obliga. Dacă îndrăznești să pui piciorul în cabana colonelului…

– Îmbracă-te, veni răspunsul lui.

Și ea, care crezuse că putea să-i dea ordine!

– La naiba! Nu mă îmbrac!

Dar se sperie în clipa în care îi văzu expresia. Era evident că i se părea obositor s-o tragă jos din pat și s-o îmbrace, dar părea capabil de acest lucru.

Oh, doamne, își spuse ea, ce mă fac? Nu avea impresia că Blane Hunter era dornic să se retragă– oare o va îmbrăca el?

Gâtul i se strânse și înghiți cu greu, în timp ce-și spunea că-l urăște pentru aroganța și hotărârea lui. Între timp, bărbatul căutase prin casă și descoperise o valiză. Ar fi vrut să-i arunce o greutate în cap, în clipa în care depuse valiza deschisă pe pat, ca și cum ar fi invitat-o să-și facă bagajele.

Cu voce hotărâtă, el declară:

– Vom merge cu mașina ta.

Fără să se oprească să se întrebe cu ce altceva a fi putut să meargă, deși ea intenționa să rămână pe loc, Arden simți că furia i se topește. Oh, bietul bărbat, își spuse ea, îndoindu-se că va mai conduce vreodată. Probabil că era un coșmar adevărat dacă nici măcar nu-și imagina cum ar fi să conducă o mașină.

– Eu… se bâlbâi ea, străduindu-se din greu să-și păstreze sentimentele ascunse, pentru că era clar că acest bărbat nu dorea compasiunea nimănui.

Dar el ridică privirea în acea clipă. Era o mișcare prea rapidă ca tânăra să-și fi luat privirea plină de blândețe ațintită asupra lui. Se gândi că va

exploda din nou, dar el păru să rămână o vreme pe gânduri, fixând-o cu intensitate.

– Ai de gând să te îmbraci? întrebă el brusc, cu o notă amenințătoare în voce.

Încă atinsă de tristețea pe care o simțise pentru situația lui, nu se simțea capabilă să se certe din nou cu el.

– Nu pot să vin cu dumneavoastră… sau să vă duc la cabană, domnule Hunter, spuse ea cu calm. Sunt sigură că puteți vedea…

– Văd următorul lucru, o întrerupse el. Mă ai pe cap vacanța asta, fie că rămâi aici sau pleci la cabană.

– Dar voi pleca pentru o lună, se gândi ea să explice. Nu mai puteți sta aici mai mult de o săptămână.

Hohotul lui de râs era amar. Dar Arden rămase din nou calmă. Chiar dacă își dădea seama că Blane Hunter nu avusese nici o intenție să plece atât de devreme, tot nu se putu enerva.

În timp ce înțelegea cuvintele lui, că vor rămâne împreună fie că vor părăsi hotelul, fie că nu, își dădu seama că nu putea să se supere din nou pe el. Nu acum, când își dădea seama că undeva în inima lui exista o slăbiciune, că avea nevoie de ea, să-l ducă departe de ziariștii care îl hăituiau.

– Nu pot… începu ea să protesteze din nou, deși îi era clar și ei că avea mai puțină putere să refuze.

– Oh, doamne, spuse Blane Hunter, mormăind nemulțumit, ca și cum s-ar fi săturat să stea de vorbă cu ea. Ești la fel ca restul!

Energia de care avea nevoie se trezi la viață, la auzul acestei insulte.

– Adică? întrebă ea scurt, fără să-și dea seama ce mai voia să spună de data asta.

– Bine, o să te plătesc, mârâi el printre dinți.

– Să mă plătiți? exclamă Arden, amintindu-și replica lui cinică despre femeile care ar face orice pentru bani.

Rămase uluită când el scoase din buzunar un portofel voluminos și extrase câteva teancuri de bancnote, încă învelite în hârtia de la bancă, pe care le aruncă pe pat.

– Aici sunt o mie de lire, declară el cu ostilitate. Acum, vrei să te îmbraci?

Dar Arden era șocată.

– O mie de lire! repetă ea.

– Dacă mai rămâne destul după ce-i vei cheltui pe nimicurile care vă fac vouă plăcere, poate că arunci și puțină vopsea pe pereții camerei tale, veni comentariul lui neplăcut.

Ironia lui, care se referea la tapetul aflat într-o stare mult mai proastă decât cel din camera verde, o făcu să-și aducă aminte de lipsurile lor financiare și de câte ar putea face cu o mie de lire.

Chiar dacă primul reflex a fost să-i arunce banii în obraz, își dădu seama că nu-și putea permite. Era nevoită să strângă din dinți.

– În acest caz, murmură ea, prinzând cuvertura cu degetele, problema se pune altfel.

Îi zâmbi fals, dorind să ascundă de el că tocmai descoperise cât de ușor e să simți că vrei să ucizi pe cineva.

– Dacă îmi dați jumătate de oră, domnule Hunter, o să vă duc oriunde vreți să mergeți.

Nu-i era clar dacă expresia lui era de dezgust, sau dacă fusese dezamăgit de avariția de care dăduse dovadă. Cu toate că simțea că este vorba de a doua explicație, nu putea fi sigură.

– Ești obositoare, declară el cu dispreț, părând să se enerveze din ce în ce mai mult, în timp ce luă hainele pe care ea le lăsase pe un scaun și i le aruncă.

Îi întoarse spatele cu o privire dură, care nu-i plăcea. Arden își dădu seama că nu e cazul să întârzie.

Nu-i făcea plăcere să se îmbrace cu un bărbat în cameră, dar nu se putu abține să nu-l ironizeze:

– Nu aveți nici un dram de încredere în mine, nu-i așa? întrebă ea, în timp ce trăgea fermoarul de la pantaloni, întinzându-se spre pulover. Credeți că, în clipa în care vă veți întoarce cu spatele, o să dau telefon la presă…

Se întrerupse singură de data asta, dându-și seama că întrebarea ei îl făcuse să întoarcă privirea spre ea. Privirea lui îi fixă sânii acoperiți parțial de sutienul alb din dantelă. Instinctiv, Arden își acoperi pietul cu puloverul, făcându-l să se întrerupă, tocmai când spunea:

– Am la fel de multă încredere în tine, ca…

Mișcarea ei rapidă, cu care își acoperise sânii, păru să-l înfurie:

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, explodă el, am destule probleme și fără o virgină speriată pe cap– nu ai nimic ce n-am mai văzut până acum.

De unde știa că este virgină, era un mare mister pentru ea. Abia după ce-și dădu seama ce voise el să spună, fu conștientă de existența unei probleme la care nu se gândise.

– Dacă vin cu dumneavoastră, se bâlbâi ea, fără să-și dea seama că tocmai fusese de acord cu plecarea, nu veți încerca să…

Se opri singură, văzând expresia lui Blade Hunter, care părea să creadă că e o idee amuzantă.

Chiar dacă nu păruse să zâmbească măcar puțin, el replică:

– Te rog, nu sunt în dispoziția potrivită pentru a face glume.

Oricum, era sigură că nu se gândise nici o clipă la ea ca la o potențială parteneră.

Jignită de reacția lui, chiar dacă îi spusese ce voia să afle, Arden aruncă o privire urâtă spatelui lui. Își trase repede puloverul pe ea, tratându-și ego-ul rănit cu amintirea invitațiilor pe care le refuzase de la bărbații care erau interesați de ea.

Nu că și-ar fi dorit ca această brută să fie interesată de ea. Dar ar fi putut să-i arate și în alt mod, mai sensibil, că un bărbat sofisticat cum era el, găsea această situație amuzantă: să fie interesat de o fată de la țară ca ea.

– O să-mi fac singură bagajul, se răsti ea în clipa în care Blane Hunter se îndreptă spre șifonier și deschise larg ambele uși.

Ar fi vrut să se ducă în camera lui și să se ocupe de propriul bagaj.

Dar, coborând la parter și descoperind că valiza lui era deja acolo, își dădu seama că făcuse planul cu grijă și că bagajul lui era gata în clipa în care urcase s-o trezească.

– Acum, ce naiba mai faci? întrebă el nerăbdător, în clipa în care o văzu că se îndreaptă spre recepție și că scoate un pix și o foaie de hârtie.

– Las un bilet pentru mătușa mea, se răsti ea, provocată.

După o clipă, își dădu seama că el era probabil îngrijorat că-i scrisese mătușii ei cine era în realitate domnul J. Stephens.

– Pentru că mă plătiți să vă suport o lună, explică ea, poate să însemne că mătușa Louise se poate întoarce mai înainte decât mine.

Oricum, se gândise deja că Louise nu va fi în stare să suporte o lună întreagă la rudele soțului ei.

O deranjă foarte tare că, în clipa în care biletul era gata, Blane Hunter îi luă hârtia din mână cu un calm imperturbabil, dorind să descopere dacă nu cumva îl înșela.

– Banca Angliei? se întoarse bărbatul spre ea, ajungând la paragraful în care o anunța pe mătușa ei că sunt bani pentru plata facturilor în ascunzătoarea celebră.

– Un secret al familiei, răspunse Arden, conducându-l la bucătărie și arătându-i cum se scoate o cărămidă, care ascundea banii celor din hotel.

Fără să-i pese că privirea lui arăta că e sigur că ea și mătușa ei sunt cele mai nebune femei din Anglia, tânăra se îndreptă spre ascunzătoare și depuse acolo cea mai mare parte din bancnotele pe care le primise.

Blane o urmări peste tot, descoperind și el că, dacă nu știai precis locul ei, era imposibil să găsești care era cărămida care se deplasa.

– Mâncare, declară el scurt, trecând la următorul punct de pe agendă, în timp ce ea se gândea în continuare la întoarcerea mătușii ei.

– Mâncare? repetă ea, încercând să țină pasul cu el.

Abia se abținu să nu-l întrebe de când se interesa de problema mâncării.

– Dacă acea cabană e atât de izolată precum spuneai, explică el nemulțumit, iar dacă prietenul tău, colonelul, se duce foarte rar, nu prea cred că mai sunt provizii. Nu mă pricep să aduc la viață tinere care au leșinat din lipsă de alimentație corectă.

Bănuind că mai degrabă ar trece peste ea, dacă i-ar cădea la picioare, Arden descoperi o cutie de carton pe care o umplu cu provizii. El adăugă într-o cutie mai mare niște pâine și lapte.

Blane fu cel care se asigură că toate aparatele electrice fuseseră scoase din priză, mai puțin frigiderul. Tot el verifică toate becurile și porni alarma.

Obișnuit deja cu drumul, datorită plimbărilor lungi pe care le făcea, bărbatul o conduse repede spre locul în care își ținea mașina.

După ce deschise portbagajul mașinii, iar Blane puse totul în interior, Arden, îmbrăcată în pantaloni și geacă groase, ocoli mașina și se îndreptă spre locul șoferului.

Fără prea multă ceremonie, bărbatul îi luă cheile din mână și o îndreptă spre locul din dreapta. Din nou, Arden înțelese că se înșelase în privința lui, când crezuse că e marcat de accidentul care avusese loc.

– O să conduc eu, răsună vocea lui în întuneric.

– Poftim? exclamă ea, neîncrezătoare.

Dar el nu răspunse, ci deschise portiera și se așeză la volan.

Le luă ceva mai mult de două ore să ajungă la Brynmoel. Blane Hunter era mohorât și tăcut. Nu că Arden ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Îi dăduse destul de multe lucruri la care să se gândească și abia acum, când erau deja pe drum, avu timp să se gândească fără să i se strige vreo instrucțiune care să-i întrerupă șirul gândurilor.

La începutul drumului, se întorsese la starea de nemulțumire, sigură că nu-l place foarte tare, mai ales că o manipulase astfel încât ajunsese să accepte să meargă împreună la cabană. Observă că era un șofer excelent, iar orice teamă că va sfârși ca Delcine era total neîntemeiată. Ceea ce o făcu să se întrebe de ce, când conducea atât de bine, cu relaxare dar și cu atenție, ajunsese să facă un astfel de accident?

Poate că fusese ceva în neregulă cu mașina, continuă ea firul gândurilor. Într-un fel, se îndoia că fusese vorba despre o mașină veche sau cu probleme.

Sunt obosită, se gândi tânăra în cele din urmă. Nu era de mirare, deoarece nu fusese pregătită să plece, la ora trei dimineața, spre cabana din Țara Galilor.

Se întoarse să privească profilul lui cizelat, dar neclintit, în lumina slabă. Ca și cum ar fi fost conștient de privirea ei, Blane se întoarse s-o privească. Surprinsă, Arden privi afară.

Nu arăta mai bine decât în ziua în care sosise la Hills View, observă ea, fără să vrea să simtă din nou compasiune pentru el– mai făcuse această greșeală. Dar, în timp ce-și amintea cuvintele pe care le strigase în timpul coșmarului, dându-și seama că fusese îngrozit că nu va putea s-o scoată pe Delcine din mașină înainte de explozie, simți că se înmoaie din nou.

Plecase din spital deși nu era complet refăcut, fiind probabil ajutat de un complice. Așa se explica și suma mare de bani pe care o purta la el. Probabil că, în clipa în care presa începuse să-l urmărească, nu făcuse decât să pună planul în aplicare.

Era convinsă că planul lui fusese să dispară, să ajungă într-un loc unde nu va putea fi găsit. Ceea ce însemna că îi ceruse unuia dintre vizitatori– probabil unul dintre directorii de încredere– să-i pregătească nu numai haine, dar și o sumă suficientă de bani, astfel încât să nu fie nevoit să folosească cecuri.

Părea că se pregătise pentru orice sumă de bani i-ar fi fost necesară, chiar dacă nu știuse că poate găsi camere ieftine. Acesta era motivul pentru care plătise cu bani lichizi fiecare zi de stat.

Arden căscă obosită, gândindu-se la cabana colonelului. Ar fi vrut să fi fost mai atentă la ce povestise colonelul Meredith despre proprietarea din Brynmoel.

Ar putea fi foarte bine o construcție mică, doar cu o cameră. Dacă e un singur pat? Sentimentul de alarmă îi goni oboseala. Dar își aminti imediat ce răspuns primise de la bărbatul tăcut din stânga ei, când încercase să se asigure că poate avea încredere în el: "Nu sunt într-o stare de spirit potrivită pentru glume!" Era sigură că, indiferent dacă vor găsi o cabană cu un dormitor sau chiar fără dormitor, nu are de ce să se teamă din partea lui Blane Hunter. Pentru că, în afară de seara în care fusese prea traumatizat de coșmarul pe care-l trăise și când îi ceruse să stea– era omenește să simtă nevoia de a avea pe cineva în preajmă, care să-l ajute să recapete sentimentul de realitate– Blane Hunter părea să-și fie autosuficient. Și, chiar dacă într-o zi va avea nevoie de o femeie, pentru altceva decât consolare, era imposibil să se întoarcă spre cineva atât de nesofisticat ca ea. Arden Kirkham era sigură că nu s-ar potrivi niciodată cu gusturile sofisticatului Blane Hunter.

Capitolul 5

Arden credea că va adormi în orice clipă, dar hurducăturile provocate de drum o făcură să-și dea seama că părăsiseră șoseaua pentru un drum forestier. Nu mai avea nici o șansă să adoarmă.

Drumurile de munte fuseseră destul de bune până acum. Dar, pe măsură ce mașina sărea și se scufunda în șanțurile adânci, Blane încetini, ca să micșoreze impactul, aducându-și probabil aminte că același vehicul va trebui să-i ducă înapoi la civilizație. Tânăra nu avea nevoie de altă indicație că se află în sălbăticie.

I se părea că, în timp ce se întreba dacă oasele ei vor reveni vreodată în poziția inițială, drumul se întinde la nesfârșit. Dar nu trecuseră mai mult de cinci minute de mers, când în fața lor se ridică o construcție solidă din cărămidă.

– Asta este? întrebă ea, nedorind să spere și să fie nevoită să urmeze apoi același drum accidentat.

– Acesta este Brynmoel, veni răspunsul. E singura proprietate din preajmă.

Arden era obosită, și se simțea la fel de morocănoasă ca vocea lui. Cu toate astea, se gândea că o lună petrecută împreună cu încântătorul ei

însoțitor, o va face pe ea să aibă coșmaruri. Se străduí să uite acest lucru, declarând:

– În acest caz, aceasta este proprietatea colonelului.

Să descopere că într-adevăr cheia pe care o introdusese Blane Hunter în broască se potrivea, era o adevărată ușurare.

După ce merseră încet pe lângă ușă, ajunseră la întrerupătorul care fu apăsat fără succes. Tânăra fu lăsată să aștepte în întuneric, în timp ce el verifica generatorul.

Era încă în holul în care o lăsase când se aprinse lumina, orbind-o cu strălucirea ei.

– O să aduc bagajele înăuntru, spuse el.

Era un semn de politețe neașteptat, iar ea se îndreptă spre bucătărie, pentru o mică inspecție. Încăperea era mare și bine utilată, lucru promițător. La etaj, erau patru dormitoare, iar Arden îl alese pentru ea pe cel mai aproape de scări, știind foarte bine că domnul Blane Hunter îl alege pe cel mai îndepărtat. În timp ce inspecta dormitoarele, bărbatul îi aduse valiza.

– Aș fi putut să mi-o aduc singură, spuse ea automat, știind că oboseala e motivul pentru care îl repezise.

Singurul lui răspuns fu un mormăit, după care se întoarse pe călcâie și plecă.

Fu foarte ușor să găsească lenjerie, pentru că proprietarul cabanei avea o rezervă impresionantă. Fără îndoială, fiica lui folosea vara această cabană, iar prezența celor trei copii explica și de ce erau atât de multe dormitoare.

Fără să vrea nimic altceva decât să se arunce în patul pe care tocmai îl făcuse, tânăra se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-l lase pe Blane Hunter să-și facă singur patul. Dar, amintindu-și cât de obosit arătase, împotriva resentimentelor ei, se duse în cel de-al patrulea dormitor și făcu patul și pentru el.

Se surprinse gândindu-se la el cu îngrijorare. Din câte putea să-și dea seama, nu păruse să aibă vreo intenție să mai urce la etaj. La naiba! Părea atât de obosit, încât îi dădea impresia că poate să doarmă pe un preș la ușă. De ce nu se ducea la culcare?

Nemulțumită, își dădu seama că nu va putea să se ducă liniștită la culcare până nu află care este motivul care îl reține. O privire aruncată la ceas arăta că se va lumina în curând de ziuă.

Îl găsi în salon, dar bărbatul părea să nu fi observat prezența ei, ci doar stătea pe unul dintre fotolii, dând impresia că vrea să rămână acolo. Ezită pentru o clipă să-l deranjeze, apoi îi privi din nou fața obosită și hotărî că merită să încerce.

– V-am făcut un pat în dormitorul cel mai îndepărtat de la etaj, declară ea, întrerupându-i reveria.

– Mulțumesc, aruncă el scurt, dar nu făcu nici o mișcare să se ridice.

Dorindu-și doar să termine cele opt ore de somn de care avea nevoie, Arden nu se convinse că nu-i pasă dacă moare de somn acolo, pe fotoliu. Se strădui să treacă peste starea de iritare provocată de răspunsul lui, spunându-și că, dacă tot vor petrece o lună împreună, poate că ar fi mai bine pentru amândoi dacă nu sar mereu unul la gâtul celuilalt.

– De ce nu mergeți la culcare? întrebă ea cu inocență, fără să lase impresia că se referea la nimic altceva decât la somn.

El ridică privirea, fixând-o o vreme. Replica ironică pe care o aștepta, după ce își dăduse seama că întrebarea ei putea fi interpretată și ca o chemare în patul ei, nu sosi. Blane Hunter o suprinse abținându-se de la un astfel de comentariu, rostind doar:

– Nu prea are sens să mă duc la culcare.

Din punctul ei de vedere, putea însemna că nu vedea de ce ar schimba scaunul confortabil pentru pat, când știa foarte bine că nu va putea adormi.

Fără să gândească, debusolată de faptul că nu răspunsese tăios la întrebarea lui, Arden urmă sentimentele ei de compasiune pentru un semen care suferă. Uită să gândească înainte să vorbească.

– Poate că somniferele pot să ajute, sugeră ea. Aveți la dumneavoastră?

Era sigură că are mare nevoie de un somn liniștit, câteva ore bune.

Ostilitatea lui reveni imediat. Ochii lui întunecați o fixară cu neplăcere, ca și cum ar fi vrut să-i amintească singurul motiv pentru care se afla acolo: să fie liniștit, fără bătăi de cap.

– Domnișoară Kirkham, veni replica lui rece, când voi dori să joci rolul de soră medicală, o să te anunț. Singurul rol pe care vreau să-l joci acum e acel de mută!

Furioasă că un bărbat îndrăznește să-i vorbească pe acest ton, după ce-și luase rămas-bun oricărei speranțe că va petrece o vacanță plăcută, tânăra ridică bărbia cu mândrie.

– Nu e de mirare că nu puteți să dormiți! răspunse Arden, cu ochii aruncând flăcări. Cu povara pe care o aveți pe conștiință, m-ar mira să dormiți vreodată!

Era atât de supărată, încât nu se mișcă de pe loc în clipa în care el se ridică, îndreptându-se amenințător spre ea. Nu era speriată, deși ochii lui erau întunecați și reci, iar vocea ca de gheață:

– Încă o crimă pe conștiință nu va face vreo diferență semnificativă.

– Ha! pufni ea cu dispreț, întorcându-se pe călcâie și îndreptându-se spre scară.

***

Când se trezi, razele soarelui pătrunseseră pe fereastră. Probabil că fusese foarte obosită, își spuse ea, descoperind că era aproape prânz. Nu era deloc grăbită să se ridice din pat– cu cât îl vedea mai puțin pe Blane Hunter, cu atât mai bine. Dacă n-ar fi fost prea mânioasă să se sperie seara trecută când el sugerase că, dacă îl deranjează, o să termine cu ea, probabil că ar fi alergat spre ușa de la intrare și apoi unde vedea cu ochii.

Ceea ce ar fi fost ridicol deoarece, la lumina zilei, era sigură că Blane Hunter nu era mai criminal decât ea.

Sătulă de stat în pat și simțindu-se refăcută după somn, desfăcu bagajul și alese un pulover și o pereche de pantaloni, apoi se îndreptă spre baie. Spera că sunetul apei o să-l facă pe domnul Hunter să pună ibricul pe foc. Ar fi fost în stare să omoare pentru o cafea. Gândul acesta o înveseli.

Nu mai zâmbea când coborî în bucătărie și descoperi că era la fel de neatinsă ca seara trecută. Ceea ce însemna că bărbatul pe care-l avea pe cap pentru o întreagă lună nu putea fi deranjat să pună ibricul pentru ea, dar nici măcar nu era în stare să-și pregătească o felie de pâine prăjită!

Puse ibricul pe foc și, compunându-și o expresie veselă, se duse în salon. Blane Hunter era în același fotoliu în care îl lăsase când se dusese la culcare, cu o carte pe genunchi pe care bănui că o alesese de pe rafturile pline ale bibliotecii.

– Bună dimineța, spuse ea, înveselită de imaginea focului care ardea în șemineu.

Nu aștepta nici un răspuns de la el, dar bărbatul ridică privirea și o privi mohorât.

– Bună ziua, răspunse el fără să privească spre ceas, apoi se întoarse la cartea pe care era sigură că n-o citea.

Doar pentru că el nu putea să doarmă, asta nu înseamnă că nimeni nu trebuie s-o facă, își spuse ea supărată, întorcându-se în bucătărie. Luă

două cești și turnă cafeaua în ele, înainte să se întrebe de ce să-i facă vreun serviciu, dacă nici măcar nu-i va mulțumi pentru el?

Clătină din cap, renunțând la această atitudine. Doar pentru că el este imposibil, nu înseamnă că și ea trebuie să-i răspundă cu aceeași monedă.

– Cafea, anunță ea cu un zâmbet, ducând tava cu cești în salon.

Pentru o clipă, avu impresia că el se va ridica, dar rămase pe loc, în timp ce puse tava pe o măsuță.

– Zahăr? continuă ea cu voce dulce, hotărâtă să-l facă să răspundă.

Nu spuse nimic, dar privirea pe care i-o aruncă era sugestivă. Oh, doamne, își spuse Arden, iar vom avea o discuție plăcută! Spre uimirea ei, se simțea prea bine ca să fie afectată de privirile lui mohorâte, știind foarte bine că e blocată aici cu el.

– Aveți grijă, e fierbinte, împinse ea o ceașcă de cafea fără zahăr spre el. Deși aș putea să suflu în ea, dacă vreți!

Pentru o clipă, o mișcare aproape imperceptibilă a colțului buzelor o făcu să-și spună că gluma ei îl amuzase. Dar era o prostie, pentru că acest bărbat nu știa să râdă.

Dacă mai avea nevoie de o dovadă, cuvintele lui, în clipa în care îi făcu favoarea să spună ceva, erau grăitoare:

– Nu poți să-ți duci flecăreala fără rost în altă parte?

Rănită, dar prea mândră să o arate, era pe punctul să declare cu răceală că hotelul de la care plecase i se pare cea mai bună soluție. Dar se abținu de la acest comentariu. Dacă nu o voia și era nemulțumit de "flecăreala ei fără rost", așa să fie.

– N-aveți decât să fiți singur și nefericit, răspunse ea liniștită și luă ceașca de cafea în bucătărie.

Timp de zece minute, nu putu decât să-și spună că este un nesuferit, că probabil așa era și înainte de accident, că merită tot ce i se întâmplă și așa mai departe.

În cele din urmă se calmă și hotărî că e cazul să se ocupe de masă. Pentru că nu mâncase la micul dejun, se simțea flămândă.

Nu știa prea bine de ce voia să gătească feluri de mâncare apetisante, ca să-l facă să mănânce. Poate că se gândea că, dacă ar fi avut un șoc la fel ca al lui, și ea ar fi refuzat să mănânce. Așa că se strădui. Din punctul ei de vedere, bărbatul acesta avea nevoie de hrană, ca să-și recupereze puterea. După ce ajunse la această concluzie, tânăra își promise solemn că, dacă după toate eforturile ei, singurul lui răspuns e "Nu vreau", n-o să-i arunce mâncarea în cap.

– Ați spune, întrebă ea, intrând în salon trei sferturi de oră mai târziu, că v-am făcut o favoare venind aici?

Iritat, el ridică privirea din cartea pe care o citea și răspunse scurt:

– Nu.

Spunându-i în gând câteva cuvinte prea puțin drăguțe, Arden se strădui să-și păstreze zâmbetul. Fără îndoială, însoțitorul ei își spunea că ar fi trebuit să-l plătească ea ca s-o suporte.

– În acest caz, domnule Hunter, aveți de gând să vă purtați tot timpul ca un copil bosumflat?

Surpriza se citi pe figura lui. Probabil că nu-i venea să creadă că Arden tocmai sugerase că acest comportament al lui venea doar dintr-o supărare copilărească. Foarte bine, din moment ce nu voia simpatia ei, trebuia să accepte acest punct de vedere.

– E frig în sufragerie, continuă ea, văzând că nu primește nici un răspuns în afară de sclipirea aceea de surprindere. Oricum, nu citiți acea carte pe care o țineți pe genunchi…

Ignorând îngustarea privirii lui, care era un semn de pericol, declară cu hotărâre:

– Încetați să vă purtați ca un copil răsfățat și veniți la masă.

Mânia care îl cuprinsese era aproape vizibilă, iar Arden se temu că va arunca volumul gros din poală spre ea. Repede, se retrase în bucătărie. Doamne, era de-a dreptul furios pe ea!

Aproape în stare de șoc, imaginația ei făcând-o să-și închipuie că o va urma s-o strângă de gât, își luă bolul cu supă și se așeză la masa din bucătărie.

Cinci minute mai târziu, încă tremurând și după ce reușise să mănânce doar câteva linguri de supă, auzi zgomotul pe care-l așteptase. Blane Hunter ieșise din sufragerie!

Cu inima strânsă, auzi pașii lui care se apropiau. Chiar dacă era lumină, începu să se întrebe dacă nu cumva va fi nevoită să se lupte pentru viața ei, în cazul în care mânia lui nu se domolise.

Când ușa de la bucătărie se deschise, apoi se închise, Arden se strădui să pară calmă, rupând o bucată de pâine. Era cuprinsă de tensiune, în timp ce Blane Hunter rămase lângă masă pentru o vreme. Se întinse după sare, punând în bolul ei de supă. Nu-și dorea decât să dea impresia că nu e nimic neobișnuit.

Brusc, răsuflă ușurată. Blane trăsese scaunul și se așezase în fața ei.

Știind că, dacă se va uita la ea în timp ce ridică lingura spre buze, va descoperi că tremură, Arden se ridică de pe scaun și se îndreptă spre sobă. Cu spatele la el, avea câteva clipe să se liniștească. Luă un bol de pe raft și puse supă în el, apoi se întoarse la masă. Nu era sigură că vocea ei nu va suna ciudat dacă va încerca să vorbească, așa că nu spuse nimic în clipa în care îi așeză bolul în față.

Începu să se simtă mai bine când, deși se străduia să nu fie observată că urmărește mișcările lui, descoperi că el mânca liniștit.

Era cea mai tăcută masă pe care o luase vreodată. La mesele cu prietenii sau cu mătușa ei, se vorbea întotdeauna. Acum simțea că vocea îi revenise, dar era prea obosită să mai stea de vorbă. Blane se ocupa de

felul doi: plăcintă cu pui și ciuperci, cu garnitură de cartofi și porumb. Avea impresia că, de fiecare dată când deschidea gura să spună ceva, nu reușea decât să-l enerveze. Cu toate acestea, era mulțumită să vadă că mănâncă.

După ce farfuria fu golită și furculița și cuțitul așezate frumos pe marginea ei, se felicită în gând. Abia când ridică ochii descoperi că bărbatul o fixa cu privirea. Apoi, tăcerea din bucătărie fu întreruptă, în timp ce el se lăsă pe spate, zâmbind ironic.

– Ești satisfăcută? întrebă Blane.

– E păcat să irosești o mâncare bună, răspunse ea cu grijă, apoi adăugă, atentă să nu-l mai enerveze: ca desert, este prăjitură cu brânză…

– O să mai reziste?

Nota ironică din vocea lui îi spunea cu claritate că nu vrea plăcintă cu brânză, dar și că era un comentariu referitor la cuvintele ei despre mâncarea bună care nu trebuie irosită.

– Putem să o mâncăm la cină, murmură ea, împinsă de dorința de a-l lăsa să afle că acum, după ce-l convinsese să mănânce, nu avea de gând să renunțe prea repede.

– Oh, doamne! gemu el.

Probabil că se gândea că e blocat aici cu ea pentru o lună întreagă. Fără nici un cuvânt, se ridică și se îndreptă spre salon.

Că nu se oferise să spele vasele, era cea mai mică dintre preocupările ei. Pentru că, după ce rămăsese din nou singură, fără să mai fie nevoită să aibă grijă ce spune, Arden începuse să analizeze din nou reacțiile și sentimentele ei, nefiind foarte sigură de răspunsurile pe care le primea.

Totul începuse cu un sentiment de încântare, care o cuprinsese văzând că mănâncă. Noaptea trecută, își aminti ea cu efort, îl urâse pe Blane Hunter. În urmă cu trei, patru ore, ar fi spus același lucru. În acest caz, de ce fusese atât de încântată să-l vadă mâncând?

E un sentiment firesc? Un semn de umanitate? Poate că, din cauză că părea atât de obosit, se gândise că e bine că măcar nu va muri de foame? După cum se purtase cu ea, nu avea de ce să-și facă probleme pentru el.

Sunt la fel de indulgentă ca mătușa mea, concluzionă tânăra, făcându-și promisiunea că va avea mai multă grijă. Lumea e destul de dură, iar Louise trebuia protejată tot timpul. Trebuia ca măcar ea să fie mai potrivită pentru a o înfrunta.

Dar, fie că-și promisese sau nu, după ce făcuse curățenie în bucătărie, se gândi că pentru Blane ar fi mult mai bine dacă ar ieși la aer curat, decât să stea toată ziua închis în salon cu o carte, atent doar la gândurile lui întunecate.

Dar cum va reuși să-l momească afară, fără să se certe din nou? După ce rămase o vreme pe gânduri, crezu că găsise cea mai bună soluție. Blane Hunter o luase cu el doar pentru că nu era sigur că nu va spune presei unde se află el. În acest caz, nu va dori s-o vadă plecând undeva singură. Nici măcar aici, departe de restul lumii!

Urcă în camera ei și se îmbrăcă gros, dar ezită o clipă când ajunse la ușa salonului. Era foarte dornică să facă o plimbare, dar era el cea mai bună companie?

Își reaminti că hotărârea pentru ziua de azi era să-l facă să accepte niște îndeletniciri sănătoase, așa că respinse gândul de a pleca pe ascuns, fără să-i dea de știre. Oftând, puse mâna pe clanță. El nu ridică privirea la auzul ușii, ci rămase fixând focul cu o expresie întunecată, așa cum se așteptase.

Gândindu-se că părerea lui despre ea nu era tocmai plăcută, după ce-i reproșase că se poartă ca un copil răsfățat, se apropie încet de fotoliul lui.

Foșnetul mănușilor pe care și le punea îl făcu să arunce o privire iritată în direcția ei. Nu era deloc mulțumit să constate că era îmbrăcată pentru o ieșire.

– Și unde naiba crezi că te duci? mormăi el.

– La plimbare, răspunse ea liniștită. E o zi foarte frumoasă și nu văd de ce n-aș profita de ea, în loc să mă încui în casă.

– Încetează cu trăncăneala, îi ordonă el scurt. Așteaptă să-mi iau o haină.

Nu reușise să-l păcălească, iar replica lui îi șterse zâmbetul de pe buze, la gândul că micul ei plan avusese efect:

– Ți-am spus să nu mai faci pe sora medicală cu mine.

Dar nu avea de ce să-și ascundă zâmbetul, își spuse Arden, dându-și seama că nu-l păcălise nici măcar o secundă. Era ciudat că se simțea atât de satisfăcută, pentru că inițial își imaginase că se va plimba singură. Nu se lăsă dezamăgită, chiar dacă privirea lui nemulțumită o fixa din când în când.

– Stați pe aproape, declară ea cu mândrie, gândindu-se că somnul și aerul curat erau responsabili pentru fericirea care o cuprinsese. Cine știe, poate că la sfârșitul lunii de serviciu în folosul comunității, o să vă apropiați de ceea ce înseamnă ființă umană!

– Nu m-aș baza pe asta, veni răspunsul mormăit.

Brynmoel era situat într-un peisaj fermecător. Munții se ridicau în toate părțile, ca niște ziduri de apărare. Drumul pe care porniră era plin de serpentine. La una dintre cotituri, la picioarele lor se întinse o vale, prin care curgea un râu.

I-ar fi plăcut să se oprească și să respire aerul curat de munte. Dar însoțitorul ei, care nu părea să se bucure prea mult de această plimbare, mergea atât de repede, încât părea convins că e cel mai bine să termine turul și să se întoarcă la focul de lângă care fusese luat.

Bărbatul întoarse capul la un moment dat, ca să vadă dacă mai era cu el, descoperind zâmbetul de pe buzele ei.

– Ce e atât de amuzant? se răsti el.

Arden se străduí să-și rețină râsul, dar era prea târziu. Hohotul cristalin răsună amplificat de munții din jur, în timp ce el o fixa încruntat. Încă zâmbind, trebui să se controleze.

– Îmi pare rău, declară ea cu același zâmbet, cred că de vină e creierul meu amorțit. Am tropăit în urma dumneavoastră în ultima jumătate de oră, pe acest deal dintr-un ținut pitoresc. Mi-a venit ideea amuzantă că, în curând, o să ajungeți să mă strigați: "Oaie!"

El nu părea amuzat de imaginea pe care și-o imaginase tânăra: ea sub formă de oaie, iar el de câine ciobănesc.

– Creierul tău nu e amorțit, mormăi el.

În timp ce Arden se întreba dacă e vorba despre un compliment la adresa inteligenței ei, bărbatul continuă:

– Nu ești decât la fel de manipulatoare ca toate femeile!

Îi întoarse spatele, pășind mai departe pe potecă.

Zâmbetul dispăru de pe fața ei. Presupunea că meritase această remarcă, deși modul în care îl făcuse să mănânce la prânz nu putea fi considerat chiar o manipulare.

– M-am săturat! strigă ea spre spatele bărbatului care se îndepărtase, fără să vrea să se mai ascundă. Mă întorc acasă!

– Din fericire, declară el cu aroganță.

O ajunse repede din urmă.

Nu credea că e cazul să-i mulțumească pentru că își potrivise pasul cu al ei. În cele din urmă, aproape alerga. Ar fi preferat să se ducă înainte spre cabană sau, și mai bine, să treacă dincolo de ea și să dispară pentru totdeauna. Orice plăcere pe care o simțise datorită peisajului încântător și a izolării, dispăruse deja.

Hotărâtă să nu-și mai ducă haina în dormitor, ci să o agațe în cuierul din hol, Arden se dezbrăcă, descoperind că însoțitorul ei morocănos avusese aceeași idee.

Se întinseră amândoi spre aceeași agățătoare, încrucișându-și privirile încruntate, iar el se întinse spre un alt cuier. Cu ocazia asta, Arden descoperi că plimbarea îi făcuse bine.

Dar asta nu însemna că revolta pe care o simțea față de el ar trebui înăbușită de un astfel de gând. Cu toate aceasta, descoperind că expresia obosită de pe figura lui dispăruse, se simți încântată și mulțumită.

Chiar dacă părea să arate mai bine, era la fel de mohorât. Tânăra refuză să se lase debusolată de privirile lui încruntate și declară cu voce veselă:

– Dacă doriți să vă duceți în salon, o să vă aduc o ceașcă de ceai.

Nu reuși s-o debusoleze nici când păru nemulțumit să fie tratat ca un convalescent. Nu-i mai păsa ce expresie avea. Avea în fața ei dovada că plimbarea îi făcuse bine. Nu mai așteptă unul dintre comentariile lui neplăcute și adăugă:

– Nu trebuie să mă priviți cu atâta nemulțumire. Nu vă faceți griji, nu voi veni să vă deranjez cu flecăreala mea. O să-mi beau ceaiul în bucătărie.

Nu se opri decât să-și lase haina în hol, apoi se îndreptă spre bucătătie, sperând că îl făcuse să înțeleagă că preferă să fie singură, decât să stea cu el.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic mai târziu, când îi duse ceaiul promis. Arden nu era afectată de acest lucru și rămase în bucătărie să-și bea ceaiul. Niciodată nu fusese deranjată de singurătate.

Cina fu la fel de tăcută ca prânzul. Dar Blane Hunter veni la masă destul de repede după ce fu anunțat că e gata și mâncă din nou tot ce i se pusese în farfurie. Tânăra era mulțumită cu această mică victorie.

Probabil că plimbarea în aer liber îi făcuse poftă de mâncare, își spuse ea, în timp ce spăla vasele. Desigur, el nu oferise nici o mână de ajutor.

Ocupată cu vasele în bucătărie, își dădu brusc seama că, fiind obligată să petreacă împreună cu el ceea ce trebuia să fie vacanța ei, îi acorda prea multă atenție.

La naiba cu el! se certă ea, conștientă că se gândea aproape tot timpul la Blane. Numai raționamentul lui că va trebui să-l suporte, fie la hotel, fie aici, o făcuse să accepte să vină împreună. Că plătise o sumă importantă de bani, nu fusese decât un amănunt.

Șterse ultima farfurie și o puse în dulap, gândindu-se că banii aceia nu erau de-ajuns pentru câtă grijă avea de el, mai ales că risca să termine această lună cu nervii zdruncinați.

Punând în cuier prosopul, hotărî că e cazul să se ducă la culcare. Nu era binevenită în salon, cu "flecăreala" ei. Și să petreacă toată seara în bucătărie, nu părea în nici un caz vacanța ideală.

Pentru că nu se simțea obosită, se îndreptă spre salon, să ia o carte pe care s-o citească în pat. Blane ridică privirea spre ea.

Simțind că o urmărea cu privirea în timp ce se îndrepta spre bibliotecă, luă prima carte care îi căzu în mână. Când se întoarse spre el, fu luată din nou prin surprindere de sentimente oarecum materne, de îngrijorare. După cum arăta, părea pe punctul să adoarmă pe scaun.

– Dacă tot aveți de gând să stați toată noaptea pe scaun, ca noaptea trecută, observă ea, cu voce iritată mai ales de slăbiciunea ei, poate ar fi o idee bună să puneți grătarul de la șemineu.

Ochii lui o fixară lung. Dar se simțea pregătită pentru o replică dură, mai ales dacă voia să-i amintească de faptul că n-are nevoie de o soră medicală. Fu luată prin surprindere când, pe un ton liniștit, el nu făcu nici o remarcă legată de acest lucru, ci spuse:

– Am un respect sănătos pentru foc.

– Bine, replică ea scurt, încercând să treacă peste surpriza de a descoperi ce sentiment ciudat îi lăsa faptul că nu se mai răstise la ea.

Își aduse aminte că focul făcea parte din coșmarurile lui și că știa foarte bine că e cazul să se teamă de el. Încercând să nu se lase din nou impresionată, se îndreptă spre ușă, cu cartea în mână.

– Te duci la culcare? întrebă el.

Chiar dacă își dădea seama că era imposibil să vrea să spună că i-ar plăcea să stea cu el, inima îi bătu mai repede.

– Eu… se bâlbâi ea, fără să știe ce să spună.

Văzând ezitarea ei, Blane se încruntă. Arden își dădu imediat seama că regretă că încercase s-o oprească.

– Am avut o zi… obositoare, declară ea cu ironie.

Încântată că ultima replică îi arătase că el era motivul oboselii ei, urcă scările zâmbind.

După ce se cuibări în pat, la adăpost de frig, descoperi că romanul pe care-l luase la întâmplare nu era deloc stilul ei, și o plictisea îngrozitor.

O oră după ce părăsise salonul, încă nu reușise să adoarmă. Poate pentru că dormise până aproape de prânz ziua trecută, acum somnul părea la kilometri întregi depărtare.

Mai trecu o oră, iar a doua încercare de a citi ceva fu la fel de puțin mulțumitoare ca prima. Dacă n-ar fi fost bărbatul din salon, poate că ar fi coborât să bea ceva cald.

Dar ezita să coboare din nou la parter. Într-un fel, era sigură că n-o va crede că nu poate să doarmă, ci își va imagina că a venit să verifice dacă a pus grătarul la șemineu.

Nu-i era teamă de el, nici de amenințarea că e în stare să mai comită o crimă.

După încă o jumătate de oră, era sigură că nu va putea adormi dacă nu bea ceva.

În acea clipă, auzi ușa de la salon, apoi pași care urcau pe scară. Blane Hunter nu avea de gând să-și petreacă toată noaptea pe scaun, ci se ducea la culcare.

Mai așteptă încă o jumătate de oră. Apoi, dorindu-și cu disperare ceva de băut, atât de mult încât nu-i păsa dacă bărbatul cu insomnii adormise sau nu, hotărî să coboare în bucătărie.

Coborî încet din pat, apoi își puse halatul călduros. În vârful picioarelor, se îndreptă spre parter. Simțindu-se ca un hoț, străbătu holul și ajunse la bucătărie, ținându-și respirația. Aprinse lumina în bucătărie și își făcu un ceai.

Era o adevărată încântare să stea pe scaunul confortabil, cu picioarele urcate pe altul, bând ceai fierbinte, care o încălzea.

Înainte să ridice spre buze ceașca pe care o umpluse din nou, un zgomot răsună la etaj. Puse repede ceașca pe masă și se ridică în picioare, înghețând o clipă. Recunoscu strigătele pe care le mai auzise. Blane! Oh, doamne! Avea un alt coșmar!

Imediat ce-și dădu seama despre ce era vorba, se îndreptă spre ușă. Își aminti să stingă lumina, apoi se grăbi pe scări. Abia în clipa în care era în fața ușii lui, își dădu seama ce făcuse.

– Nu se deschide! îl auzi ea strigând.

Strigătul o propulsă înăuntru. Lumina era aprinsă, ca și cum n-ar fi crezut că va putea adormi.

– E în ordine, murmură ea, aplecându-se spre pat.

Chiar dacă în dormitor era destul de frig, el era transpirat.

Părea scufundat în același coșmar pe care îl mai avusese și nu auzea vocea ei, care încerca să-l liniștească. Chiar dacă rosti din nou cuvintele, ceva mai tare, el tot nu reacționa.

– Trebuie s-o scot afară! strigă bărbatul din nou, zbătându-se.

Arden îngenunche lângă pat, punându-i mâna pe umăr, privind fața contorsionată.

– Blane! strigă ea, atingându-i umerii goi.

Dar el era prea implicat să audă, părând cuprins de un fel de delir când îi împinse mâinile la o parte. Tânăra se întrebă dacă nu cumva era greșit să încerce să-l trezească violent.

Mâna ei îi mângâie încet fruntea transpirată, cu ochii plini de lacrimi la gândul că, deși Delcine era moartă, probabil că încă o iubea, dacă se chinuia astfel din cauza morții ei.

El continuă să strige încă un minut, în timp ce Arden continua să-l mângâie. Brusc, ca prin minune, Blane tăcu. Temându-se să înceteze, ca să nu înceapă din nou să strige, tânăra își trecu în continuare mâna peste fruntea lui.

Cât de mult stătuse așa și când brațul începuse să-i amorțească, făcând-o să-și schimbe poziția, astfel încât ajunsese să se întindă lângă el, nu știa nici ea prea bine.

Totuși, când respirația lui deveni mai relaxată și chinul încetă, Arden își dădu seama că și el se mișcase, fără să-și dea seama. Dacă nu voia să-l deranjeze, trebuia să rămână lângă el, poate chiar tot restul nopții.

Umorul situației era evident, când aruncând o privire spre figura lui acum relaxată, în timp ce era purtat în brațele somnului, constată că era în brațele ei. Oh, ce amuzant ar fi dacă s-ar trezi acum, descoperind mâna ei în jurul gâtului și capul odihnindu-i-se pe piept.

Nu că ar fi dat vreun semn că se trezește. După respirația lui egală, își dădu seama că va dormi câteva ore bune. Dar se va mișca în curând– citise undeva că oamenii se mișcă foarte des în somn– iar când o va face, își va retrage brațul încet, cu grijă să nu-l deranjeze.

Capitolul 6

Simțindu-se încălzită, când în dormitor era destul de frig, Arden se mișcă în somn, deschizând încet ochii ca să descopere că era deja ziuă. Următoarea descoperire explica de ce îi era cald: adormise îmbrăcată în halat.

Poate că eram mai obosită decât credeam, își spuse ea, amintindu-și cât de puțin somnoroasă se simțise când coborâse să bea ceai. Dar nu-și amintea clipa în care părăsise dormitorul lui Blane Hunter, nici măcar aceea în care își eliberase mâna.

Acum ar trebui să se ridice din pat, probabil că era aproape opt. Deoarece nici un sunet nu răsuna de la parter, speră că Blane încă recupera multele ore de somn pe care le pierduse. Dacă o să se apuce de pregătit micul dejun, poate o să-l deranjeze. Cel mai bine ar fi să scoată cenușa din șemineu, ca să-i poată pregăti un foc bun, pentru când se va trezi. Bietul om, după coșmarul îngrozitor pe care-l avusese, poate că era rândul lui să doarmă până aproape de prânz.

Se întoarse pe spate, hotărâtă să se ridice din pat. Abia acum deschise ochii bine și privi în jur, descoperind șocată unde se afla. Inițial se întrebase de ce, din moment ce patul ei era de o singură persoană, se trezise într-unul care părea să fie dublu.

Chiar dacă nu voia să creadă, adevărul era simplu. Întoarse capul într-o parte și întinse piciorul, tresărind când degetele ei atinseră un picior care nu-i aparținea. Încercă să se ridice repede în capul paselor, dar descoperi că-i era imposibil. Dintr-un motiv încă neclar, era țintuită la orizontală.

Cu ochii gata să-i sară din orbite de surpriză, descoperi de ce nu se putea mișca: era în pat cu Blane Hunter!

Era adormit profund, iar trei sferturi din poalele halatului ei erau prinse sub el. Clipi des, sperând că nu vede bine. Dar nu avea nici un rost să nege realitatea: era în patul lui. Să-l vadă dormind atât de liniștit o înfurie atât de tare, încât nici măcar nu-i trecu prin cap să-l lase să doarmă în continuare.

Împingându-l cu toate puterile, strigă cât putu de tare:

– Trezește-te!

Când Blane deschise ochii, trezit cu atâta violență, singura lui surpriză fu să descopere că dormise atât de mult. Văzându-i fața care era foarte aproape de a ei, fu sigură că se trezise în timpul nopții și descoperise că era lângă el.

Își aduse aminte că veioza de lângă pat fusese aprinsă, iar acum era stinsă, ceea ce-i confirmă bănuiala. Dar să se trezească și să constate cu calm că e lângă el, apoi să stingă veioza și să se ducă la culcare, îi părea lui Arden de neconceput.

Trase din nou fără succes de halat, uitându-se urât la el.

– La naiba! Ai știut foarte bine că sunt aici! De ce nu m-ai trezit?

Se părea că Blane Hunter dispunea de abilitatea uimitoare de a se trezi instantaneu. Dar nu făcu nimic să o calmeze, ci ridică din umeri, spunându-i cu ironie:

– De ce aș fi făcut-o? Mi s-a părut că mi te-ai alăturat pentru că te simțeai… singură.

– Singură? exclamă ea. Ai avut un coșmar, continuă plină de iritare. Am venit aici pentru că strigai cât puteai de tare. Dacă nu mi-ar fi rămas brațul blocat sub capul tău când am încercat să… te liniștesc…

Se întrerupse o clipă, amintindu-și cât de vulnerabil păruse și cum se liniștise în brațele ei. Iritarea părea să-i scadă văzând cu ochii.

– Dacă nu aș fi fost asta, n-ai fi aflat niciodată că am fost aici.

– Așadar, te-ai jucat din nou de-a asistenta medicală, o provocă el, lăsând-o să creadă că, din moment ce nu o contrazicea, își aducea foarte bine aminte că avusese un coșmar.

– Foarte bine, a fost ultima oară, se răsti ea, dându-și seama că, deși noaptea trecută fusese vulnerabil, acum era foarte departe de acea stare.

Încercă din nou să-și elibereze halatul de sub corpul lui, dar cu același rezultat.

– Dacă ai fi avut un pic de decență în sufletul tău cel întunecat, primul lucru pe care l-ai fi făcut ar fi fost să mă trezești!

– Primul lucru pe care l-am făcut, replică el printre dinți, a fost să te acopăr. Erai aproape indecentă!

În timp ce privirea lui arogantă îi fixă obrajii roșii, imaginația ei începu să lucreze. Nu avusese nici cea mai mică intenție să se acopere cu cearșaful, dar își aduse aminte că se așezase pe pat în halat, grijulie doar să-l acopere pe el. Mișcările din timpul somnului poate că făcuseră halatul să se desfacă. Nu purta decât o cămașă scurtă de noapte, care putea să se fi ridicat în jurul coapselor… Blane Hunter opri avântul imaginației ei, ironizând-o:

– N-a fost niciodată politica mea să duc virgine adormite din patul meu. Cel mai logic lucru era să te acopăr. Fie alegeam asta, fie eram nevoit s-o fac eu pe asistenta medicală când ai fi făcut pneumonie. Nu este tocmai punctul meu forte.

Scoasă aproape din minți de logica și de ironia lui, nu-i venea să creadă că era capabil să sugereze că ea era cea care se purta ilogic!

– La naiba cu logica ta! explodă ea cu duritate.

Revolta ei era vizibilă nu doar din ochii strălucitori, ci și din mișcarea grăbită cu care se străduia să-și scoată halatul de sub el. Pentru că bărbatul nu făcea nici o mișcare s-o ajute, explodă din nou, la fel de nepoliticoasă ca mai devreme:

– Mișcă-te de pe halatul meu!

Mirarea lui prefăcută, de parcă abia acum își dăduse seama ce o reținea, când era sigură că observase de mult eforturile ei de a se elibera, era mai mult decât putea suporta. Dar nu irosi timpul, când el se mișcă.

– Și eu care îmi imaginam că magnetismul meu personal te reține!

Nu-i răspunse, sărind din pat și îndreptându-se spre ușă.

Nu, nu mai avea nici un rost, își spuse ea. O să plece. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă rămâne aici izolat, fără mașină. N-are decât să se ducă pe jos până la cea mai apropiată gară– cu ceva noroc, nu va merge mai mult de cincisprezece mile.

Mânia nu i se diminuase când, în timp ce-și aduna hainele, auzi zgomotul apei de la baie. Sper că o să-și taie gâtul bărbierindu-se, își spuse ea în gând.

Oricum, e un supraviețuitor, clătină ea din cap, îndreptându-se spre baie când îl auzi coborând scările. O să se descurce foarte bine aici, fără ea care să-i gătească. Dacă n-ar fi fost un supraviețuitor, ar fi murit și el în accident.

Ca o ciudățenie, gândul că Blane Hunter ar fi putut fi mort, avu efectul ciudat de a-i anula toată mânia. Fără să-și dea seama de ce se întâmplase un astfel de lucru, Arden ajunse la singura concluzie posibilă– niciodată nu fusese în stare să stea supărată prea mult timp. Într-adevăr, în ultimul timp se enerva mai repede decât de obicei, dar numai din cauza lui. Niciodată nu mai întâlnise un astfel de om!

Întorcându-se în camera ei, sigură că nu mai era supărată, era la fel de hotărâtă să părăsească Brynmoel.

Luându-și carnetul de cecuri, completă un cec pentru o mie de lire. Când va ajunge acasă, va scoate banii din Banca Angliei și-i va depune în cont, astfel încât Blane să-i poată primi când va prezenta cecul.

Nu aveau decât să se descurce și de acum înainte la fel cum o făcuseră. Era sătulă de bruta aceea morocănoasă de la parter!

Sperând că discuția scurtă pe care o va avea cu Blane Hunter va putea să se desfășoare într-o manieră civilizată – pentru că trebuia să aibă această discuție cu el, din moment ce se afla la cabana colonelului fără știrea acestuia– puse cecul în buzunarul pantalonilor și coborî la parter.

Mirosul de șuncă prăjită îi gâdilă nările, iar ea se opri uimită pe trepte. Oh, doamne, îi stimulase atât de mult apetitul, încât ajunsese să-și gătească singur micul dejun!

Că Blane Hunter pregătea micul dejun și, după numărul ingredientelor pregătite, intenționa să fie pentru amândoi, nu era singura supriză care o aștepta când se aventură în bucătărie.

Pentru că nu era nici urmă de bruta mohorâtă la care se referise. Tânăra făcu ochii mari când, întorcându-se spre ea, îi zâmbi larg. Blane Hunter zâmbea! Tocmai îi oferise primul zâmbet de când se cunoscuseră.

– Micul dejun e gata imediat, spuse Blane, punându-i un scaun la masă. De data asta, o să te servesc eu, adăugă el.

Zâmbetul pe care i-l adresase era atât de fermecător, încât se așeză imediat pe scaun, simțind că o lasă picioarele.

Mătușa ei spusese că e fermecător, își aminti ea, încercând să-și revină. Cu toate acestea, Louise n-o avertizase că inima putea să-i bată mai tare în piept, la vederea zâmbetului lui. Poate că nici nu-i zâmbise mătușii ei.

Supărată pe propria persoană, descoperi că, în timp ce se străduia să-și dea seama dacă fusese sau nu la fel de fermecător cu mătușa ei, uitase de discuția pe care intenționase s-o poarte cu el.

– Domnule Hunter, începu ea cu o voce răgușită, care o luă prin surprindere.

– Blane, zâmbi el. Arden, dă-mi voie să-ți torn niște cafea în timp ce așteptăm micul dejun.

Uluită, îl urmări turnând cafeaua în ceașcă, fără să-și creadă ochilor că acesta este același bărbat pe care îl cunoscuse în ultimele zile. Plecă repede privirea, ca să nu-și dea seama cât este de nedumerită.

Învârtind ceașca în mână, hotărî că e cazul să-și revină și să înțeleagă de ce se purta astfel. Oare așa reacționa mereu după o noapte de somn bun? Oare faptul că reușise în cele din urmă să se odihnească îl făcuse să se schimbe astfel? Era adevărat că fusese șocat și că avea nevoie de somn, dar…

Brusc, își aduse aminte de reacția lui când se trezise. Nu era această persoană drăguță și zâmbitoare. Fusese ironic, sarcastic și arogant, ca întotdeauna. În acest caz, de ce acum era atât de fermecător?

O farfurie cu șuncă și ouă fu plasată în fața ei, tocmai în clipa în care credea că a găsit răspunsul. Blane se așeză pe scaunul din fața ei, întinzându-i sarea. Deodată, totul se clarifică: se prefăcuse, doar ca s-o păcălească! Iar ea se lăsase păcălită.

Ignorând sarea, Arden vârî mâna în buzunar și scoase cecul, întinzându-l spre el. Bărbatul îl luă, apoi ridică privirea spre ea:

– Arden, înțeleg că vrei să-mi spui ceva, spuse el cu calm.

Încercând să ignore bătăile grăbite ale inimii ei, tânăra ridică și ea privirea.

– Știți foarte bine ce vreau să vă spun, domnule Hunter…

– Blane, insistă el, poate doar ca să o debusoleze.

– Știi foarte bine ce voiam să spun… Blane, reluă ea. Așa cum ai știut din clipa în care am părăsit camera ta.

Figura lui devenise mai serioasă, dar nu gravă sau severă, cum fusese până acum. Nu spuse nimic, iar ea continuă:

– Știi că m-am hotărât să plec– este și motivul pentru care ești atât de fermecător acum. De aceea te-ai schimbat așa, n-am dreptate? îl provocă Arden.

– Pentru că îți imaginezi că vreau să pleci cu o impresie bună despre mine? întrebă el, ridicând întrebător o sprânceană, ca și cum era interesat să afle de ce ar sta lucrurile astfel.

– Nu asta voiam să spun, negă ea repede, confuză că întorsese provocarea spre ea.

– Îmi pare rău, zâmbi el. Nu cred că te înțeleg, Arden.

– Vrei să spui că toate astea– pregătirea micului dejun, purtarea total diferită decât cea cu care mă obișnuisem: a unui taur bolnav cu migrene, n-are nici o legătură cu faptul că ai bănuit că vreau să plec? Vrei să spui că nu te-ai hotărât să-mi demonstrezi că această lună nu va fi iadul pe pământ, așa cum bănuiam?

Zâmbetul lui fermecător era copleșitor, iar el ridică din umeri, mărturisind:

– M-ai prins!

Spre surprinderea ei, Arden era dezamăgită că fusese doar o piesă de teatru, dar îi ascultă explicația care urmă:

– Abia când mă bărbieream mi-am dat seama că… dacă aș fi fost mai puternic, ar fi trebuit să te duc în dormitorul tău.

Fixându-l cu privirea, Arden rămase uimită, impresionată de mărturisirea lui că nu era destul de puternic. Era de așteptat, după cât de puțin mâncase și dormise în ultimul timp, ca și după șocul pe care-l suferise.

– Dar nu trebuia să mă duci, protestă ea, aș fi plecat singură. Tot ce aveai de făcut era să mă trezești și eu…

– Cred că eram prea obosit ca să pot gândi limpede, răspunse el.

Desigur, avea dreptate. Oricum, era epuizat când se dusese la culcare, iar coșmarul îl obosise peste măsură.

– Îmi pare rău că m-am enervat, se surprinse ea declarând, întrebându-se în același timp dacă nu era cazul să-și ceară scuze și pentru că îl trezise din somn. Acum te simți bine?

– Da, sunt bine, răspunse el repede.

Poate prea repede, își spuse ea, ca să fie adevărat. Era sigură că o jumătate de noapte de somn bun nu poate face totuși minuni. În timp ce-și punea aceste întrebări, el se ridică și se apropie, luându-i mâna. O trecură fiori, iar inima ei se topi la auzul cuvintelor lui:

– Știu că n-am fost cel mai bun însoțitor și că mai sunt probleme pe care trebuie să le rezolv. Dar, dacă promit să încerc să mă îndrept, o să rămâi?

– Eu… ezită ea, fără să știe ce să spună.

– Mă voi simți singur dacă pleci, Arden, o bombardă el în continuare, făcând-o să uite că era un singuratic. În plus, dacă mă părăsești, cum o să pot înainta pe drumul bucătăriei de înaltă clasă?

Gluma îi aduse zâmbetul pe buze, dar nu era încă hotărâtă. Dar urma să primească lovitura de grație, o dată cu declarația lui:

– Am pregătit ultima bucată de șuncă.

– Hm, asta va trebui rezolvată, murmură ea, copleșită de uimire la schimbarea vizibilă produsă în el.

Nu era doar puțin fermecată, era de-a dreptul vrăjită. Că așa stau lucrurile, fu evident când se auzi răspunzând:

– Aș lăsa eu un biet bărbat să se descurce singur?

Dar surprizele nu se opreau aici. După ce auzise răspunsul dorit, Blane Hunter privi spre fața ei, ridicată spre el și se aplecă, sărutând-o ușor pe buze.

– Mulțumesc, Arden, spuse el.

Nu putea să vadă dacă în privirile lui se citea triumful, pentru că îi întorsese spatele, îndreptându-se spre sobă. Deschise ușa și, în câteva secunde, din cecul semnat de Arden nu mai rămăsese decât scrum. Apoi se întoarse liniștit la masă.

După terminarea micului dejun, nu o lăsă să spele vasele și nici măcar să-l ajute cu ștersul lor. După cum se vedea, Blane Hunter era hotărât să se schimbe. Arden nu era încă în stare să înțeleagă această schimbare din comportamentul lui și hotărî că trebuie să se gândească mai bine. Își ceru scuze sub pretextul că trebuie să-și desfacă bagajul și urcă în dormitor.

După o vreme, începu să se scuture de starea care o cuprinsese. Începu să analizeze pe toate părțile acțiunile lui, constatând cât de mult se schimba atitudinea față de el. Dar, se întreba de asemenea dacă, după ce promisese că o să se schimbe, o să poată rămâne suficient timp astfel.

Ziaristul care o vizitase la hotel, fusese foarte sigur că Blane Hunter este un afacerist fără scrupule. Cu toate acestea, nu avea de unde să știe dacă nu datora acest comentariu unei ocazii în care Blane refuzase să stea de vorbă cu el. Oricum, dacă se ocupa de un anumit fel în afaceri, asta nu însemna că trebuie să fie la fel și în viața personală.

Își spuse că nu-l interesa în nici un fel ca femeie, deoarece acel sărut nu fusese decât un semn de mulțumire.

Chiar dacă așa stătuseră lucrurile cu el, nu putea să spună același lucru și despre reacția ei. În clipa în care o atinsese, inima i se oprise în loc.

Nu, nici măcar la etaj nu se simțea destul de departe de el ca să poată gândi. Voia să fie mai singură, așa că hotărî să facă o plimbare.

Când ajunse în bucătărie, cu mâna deja pe clanță, își dădu seama că, dacă îl va anunța că vrea să facă o plimbare, va dori s-o însoțească. Ziua trecută, se bucurase că venise cu ea, dar acum era prea confuză și dorea să fie singură și să se gândească.

Era prea târziu să se retragă, după ce deschisese ușa de la bucătărie; intră în încăpere gândindu-se la o scuză potrivită pentru a ieși din casă fără el.

Arătând cu totul altfel decât întunecat și mohorât, Blane Hunter se întoarse spre ea. Aruncând o privire spre mâinile lui, descoperi că era pe punctul să arunce învelitoarea de la șuncă.

– Provizii, murmură ea, bucuroasă să-și aducă aminte că folosise ultima felie de șuncă. Nu mai avem șuncă, iar pâinea e și ea pe sfârșite. Colonelul Meredith mi-a spus, cred, că există un magazin într-un sat din apropiere.

Dacă își făcuse calculele cum trebuie, Blane nu va risca să fie recunoscut și descoperit de cineva. Un sat înseamnă implicit bârfă, iar bârfa este hrana ziariștilor.

– Și? întrebă el, privind-o suspicios.

– Și… cred că e cazul să mă duc să cumpăr, zâmbi ea.

Trecu apoi pe lângă el, oprindu-se în fața dulapurilor și deschizând ușile larg, ca pentru un inventar.

– Ai cumva un pix? întrebă ea peste umăr. Ar fi mai bine să fac o listă.

Nu primi nici un răspuns, și cu atât mai puțin un pix. Chiar dacă risca să o certe din nou pentru "flecăreala ei", continuă:

– Ai vreo preferință în domeniul alimentar?

– Am trecut pe lângă sat când am venit, declară el, neatent.

Mâna care i se puse pe umăr o făcu să tresară, în timp ce Blane o întorcea cu fața spre el.

– E cam la trei mile distanță, murmură el, privind-o cu ochi îngustați.

Forțându-se să suporte privirea lui arzătoare, tânăra încercă să glumească:

– Nu voi sta de vorbă cu bărbați ciudați. Și nici nu voi primi dulciuri de la străini.

Privirea lui întunecată părea s-o răscolească. Nu păru amuzat de cuvintele ei, ci rămase privind-o scrutător. Știa foarte bine ce însemna acest lucru– Blane Hunter nu avea încredere în ea.

– De ce nu-mi acorzi prezumția de nevinovăție?

Brusc, era la fel se gravă ca și el.

– Intenționezi… să te întorci?

Cuvintele ieșiră cu greu, de parcă ar fi fost scoase cu cleștele. Blane Hunter, un bărbat care nu cerea favoruri de la nimeni, putuse întreba așa ceva.

Lui Arden nu-i trecuse prin cap ideea să nu se mai întoarcă, iar surpriza de pe figura ei era sinceră. Probabil că bărbatul ghicise motivul uimirii ei, pentru că-i dădu drumul la umăr. Apoi arătă spre un pix și o hârtie care erau puse pe masă, mormăind:

– Fă lista, iar eu mă duc să încălzesc motorul.

Era o listă lungă, cu alternative la majoritatea produselor, pentru că se îndoia că magazinul din sat era foarte bine aprovizionat. Arden încercă să se concentreze la ce avea de făcut și, luându-și haina, ieși afară exact după ce Blane terminase de curățat zăpada de pe ferestre.

– La revedere! zâmbi ea, așezându-se la volan.

El vârî mâna în buzunar și scoase portofelul.

– Vei avea nevoie de bani.

– Am bani, răspunse ea.

Dar urma să descopere că e inutil să protesteze. Blane Hunter era un bărbat care insista să se facă doar ca el.

– Ești foarte răsfățat, clătină ea din cap, când disputa se termină cu el punându-i cu forța banii în geantă.

– În acest caz, nu poți decât să mă răsfeți mai mult, zâmbi bărbatul.

Doar faptul că drumul era foarte accidentat și avea nevoie de toată atenția o împiedică să se gândească la Blane Hunter.

Când ajunse în magazinul din sat, cumpără tot ce era pe listă și, ajunsă la capătul ei, se văzu confruntată cu o amintire din copilărie. Erau mărfuri foarte variate, iar pe un raft descoperi o carte de colorat magică, ale cărei pagini se umpleau de culori ca prin farmec doar dacă le atingeai cu o pensulă udă.

– Când eram mică, îmi doream foarte mult o astfel de carte, îi mărturisi ea vânzătorului.

– Nu e prea scumpă, răspunse acesta.

– Poate cu altă ocazie…

După un sfert de oră, urcă în mașină cu două pungi mari de hârtie, pline cu provizii, apoi se îndepărtă de sat, în singurătatea pe care și-o dorise.

Conduse o vreme, apoi opri mașina la marginea drumului.

Rămase pe gânduri, amintindu-și tot ce știa despre Blane Hunter. Acum, că putea să judece lucrurile la rece, era din ce în ce mai puțin convinsă de schimbarea care se petrecuse cu el. Oare era sincer? Sau nu era decât o altă modalitate de a o manipula?

Oricum ar fi încercat, nu ajungea la nici o soluție. Fără îndoială, avea în continuare prea puțină încredere în ea, dar la plecare n-o întrebase decât dacă se va mai întoarce. Oare așa procedează un afacerist lipsit de scrupule?

Oh, oftă ea, n-am reușit decât să mă încurc din nou. Poate că era mai simplu să fugă.

Ar putea descoperi cu ușurință adresa firmei, la care să-i trimită banii. Trebuia să recunoască: era foarte tentată să aleagă această soluție. Într-un fel, avea impresia că se vâră într-o mare încurcătură dacă se întoarce la Brynmoel, dar nu știa prea bine de ce era dintr-o dată speriată la gândul întoarcerii la el. Îi promisese că se va schimba, iar dacă așa vor sta lucrurile, de ce s-ar teme?

Următoarea jumătate de oră, Arden stătu pe gânduri, oferindu-și argumente pro și contra plecării. Era cuprinsă de un sentiment de neliniște, deși nu-și dădea seama de unde provenea.

Nu era criminal, era foarte sigură de acest lucru, deci nu avea de ce să se teamă din acest punct de vedere. În al doilea rând, nu era interesat de ea ca parteneră– orice gând în această privință ar fi ridicol. Dovada acestui lucru era că, deși mărturisise că se simțise prea slab să o ducă în patul ei– cu toate că părea puternic– o lăsase să doarmă întreaga noapte lângă el fără măcar să o atingă! Ce altă dovadă ar mai fi necesară ca să vadă că nu e interesat de ea?

Într-un fel, era chiar deranjată de acest fapt. Da, o sărutase, își aminti ea, încercând să-și aline mândria rănită. Și, dacă trebuia să fie sinceră, așa blând cum fusese sărutul, ea nu obiectase în nici un fel.

Oh, la naiba cu el! Mă întorc la Chalmers Hollow, declară ea, enervată. Porni mașina, ieșind pe drumul principal. Dar amintirea cuvintelor lui: "Mă voi simți singur dacă pleci, Arden" o opri.

– Hm, n-are decât să fie singur, declară ea cu voce tare.

Da, dar a fost bolnav, veni argumentul inimii ei simțitoare. A trecut printr-un șoc puternic.

Oh, e imposibil! se enervă ea, lăsându-și descurajată capul pe volan. Dar în acea clipă, ca să o ajute să ia decizia, îi veni în minte fața lui, în clipa în care hotărâse că poate încerca să aibă încredere în ea. "Intenționezi să te întorci?" o întrebase.

– Să-l ia naiba! șuieră ea printre dinți, pornind mașina și îndreptându-se spre cabană.

Capitolul 7

Soarele răsărise deja și încălzise pământul, făcând drumul de întoarcere mai puțin periculos, pentru că gheața se topise pe alocuri.

Fără să fie prea atentă la drum, ci aruncând o privire spre ceas și descoperind că lipsise două ore, Arden apăsă pe accelerație.

Dorind, pentru un motiv misterios, să alunge gândurile pe care trebuie să le aibă Blane despre faptul că femeile nu sunt demne de încredere– mai ales una pe nume Arden Kirkham– se avântă pe drumul accidentat.

Alunecând pe un petec de gheață care începuse să se topească ușor, tânăra se felicită singură pentru că reușise să rateze la centimetru zidul cabanei. Dar mulțumirea ei dură puțin. Pentru că, deși Blane nu fusese afară din cabană și nu-l zărise nicăieri, apăruse din senin lângă mașină, deschisese portiera cu violență și o trăsese afară din mașină.

– Maniaco! se răsti el, cu ochii arzând de furie. Ești o proastă!

Arden fu sigură că urma s-o lovească. Închise ochii, dar el se mulțumi s-o strângă de umeri și s-o scuture violent.

– Puteai să te fi sinucis!

– Dar n-am făcut-o, nu-i așa? replică ea, șocată de violența lui și de modul în care o trata. Și dacă erai atât de îngrijorat, de ce n-ai pus niște sare pe porțiunea asta cu gheață? Știai că trebuie să mă întorc.

Spre satisfacția ei, părea uimit că, deși fusese pe punctul s-o strângă de gât, era capabilă să răspundă. Nu aștepta ca el să-și revină, sau să strige că întârziase prea mult. Ridicând bărbia cu mândrie, se îndepărtă de mașină, lăsându-l pe el s-o oprească.

În camera ei, se așeză nemulțumită pe pat. Ce brută violentă! Dar cine naiba credea că este? se întrebă ea, frecându-și umerii care o dureau de la strânsoarea degetelor lui puternice.

"Ai fi putut să te sinucizi!" își aminti replica lui furioasă. Cu un geamăt, își dădu seama despre ce era vorba, calmându-se imediat. Oh, doamne, probabil că o văzuse apropiindu-se. Când mașina începuse să alunece, fusese sigur că o să intre înăuntru fără să deschidă ușa– cu mașină cu tot!

Copleșită de rușine, își dădu seama că fosta lui soție murise când mașina în care se aflau se izbise de un zid de cărămidă. Era îngrozită să-și dea seama că se încinsese atât de tare, încât să uite că moartea Delcinei era coșmarul din nopțile lui agitate. Clătină din cap, dându-și seama că, dacă din punctul lui de vedere era cât pe ce să facă un accident asemănător, amintirea accidentului din care scăpase cu viață trebuie să fi fost încă vie în mintea lui. Era vizibil, ținând cont de reproșul lui răgușit: "Ai fi putut să te sinucizi!"

Spășită, gândindu-se cu tandrețe la el și supărată că nu se gândise înainte să vorbească, își spuse că trebuie neapărat să-l vadă. Dacă fusese copleșit din nou de șoc, va avea nevoie de un ajutor.

Dorind să ajungă cât mai repede la el, alergă pe scări, întrebându-se unde ar putea să fie. Prima încercare, de a-l găsi în sufragerie, fu fără succes. Dar a doua, de a încerca în bucătărie, fu cea bună. Nu numai că era acolo, dar figura lui era încruntată și imobilă, de parcă ar fi încercat să acopere șocul resimțit.

Având nevoie de un pretext să pătrundă în lumea lui mohorâtă în timp ce, ca și cum n-ar fi văzut că se afla acolo, Blane scotea proviziile din pungi, descoperi că-i adusese și poșeta din mașină.

O luă de pe masă și scotoci în ea, fără să-l scape din priviri. O ignora și nu spuse nimic în clipa în care întinse mâna spre el:

– Restul tău.

Singurul răspuns fu o privire încruntată. Era evident că nu voia să comunice.

– O să-l pun pe masă, e bine? încercă Arden din nou.

El continuă să se poarte de parcă ar fi fost singur în cameră. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, l-ar fi lăsat singur, poate chiar ar fi ieșit trântind ușa. Dar era sigură că ascundea ce simte și, pentru că-l văzuse vulnerabil, chiar dacă acum părea indiferent, își dădea seama că era rănit. Iar ea era cea care, fără să fie atentă ce face, răsucise cuțitul în rană.

– Să te ajut? se oferi ea, făcând un pas spre el.

– Nu, răspunse el pe un ton răstit.

– Îmi pare rău pentru…

Privirea lui scurtă era grăitoare. Nu va mai dura mult până când o să-i spună să înceteze cu "flecăreala".

Încăpățânată, continuă:

– Nu conduc în general astfel, explică ea. Dar…

Ostilitatea din ochii lui când se întoarse spre ea o irită, deși încerca să se abțină. Nu se putea însă abține să se întrebe de ce-și irosește timpul? Ar putea fi la Chalmers Hollow în câteva ore. Blane Hunter nu va simți lipsa ei, era sigură.

Fără nici un avertisment, amintirea sărutului lui o copleși. Parcă nu avusese loc decât în urmă cu o secundă.

– Ce s-a întâmplat cu noul comportament pe care mi l-ai promis? încercă ea să glumească și să-l tachineze.

Altă privire ostilă fu singurul răspuns. Dar ar fi putut jura că expresia lui se mai înseninase și că reușea să comunice în vreun fel sau altul cu el. Despachetatul proviziilor luase sfârșit, dar el nu părea să fie mai deschis. Arden, spre exasperarea ei, descoperi că începea să fie iritată de atitudinea lui. Doar o singură încercare, apoi va pleca.

– Încetează cu bosumflatul! ordonă ea, cu vocea unei profesoare.

Părând uimit, ca și cum ar fi fost de neconceput să fie acuzat că se bosumflă, Blane Hunter se întoarse spre ea.

Oricum, orice reacție era mai bună decât indiferența, iar uimirea lui nu făcu decât să-i confirme convingerea că nu putea ajunge la el decât printr-o terapie de șoc.

– Încetează cu bosumflarea, repetă tânăra, profitând că întreaga lui atenție era îndreptată asupra ei, și… dă-mi un sărut.

Părând încremenit, de parcă nu așteptase în nici un caz o astfel de declarație, Blane continua s-o fixeze cu privirea.

Dar în secunda următoare, Arden fu cea care urma să fie uimită. Deoarece, după ce bărbatul își reveni din uimire, în cabană răsună un sunet pe care nu-l mai auzise niciodată. De altfel, în nici o altă împrejurare nu auzise acest sunet, nu de la Blane Hunter.

Râdea. Uimită, era rândul ei să-l privească lung, în timp ce dădea capul pe spate și hohotea. Era bucuroasă însă că nu considerase cuvintele ei ca o invitație. Deoarece, după ce expresia dură dispăruse de pe figura lui și râsul răsunase în încăpere, tânăra descoperi cu surprindere exact de ce fusese atât de confuză și de speriată la gândul întoarcerii în cabană!

– Glumeam, murmură ea, retrăgându-se când Blane se îndreptă spre ea, ca și cum ar fi vrut să răspundă invitației făcute.

– Dar nici nu te-am atins, răspunse el, privindu-o cu gravitate.

Zguduită și nesigură pe ea, coborî repede privirea, de teamă să nu-și dea seama din ochii ei ce descoperise. Acest adevăr pe care nu-l mai

putea nega fu cel care o determină să caute un sprijin, să nu-l lase să-și dea seama că e într-o stare de șoc.

– Magazinul din care am cumpărat totul, e unul foarte bine aprovizionat, spuse ea, gândindu-se că are mare nevoie să se îndepărteze de el.

Din fericire, Blane părea să nu fi văzut nimic în neregulă în schimbarea abruptă a subiectului.

– M-am gândit că trebuie să fie, zâmbi el.

Dar Arden era atât de copleșită de gândurile ei, încât nici nu se gândi ce voia să spună cu aceste cuvinte. Se îndreptă spre masă, alegând câțiva cartofi, cu speranța că Blane o va lăsa singură, dacă vede că se ocupă de pregătirea mesei de prânz.

– Vând tot felul de lucruri, continuă ea, văzând că nu se mișcă.

Fără să-i pese că putea s-o acuze din nou că a început cu "flecăreala", începu să vorbească despre articolele din magazin. Pentru că bărbatul rămase în continuare pe loc, îi povesti până și despre cartea magică de colorat, pe care și-a dorit-o în copilărie.

În cele din urmă, pentru că nu mai avea ce să spună, își dădu în sfârșit seama ce însemnase declarația lui. Probabil că se întrebase unde putea să stea două ore. Încă ametită din cauza descoperirii că, într-un fel sau altul, se îndrăgostise de el, Arden încetă să mai vorbească fără rost și-i spuse adevărul:

– Eu… am simțit nevoia să fiu singură pentru o vreme. Tu nu simți aceeași nevoie? întrebă ea, sperând că o va înțelege.

– Frecvent, veni răspunsul lui, la fel de sincer.

Se simți cuprinsă de teamă că, deși hotărârea dacă rămâne sau pleacă fusese a ei, acum, dacă Blane voia să fie singur, îi va spune că pleacă.

Lumea pe care abia o descoperise îi fugea de sub picioare. Dragostea pentru el era prea nou descoperită ca să știe cum să evite dorința de confirmare. Astfel, cu o voce ușor tremurătoare, se auzi întrebând:

– Dar nu vrei să… plec?

Blane o privi lung, rămând o vreme tăcut. În așteptare, inima ei bătea cu putere. Teama că își schimbase părerea și că vrea să-i spună să plece, o lăsă fără suflare. Știa că singura soluție, în acest caz, ar fi să-i dea o replică dură și să plece, fără să-l mai vadă vreodată.

– Păi, cine ar mai găti pentru mine? răspunse el în cele din urmă, aplecându-se să ia pungile de pe podea și ieșind cu ele.

Faptul că îl văzuse deja gătind pentru micul dejun și că, din moment ce-și recuperase pofta de mâncare, nu va flămânzi nici dacă ar fi singur, o făcu să simtă răspunsul mai cald decât păruse.

Mai târziu, în camera ei, Arden își spuse că lucrurile nu stăteau așa cum crezuse când își imaginase dragostea ca o stare permanentă de fericire. Părinții ei fuseseră foarte fericiți împreună, iar dragostea dintre mătușa Louise și unchiul Tam îi încălzise copilăria. Toate aceste exemple o făcuseră să aștepte cu nerăbdare să i se întâmple același lucru.

Acum înțelegea foarte bine că dragostea era un sentiment copleșitor și fericit, doar în cazul în care era împărtășit. Nici măcar nu se gândise la coșmarul care poate fi atunci când nu există decât la o persoană. Acceptând că fusese o prostie să se îndrăgostească de Blane fără nici o invitație din partea lui, știa foarte bine că va trebui să aibă mare grijă și să nu interpreteze greșit cuvintele lui. Din acest punct de vedere, ultima lui declarație nu trebuia privită decât ca o simplă constatare a stării de fapt.

Nici ceea ce spusese el, că se va simți singur dacă o să plece, nu însemna mai mult, își spuse ea, nefericită. Nu făcuse nici un efort să stea de vorbă cu ea, nu-i așa? Nici urmă din farmecul de care dăduse dovadă la micul dejun. Din toate datele pe care le avea, singura concluzie pe care ar trebui s-o tragă e că Blane e un singuratic, dar care apreciază mâncarea bună.

Ar fi trebuit să plece când a avut ocazia. Poate ar fi fost departe și nu și-ar mai fi dat seama ce se născuse în inima ei, din prima noapte în care îl auzise strigând.

Dar acum, era prea târziu să mai plece. Nici nu trebuia să se gândească la asta, pentru că era clar. Voia să rămână în cabană și să prețuiască fiecare secundă pe care o petrecea cu Blane.

De unde rezulta că n-avea nici un sens să stea în camera ei, în timp ce el e la parter. Da, avusese nevoie să fie singură, pentru că nu reușea să se adune, fiind aproape de el.

Mai calmă, părăsi camera de la etaj pe la ora patru. Hotărâtă să nu-l lase în nici un fel să ghicească adevărul despre sentimentele ei, decizia ei se clătină în clipa în care se duse să-și facă un ceai. Imediat, își aminti că nu era încă recuperat în întregime și poate că are nevoie să fie răsfățat și îngrijit.

– Ceai, anunță ea, intrând în sufragerie, sperând că vocea ei nu sună ciudat, ci firesc.

– O să stai cu mine azi? întrebă el, făcând-o să înghită cu greu. Sau violența mea de dimineață m-a făcut să fiu condamnat la izolare pentru eternitate?

Inima îi bătea mai tare și, cu toate că se hotărâse să aibă grijă, nu se putea abține să se întrebe dacă nu cumva acesta era modul lui de a cere iertare. Oare dorea într-adevăr să stea cu el?

– Și nu crezi că "flecăreala" mea te va plictisi? îl tachină ea, dorindu-și să nu zâmbească, dar nereușind.

Colțul buzelor lui se ridică ușor, iar privirea ochilor întunecați urmări linia buzelor ei.

– Adu și ceaiul tău aici, îi ceru el.

Arden plecă, simțind că plutește. Dar rămase câteva clipe în bucătărie, încercând să se liniștească și să-și spună cum să se poarte. Apoi, pentru că simțea nevoia să fie în aceeași cameră cu el, își luă ceașca și se întoarse în sufragerie.

Blane nu mai zâmbea, dar dispoziția lui nu se schimbase, descoperi ea, așezându-se pe scaunul din fața lui. În următoarea jumătate de oră, cu întrebări discrete dar bine plasate, reuși s-o facă să vorbească despre ea.

Auzind ce vârstă are și că părinții îi muriseră într-un accident, o întrebă de când era la Chalmers Hollow.

– De doisprezece ani, răspunse ea. Eram o copilă cu picioare lungi și subțiri, când mătușa Louise și unchiul Tam m-au luat să locuiesc împreună cu ei.

– Și la douăzeci și doi de ani, ai picioare la fel de lungi, remarcă el, părând să aprecieze că se schimbase în fustă.

Se așteptase să întrebe ceva despre unchiul Tam, care apăruse pentru prima oară în conversație, iar complimentul lui ușor o făcu să se îmbujoreze. Plecă repede privirea, urmărind dansul flăcărilor, ca să nu lase să se vadă ce simțea.

– Îți place să lucrezi acolo? continuă el.

– Nu m-am gândit prea mult la acest lucru. Era o slujbă… pe care am luat-o, ridică ea din umeri, privindu-l. De fapt, trebuia să mă duc la facultate. Din nefericire, unchiul Tam a murit când aveam șaisprezece ani.

– Mătușa ta n-a vrut să rămână singură?

Nu voia să lase impresia că mătușa ei ar fi egoistă, din moment ce era foarte departe de așa ceva.

– I-am spus că nu vreau să mă duc.

– Dar ai fu vrut să te duci, observă el.

Privirea lui era caldă, iar Arden privi din nou în jos, jenată.

– Mătușa Louise, povesti ea, convingându-se că n-o privise cu căldură, nu e foarte pricepută la contabilitate. Nu știa că hotelul merge prost din punct de vedere financiar.

– Dar tu ai descoperit curând.

– Nu puteam să-i spun, ridică ea din umeri, neajutorată.

Subiectul discuției începuse s-o jeneze. Ar fi vrut să vorbească despre altceva. Dar, sperând că va reuși să vadă că nu fusese un sacrificiu din partea ei, se simți obligată să continue:

– Unchiul și mătușa mea s-au iubit foarte mult. La moartea lui, a fost distrusă, într-o stare de colaps.

– Așadar, de atunci te străduiești să menții Hills View pe linia de plutire. Și asta, fără ca doamna Browning să-și dea seama cât de disperată este situația.

Arden nu voia să explice cum se străduise de mai multe ori s-o facă pe mătușa ei să vadă adevărul. Și nici nu voia să fie considerată nesinceră. Acum nu se mai mira că dorea ca Blane să aibă o părere bună despre ea.

– Am vorbit destul despre mine, se strădui ea să schimbe subiectul. Ce poți să-mi spui despre tine, domnule Blane? Pot să întreb despre…

Se întrerupse, conștientă că dispoziția lui se schimbase, iar acum era încruntat. Știa foarte bine, chiar înainte să spună vreun cuvânt, că nu va răspunde la nici o întrebare despre el.

– Nu vreau să te plictisesc vorbindu-ți despre mine, replică el scurt.

– Mulțumesc, mormăi ea supărată, ridicându-se și părăsind imediat sufrageria.

N-ar fi rămas cu el, nici dacă ar fi plătit-o.

Cu lacrimi în ochi, rănită că o făcuse să vorbească despre ea, apoi o făcuse conștientă că povestea vieții ei îl plictisise, se îndreptă spre camera ei, înainte să-și dea seama cât era de sensibilă la reacțiile lui.

Îl văzuse vulnerabil când dormea. Dar ea era și mai vulnerabilă la tot ceea ce spunea.

Ce prostie, să plece astfel din cameră! Dacă ar fi rămas să analizeze reacția lui la prima încercare de intimitate, și-ar fi dat seama că, deoarece fosta lui soție murise de curând, era prea afectat de tot ce se întâmplase, pentru a-și da seama că e interesată de copilăria lui, nu de amintirile recente. În starea de spirit în care se afla acum, viața de dinainte de accident pur și simplu nu exista.

Ștergându-și lacrimile, rămase în camera ei până când se asigură că nu exista nici un indiciu că plânsese, apoi coborî în bucătărie, să pregătească masa de seară.

Blane nu aruncă nici măcar o privire în bucătărie, deși era sigură că aude zgomote. Nu putea să însemne decât un lucru: se întorsese la starea de spirit prea puțin plăcută de dinainte. Cel mai greu de suportat era gândul că fusese vina ei. Deși se simțea vinovată că-l obligase să-și aducă aminte lucruri neplăcute, Arden nu putea găsi o scuză potrivită ca să se ducă în sufragerie și să încerce să-l ajute.

– Cina e gata! anunță ea, cu un zâmbet cald.

Lăsând jos cartea pe care o citea, Blane o urmă în bucătărie. Chiar dacă era tăcut, părea că încearcă să spună ceva.

Simțindu-se vinovată pentru că, de fiecare dată când încerca să-l ajute, nu reușea decât să facă o gafă, rămase tăcută. Totuși, când îi puse în farfurie o bucată de plăcintă cu caise, nu putu să nu arunce o privire spre el.

Blane nu întoarse privirea, ci găsi ocazia potrivită ca să vorbească.

– Nu voiam să… începu el.

Brusc, Arden simți că se înțelegeau și că știa ce avea de gând să spună.

– Știu, îl întrerupse ea. Sunt cam iritabilă astăzi, adăugă ca o explicație pentru plecarea ei furtunoasă din sufragerie.

– Era timpul să îți pierzi și tu răbdarea.

Tânăra nu avea un răspuns pentru aceste cuvinte. Era fericită. I se părea minunat să simtă această stare de înțelegere. După masă, Blane rămase în bucătărie, ajutând-o să strângă și spălând vasele. Deși nu spunea nimic, bărbatul părea liniștit.

Când nu mai era nimic de făcut în bucătărie, iar el era pe punctul să se întoarcă în salon, Arden declară:

– Mă simt cam obosită. Cred că mă voi duce mai devreme la culcare.

Fusese destul de greu să spună aceste cuvinte, din moment ce singura ei dorință nu era decât să stea cu el. Blane o privea cu atenție, iar ea declară:

– Nu sta prea târziu să citești.

Pentru o secundă, se temu că mersese prea departe, pentru că bărbatul nu zâmbi.

– Da, soră, spuse el în cele din urmă.

Arden se duse la culcare fericită. Chiar dacă nu zâmbise, nu se supărase, ceea ce era o ușurare.

A doua zi dimineață, când tânăra coborî în bucătărie sperând că se vor înțelege la fel de bine ca seara trecută, îl găsi pe Blane deja în mijlocul pregătirilor pentru micul dejun.

– Bună dimineața, îl salută ea, observând dintr-o privire că părea să fi petrecut o noapte mai liniștită și că arăta mai odihnit.

– Bună dimineața, sosi răspunsul lui.

Nu părea fermecător ca în dimineața trecută, dar nu se îngrijoră, deoarece nu zărea nici urmă de nori negri pe figura lui.

Dar se înșela, pentru că atmosfera se tensiona de-a lungul dimineții, până la prânz.

Primul semn de îngrijorare se arătă când bărbatul nu păru prea flămând, deși se aștepta să fie, după efortul pe care-l făcuse tăind lemne pentru foc.

Al doilea semn era încruntarea lui, care îi arăta că gândurile care-i trecea prin cap nu erau prea fericite.

– Mi-am spus că brânza cu biscuiți ar fi o schimbare, după plăcinta cu care ne-am obișnuit, spuse ea, în timp ce-i lua din față farfuria de care abia se atinsese.

– Nu mai vreau nimic, mârâi el, ca și cum ar fi provocat-o să se enerveze.

Aproape reușise. Cu un efort de voință și mușcându-și buzele, Arden reuși să-și rețină replica mușcătoare.

– Am făcut focul în salon, se mulțumi ea să spună. O să-ți aduc acolo cafeaua, dacă…

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita! se răsti el, ridicându-se și ieșind din bucătărie.

Multă vreme după plecarea lui, tânăra încă nu se hotărâse dacă să plângă sau să se enerveze.

După ce își spunea că n-are decât să moară de foame, că n-are nici cea mai mică intenție să mai gătească pentru el, își aducea aminte că era încă slăbit și că trebuie să aibă răbdare cu el.

Încruntându-se la mormanul de vase murdare, își dădu seama că, dacă nu e atentă, va ajunge la fel de plină de toane ca el.

Puse brânza și biscuiții în dulap, deoarece ieșirea lui îi tăiase pofta de mâncare. Nu vedea nici un motiv pentru care nu și-ar face o ceașcă de cafea, pe care să o bea în liniște, în bucătărie. Într-un fel, se simțea vinovată că mândria rănită o împiedica să-i ducă și lui o ceașcă de cafea.

Când terminase de băut, revolta din ea ajunsese la cote maxime, făcând-o să-și spună că nu are nici un motiv să se simtă vinovată cu nimic față de el. La naiba, ar fi trebuit să fie în vacanță! Nu-i ceruse să vină cu ea.

Dragostea pentru el fu cea care o făcu să ezite, în clipa în care își luă haina, hotărâtă să plece la o plimbare lungă, fără să-i spună nici un cuvânt. La naiba cu el! se enervă ea, apropiindu-se de ușa salonului.

– Mă duc la plimbare, anunță ea, cu o voce la fel de rece ca privirea bărbatului care ridicase capul, iritat de întrerupere. Știi unde este bucătăria– ți-am lăsat vasele să le speli.

Ei, acum ce părere avea? se întrebă ea cu mândrie. I se mai pare că se agită pentru el? Dacă Blane Hunter simțise că are anumite sentimente pentru el, acum era sigură că își va spune că e vorba despre ură.

Sunetul pașilor în urma ei o anunță că nu e singură și că, probabil, va trebui să spele singură vasele, la întoarcere. Oricum nu se așteptase ca Blane Hunter să primească ordine de la o biată femeie.

Încerca din răsputeri să fie supărată pe el pentru că nu avea destulă încredere în ea s-o lase să se plimbe singură, dar nu se putea împiedica să nu se simtă fericită că e cu ea, chiar dacă nu spunea nici un cuvânt.

Nu putea să nege nici fiorii care o cuprinseră când, traversând râul pe care îl văzuseră mai de mult, piciorul ei alunecă pe o piatră, iar brațul lui o sprijini prompt.

Părea să uite că încă îi ținea brațul când, fără să spună nici un cuvânt, intrară în pădure. Fără să vrea, inima ei era copleșită de tandrețe.

Brusc, Blane își dădu seama că o ținea în continuare de mână și-ii dădu drumul repede, ca ars.

Spre surprinderea ei, chiar dacă toată plimbarea se desfășurase în tăcere, la întoarcerea spre casă se simțea relaxată, de parcă situația se clarificase între ei. Era de mirare, pentru că ar fi putut la fel de bine s-o urască, dar era sigură că nu e așa.

Îl lăsă în hol, ca să-și agațe haina în cuier, și se îndreptă spre bucătărie, pregătită să se apuce să spele vasele. Dar, când simți două brațe puternice care o cuprinseră și o ridicară, îndepărtând-o de chiuvetă, scoase un strigăt de surpriză.

– Cine sunt eu să ignor ordinele de la șefa? ridică el din umeri, prefăcându-se încruntat.

Privirea ei uimită îl urmări în timp ce-și sufleca mânecile și începea să spele vasele. Încă nesigură pe picioare, simțind atingerea brațelor lui de parcă ar fi fost lângă ea, Arden nu putu decât să șoptească:

– Cine, într-adevăr?

Simțind nevoia să se adune, se îndreptă spre salon. Blane i se alătură curând, așezându-se pe fotoliu. Tânăra se prefăcea atentă la cartea de pe genunchi, temându-se că se înșelase și că e în continuare supărat.

Când se ridică să facă un ceai, își puse că plimbarea părea să-i fi făcut bine. În vocea lui nu se simți nici urmă de supărare, când îi mulțumi pentru ceai.

Pentru că nu uitase acuzația lui că "se agită" prea mult pentru el, se tot întrebă ce să pregătească pentru cină. Se gândi la diferite modalități de a-l întreba despre masă, dar nici una nu-i părea potrivită. Când se apropie ora la care se apuca de obicei de gătit, tot nu găsise cea mai bună soluție. Dacă se va răsti din nou la ea?

– Mi-e foame, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare. Ești interesat?

Zâmbetul lui o făcu să-și piardă răsuflarea. Își dădu seama că totul e bine, când el nu spuse decât:

– Răsfață-mă!

– Nesuferitule, făcu ea o grimasă, apoi zâmbi, îndreptându-se spre bucătărie.

În timpul cinei, Arden fu din nou copleșită de farmecul lui. Când ajunseră la brânza și biscuiții pe care-i refuzase la prânz, era în stare să-i ierte orice.

În plus, devenise vorbăreț, spre deosebire de orele trecute, când fusese taciturn. Era din ce în ce mai vrăjită, în timp ce-l asculta vorbind despre orice subiect care-i venea în minte. Dar dacă își imagina că se va duce la culcare cu inima împăcată, se înșela.

Spre sfârșitul mesei, după ce o determinase să povestească mai multe despre ea– ceea ce însemna că nu se plictisise data trecută– ajunseră la mătușa ei. Fără să se poată abține, Arden îi mărturisi că era sigură că mătușa Louise era mai legată de colonelul Meredith decât voia să recunoască.

– Dar nu vrea să fie soția lui? întrebă el, amintindu-i că îl anunțase deja de intențiile colonelului.

– Cred că va reuși s-o convingă, zâmbi Arden. Dar mătușa Louise, chiar dacă nu i-a mai văzut de multă vreme, are niște socri foarte dominatori. N-ar ierta-o niciodată dacă s-ar recăsători. Ar crede că e o trădare față de memoria unchiului Tam. Dar nu cred că e așa. Dacă și-ar aduce aminte cum era el, și-ar da seama că nimic nu l-ar mulțumi mai mult decât s-o știe din nou fericită.

– Și tu ești ruda ei, chiar mai apropiată, observă Blane. Ești de aceeași părere cu socrii ei? De asemenea împotriva recăsătoririi?

Zâmbetul ei dispăru. Inima i se strânsese și, ridicând privirea spre el, își dădu seama că n-ar ezita nici o clipă dacă ar avea ocazia să fie soția lui. Dar nu asta întreba– probabil că nici nu voia să se recăsătorească. Se strădui să răspundă la întrebarea lui.

– Cred că este important să fie fericită. Mătușa Louise e văduvă de șase ani, adăugă ea, fără să uite că el era divorțat de zece ani. Colonelul Meredith este un om bun și, așa cum spuneam, cred că ține la el. Mi-ar plăcea să-i văd căsătoriți.

– Ceea ce înseamnă că nu ești împotriva celei de-a doua căsătorii.

Ea dădu din cap aprobator și, încurajată de modul în care decursese discuția, îndrăzni să-l întrebe:

– Dar tu? Te-ai gândit să te recăsătorești?

Într-adevăr, era de mirare că un bărbat atât de atrăgător nu se recăsătorise. Tânăra se îmbujorase, pentru că întrebarea era foarte personală și se strădui să repare gafa:

– Adică, dacă am înțeles bine, erai divorțat de ani buni înainte de…

Se opri brusc, încurcată.

– Înainte de moartea Delcinei, completă el.

Ca și cum numele fostei soții adusese din nou la viață tot ce fusese lăsat în urmă, completarea veni pe un ton rece:

– O căsătorie mi-a fost mai mult decât suficientă.

Dezamăgită că reușise să strice din nou atmosfera, Arden se întristă. În timp ce se străduia să-și înghită nodul din gât, îi veni ideea că ar putea fi bine pentru Blane să vorbească despre fosta lui soție.

Dar nu avea nici un fel de experiență de psiholog. În plus, nevoia de a-l ajuta se amestecă într-un mod ciudat cu dorința de a afla adevărul, fără să observe că Blane părea să se fi întunecat.

– Simți în continuare ceva pentru ea? îndrăzni tânăra să întrebe. Încă o iubești… pe Delcine?

Când Blane se ridică brusc, picioarele fotoliului scoaseră un sunet ascuțit, zgâriind podeaua. Era suficient să-și dea seama că mersese prea departe! Părând că nu mai suportă nici măcar s-o vadă, bărbatul ieși pe ușă, trântind-o cu putere, aruncându-i o replică tăioasă:

– Nu e treaba ta ce simt pentru fosta mea soție!

Capitolul 8

Privind nemulțumită pe fereastră într-o după amiază, la zece zile după discuția despre Delcine, Arden se întrebă din nou de ce mai rămăsese la Brynmoel.

Starea lui Blane după acea seară, în care aproape îi spusese să-și vadă de treaba ei, fusese variabilă.

Lucrurile nu stătuseră tocmai grozav nici înainte. Dar, după noaptea în care se dusese în camera ei și plânsese până când adormise, se înrăutățiseră semnificativ. Figura lui era din nou obosită, ceea ce însemna că, dacă ea dormise foarte prost, el nu dormise aproape deloc.

Cât de proastă fusese să creadă că se vor apropia! Blane arătase cu claritate că nu vrea pe nimeni în apropiere. Era un singuratic, și prefera să rămână astfel.

Oftând, își aminti cum îl văzuse închizându-se din ce în ce mai mult în el. Din dragoste pentru el, nici nu se mai gândea la propriile stări de spirit. Nu se gândea decât la el, la tulburarea lui și la chinul de a ști că fusese cel care provocase moartea unei persoane dragi. Încercase încă o dată să-l facă să vorbească despre acest lucru.

Erau la masa de prânz, singura ocazie în care petreceau mai mult de două minute împreună. Începuse să-i povestească ciudățeniile unchiului Tam, care se străduia s-o facă să râdă în primele zile în care se mutase la ei.

– Dacă îmi amintesc bine, spuneai că aveai zece ani când te-ai dus la Chalmers Hollow, spusese el.

– Da, o copilă de zece ani, care părea foarte solemnă.

Obrajii i se îmbujoraseră când privirea lui coborîse spre talie. Își aducea aminte că ultima oară când vorbiseră despre copilăria ei, observase că are și acum picioare lungi.

– Tocmai îți pierduseși părinții, într-un accident tragic, murmurase el, părând să-și părăsească gândurile sumbre. Nu aveai de ce să nu pari solemnă, biata copilă!

Vocea lui se îmblânzise când pronunțase ultimele cuvinte, făcând-o să simtă că-i dau lacrimile.

Era de mirare că era îndrăgostită de el? Când dădea dovadă de sensibilitate, cum făcuse atunci, inima ei se topea. Dar scopul ei nu era să-i câștige simpatia.

– N-am fost solemnă prea multă vreme, din câte îmi amintesc, răspunsese ea. Unchiul Tam a reușit foarte repede să mă facă să râd.

Era o ocazie potrivită pentru ce voia să-i spună, așa că încercase să-și pună planul în aplicare:

– Mi-am dat repede seama, chiar la acea vârstă, că viața mea nu se sfârșise, așa cum simțeam, ci…

Blane împinsese farfuria la o parte, făcând-o să se oprească. Expresia de pe figura lui arăta că înțelesese foarte bine ce avea de gând.

– Oh, doamne, mormăise el, privind-o cu dezgust, scutește-mă de restul!

Rănită din nou, așa cum numai el putea s-o rănească, rămasă singură în bucătărie, Arden își dăduse seama că nu fusese prea înțelept din partea ei.

Întorcându-se în pat fără să poată adormi, își spusese cu disperare că nu va reuși niciodată să se apropie de el și se hotărâse să se întoarcă la Chalmers Hollow. Din ceea ce-și dădea seama, nu-i făcea nici un bine rămânând. Terminase cu încercările să-l facă să se deschidă. Singurul lucru pe care-l reușea era să-l enerveze, fusese concluzia ei, hotărând-o să plece. Trebuia să plece.

A doua zi dimineața, în timpul micului dejun, își dăduse seama că Blane nu voia încă să se afle unde este și că era destul de încăpățânat să se lase să moară de foame, dacă nu cumpără provizii înainte de plecare.

După micul dejun, mâncat ca de obicei în tăcere, când auzi zgomotul scaunului tras, semn că Blane intenționa să plece în salon, îl oprise înainte de a ajunge la ușă, informându-l că se va duce la cumpărături în sat.

Spre surprinderea ei, când ridicase capul descoperise că el o studia cu atenție. După o clipă de tăcere, întrebase cu răceală:

– Intenționezi să te mai întorci?

Părea tensionat, ca și cum răspunsul ei era important, iar toate argumentele cu care încercase nopți întregi să-și oțelească inima împotriva lui, dispărură ca prin minune. Dar știa deja cât de tăioase pot fi replicile lui și nu voia să-i dea această ocazie.

– Nu suporți să mă știi departe, așa e? îl ironizase ea.

Nu zâmbise, dar ceva din atitudinea lui o cucerise din nou. Cu o sprânceană ridicată, o întrebase:

– Vrei să-ți confirm ce știi deja din oglindă?

– Sunt chiar foarte dornică, reușise să spună, dorindu-și să-și poată potoli bătăile disperate ale inimii.

– Știi al naibii de bine că frumusețea ta se potrivește de minune cu peisajul.

– Știu doar că mă vezi doar ca o parte din peisaj, replicase rapid, speriată când ochii lui se îngustaseră.

– Ai vrea să te văd altfel? se încruntase el.

– Doamne ferește! exclamase ea, mințind cu nerușinare. Tot ce vreau de la tine, dragule, este să speli farfuriile de la micul dejun și să nu fiu nevoită să le spăl eu la întoarcere.

Blane nu răspunsese nimic. De fapt, nu mai avea nimic de spus. Nu o întârziase decât pentru a o obliga să ia din nou bani de la el, apoi plecase în sat, fără să se simtă mai bine, cu toate că se părea că el nu voia s-o vadă plecând.

Dorise din toată inima să spere că așa stau lucrurile. Chiar dacă, destul de clar, ar fi fost speriat dacă i-ar fi spus că vrea să fie privită altfel decât o piesă de mobilier.

Uitând toate gândurile de întoarcere la Hills View, se grăbi spre sat, dornică să se întoarcă repede la bărbatul care o credea la fel de frumoasă ca peisajul.

Pe drumul de întoarcere, fusese cu atât mai încântată de peisajul din fața ochilor. Nu uită să încetinească în apropierea cabanei. Frumoasă sau nu, nu agrea prea tare gândul că va fi din nou scoasă din mașină cu forța.

Sperase că starea lui de spirit se va îmbunătăți. Dar, spre surprinderea ei, nu durase prea mult. Nu știa la ce se gândise în timpul absenței ei, dar nu părea să fi fost gânduri prea fericite.

– Abia mi-ai dus dorul, nu-i așa? încercase ea să glumească, ducând în bucătărie pungile cu provizii.

Nemulțumită că vocea ei nu sunase ca o tachinare, așa cum sperase, ci mai degrabă ca o implorare, se simțise cuprinsă de spaima că privirea lui întunecată va trece dincolo de ochii ei, descoperind cât de mult și-ar fi dorit să-i spună că i-a dus dorul.

– N-ai lipsit nici măcar o oră, venise replica lui scurtă, reușind să sune ca și cum nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi lipsit o zi.

Ar fi trebuit să plece atunci. Ar fi trebuit să lase proviziile pe jos și să plece, își spuse ea, amintindu-și că ziua trecută fusese chiar imposibil.

Nu se certaseră, nu spuseseră lucruri jignitoare, ci între ei se strecurase o tăcere imposibilă. Nu că Arden ar fi încercat. Ziua trecută, pentru prima oară, văzându-i figura întunecată, își dăduse seama că încă ducea propria lui luptă. Prea obosită să mai continue, își dăduse seama că e cazul să-l lase în pace.

Nu le fusese de ajutor nici ploaia, care căzuse fără oprire, împiedicând-o să părăsească salonul în care simțea că nu mai poate să respire.

Dar acum ploaia încetase, soarele se străduia să strălucească și adia un vânt ușor, zvântând cărările ude.

Dorind să fie afară, nu stătu pe gânduri. Coborî scările în hol, în căutarea hainei.

– Unde te duci?

Întorcându-se, descoperi că Blane se apropiase în liniște și o privea cu atenție.

– La plimbare, răspunse tânăra scurt și, văzând că se întinde spre haina din cuier, enervată de calmul lui, declară: vreau să mă duc singură.

Blane puse la loc haina în cuier și o privi cu ironie:

– Ești temperamentală, Arden?

– Eu temperamentală? se enervă ea. Ar trebui să fie vacanța mea!

Bărbatul nu răspunse nimic, ci o privi lung. Mânia reținută atâta vreme, izbucni cu violență:

– Și, contrar părerii populare pe aici, chiar vreau să mă bucur de ea!

– E cumva vina mea pentru că nu te bucuri de vacanță? Pentru că nu-ți face plăcere prezența mea?

Era foarte perceptiv.

– Nu mă tenta, replică ea. Dacă încep măcar să spun ce părere am despre compania ta, m-aș pomeni pedepsită încă o lună, înainte să apuc să termin. E suficient să spun că, dacă te pregătești să ajungi un bătrân nesuferit și singur, ești pe drumul cel bun!

Mulțumită de propriile cuvinte, Arden se îndepărtă în grabă de cabană. Faptul că Blane o lăsase să plece singură putea să însemne că progresa pe drumul încrederii în ea, așa cum crezuse și în ziua în care o lăsase să se ducă la cumpărături fără să-i spună nici un cuvânt.

Poate că era bine că avusese ocazia să se descarce, se gândi ea. Ar fi o soluție să o facă mai des.

Nici Blane nu părea să fi fost prea afectat de ieșirea ei. Nici măcar nu protestase la remarca ei acidă. S-ar putea să fi greșit stând liniștită, crezând că asta e mai bine pentru el. Dacă se poartă cum simte, poate o să reușească să-l scoată mai des din gândurile lui întunecate, mai degrabă decât să aștepte, docilă ca un mielușel.

Pe drumul de întoarcere, își spunea că, dacă nu este atentă, ar putea să spună prea multe. Dar, dacă n-ar fi îndrăgostită de el– și cât de bine ar fi fost dacă dragostea acesta neașteptată nu i-ar fi stricat toate planurile– oare ar fi în stare să accepte cu seninătate toate stările lui?

Intră încet în cabană, amintindu-și cât de afectat era de șoc în primele zile când îl cunoscuse. Din câte știa, nu mai suferea de coșmaruri, dar asta nu însemna că era vindecat în totalitate.

Fără să știe prea bine cum ar trebui să reacționeze în viitor, Arden intră în bucătărie. Presupuse că Blane era în salon și că nu se deranjase să-și facă un ceai. Nu se vedea nici o lumină, ceea ce însemna că stătea aproape pe întuneric, cufundat în gândurile lui.

După ce prepară ceaiul, simțindu-se mai bine după plimbare, puse cești le pe tavă și le duse în salon. Era destul de întuneric, dar se aștepta

să-l vadă în același fotoliu în care stătea în fiecare după-amiază. Crezuse că nu se deranjase să aprindă lumina, deși camera era aproape întunecată.

La început, nu i se păru ciudat că nu era în salon. Poate că se dusese în dormitor, după ceva. Dar, după cinci minute, când descoperi că nu se auzea nici un zgomot în toată casa, nu putu să stea liniștită și să-și bea ceaiul.

După alte câteva minute, descoperi că Blane pusese un grătar în fața șemineului– o acțiune firească în clipa în care o persoană care a aprins un foc, părăsește camera pentru o vreme. Era aproape sigură că ieșise.

Dar nu se plimbă niciodată fără mine! își spuse Arden, încercând să-și rețină panica. Poate că e în camera lui, a vrut să se odihnească… Cu riscul să-i spună din nou că se agită din cauza lui, trebuia să verifice, pentru liniștea ei.

Nu numai că verifică ultimul dormitor, dar se uită și prin toate camerele. Nu era nicăieri.

Mulțumindu-i în gând colonelului pentru că avea o lanternă, ieși în întunericul de afară și-l strigă. Când tot nu auzi nici un răspuns de la el, teama care o cuprinsese refuză să se lase calmată.

Strigându-l din nou, porni să-l caute. Îndreptă lanterna în stânga și în dreapta, din ce în ce mai speriată. Blane fusese bolnav… încă mai era bolnav. Suferise un șoc sever și încă nu-și revenise. Oh, doamne, ai grijă de el! Chiar dacă nu era sinucigaș, suferise foarte mult, o iubise pe Delcine și nu reușea să treacă peste moartea ei. De asemenea, spusese: "Vreau să-mi găsesc pacea!"

– Blane! strigă tânăra din toată puterea, cuprinsă de groază, ascultând ecoul propriei voci.

N-o să se mai plângă din cauza tăcerii lui, numai să fie bine. N-o să mai deschidă niciodată gura, dacă asta voia de la ea.

– Blane!

Lumina lanternei mătura drumul și pădurea din jur.

Imaginația ei o luase deja razna, proiectând imagini cu corpul lui zdrobit de stânci, în încercarea disperată de a găsi liniștea și de a o regăsi pe iubita lui soție.

Oh, doamne! Cum putuse să se răstească la el? Nu-i venea să creadă că-i spusese acele cuvinte mânioase.

Nu știa nici ea cât timp strigă și căută prin jur. Dacă nu s-ar fi terminat bateriile lanternei, ar fi continuat să caute. Dar, învinsă, fără să poată vedea în întuneric, începu să spere că Blane se întorsese acasă în absența ei. Această speranță îi dădu aripi să se întoarcă acasă cât mai repede. Oricum, dacă nu reușea să dea de el, o să se îndrepte spre primul telefon și o să cheme poliția. O să se alăture și ea echipei de salvare.

Continua însă să spere că nu va fi nevoită să cheme poliția. Când ajunse în apropierea cabanei, zări o rază subțire de lumină.

Fără să-și aducă aminte dacă stinsese sau nu lumina când plecase, o luă la fugă pe scări. Trebuie să fie acasă, continua să-și repete, trebuie să fie!

Dar Blane nu era în cabană. Oricât de tare i-ar fi strigat numele, nimeni nu răspunse. Străduindu-se să-și rețină lacrimile, se îndreptă spre bucătărie, căutând cu disperare baterii de schimb în toate sertarele și dulapurile. Brusc, îngheță.

– Lași de obicei ușa de la intrare larg deschisă, în nopțile de iarnă? răsună o voce din prag, o voce pe care ar recunoaște-o dintr-o mie.

Se întoarse încet, temându-se că șocul prin care trecuse o făcea să aibă halucinații. Când fața ei palidă se întoarse spre bărbatul din prag, acesta exclamă uimit:

– Oh, doamne! Ce ți s-a întâmplat?

– Blane, murmură ea, ușurată.

Pe punctul să leșine, se sprijini de masă. Nu era conștientă de fața ei murdară și de expresia speriată, când Blane făcu un pas spre ea. Dar ușurarea ei se manifestă violent, într-o mânie cum nu mai cunoscuse vreodată.

– Unde naiba ai fost? se răsti ea, figura palidă și vocea stridentă oprindu-l brusc.

– Vorbești ca o soție, veni răspunsul lui calm, oarecum amuzat. Ar trebui să ai grijă, Arden.

Încă sub influența șocului, să-l vadă stând calm în fața ei era mai mult decât putea îndura, când fusese speriată de moarte că nu-l va mai vedea niciodată.

– Ticălos nesuferit! strigă ea. M-ai speriat de moarte! M-am îngrijorat din cauza ta…

– Îngrijorat? o întrerupse el, privind-o cu ochi mari. Vrei să spui că te-ai neliniștit pentru mine?

– Desigur! se răsti ea, fără să-și dea seama cum se putea abține să nu-l lovească. Am ajuns acasă, cabana era goală, iar tu nu erai de găsit. Ce era să gândesc?

– Că poate am plecat și eu la plimbare, răspunse el pe același ton calm, care nu reușea s-o liniștească.

– Nu te-ai plimbat niciodată fără mine, continuă ea. Ai fost bolnav, șocat, copleșit de moartea Delcinei. După toate probabilitățile, puteai fi mort prin vreo văgăună!

– Ai crezut că m-am sinucis?

Era rândul lui să fie șocat. Dar depăși mult mai repede această stare, decât o făcuse Arden cu experiența ei. Cu o voce blândă, Blane spuse:

– Îmi pare rău, draga mea.

Cuvintele lui blânde, mai ales că îi spusese "draga mea", erau ultima picătură. De asemenea, fusese o greșeală din partea lui să se apropie prea tare.

– Ar fi și cazul să-ți pară rău! explodă ea și, fără să-și poată reține furia, îl lovi peste umeri cu pumnii ei mici. Aproape mi-am ieșit din minți de teamă, din cauza ta!

Pe măsură ce mânia i se potolea, lacrimile îi împăienjeneau ochii.

– Și nici nu meriți, suspină ea.

Brațul lui o cuprinse peste umeri, iar el răspunse încet:

– Știu că nu merit.

O conduse cu blândețe spre salon, apoi o ajută să stea pe canapea.

Bărbatul se îndreptă spre foc, punând câțiva bușteni ca să se încălzească, apoi făcu rost de un prosop. Arden nu reușea să-și revină, în timp ce el o descălță și îi șterse picioarele ude.

– Nu ești decât o pacoste, suspină ea.

– Știu, fu el de acord.

– Nu meriți să-mi fac griji pentru tine.

– Nu merit.

– Nu mai fi de acord cu mine! se răsti ea, trăgându-și nasul și spunându-și că a terminat cu lacrimile.

Dar în acea clipă ridică privirea spre figura lui dragă, luminată de un zâmbet.

– Oh, Blane! suspină ea, începând să plângă în hohote.

Umerii ei se mișcau scuturați de suspine, care nu încetară nici când Blane se așeză lângă ea și o luă în brațe.

– Te-am căutat peste tot… peste tot pe unde am mers, te-am căutat…

Bărbatul o sărută cu blândețe pe păr, întrebând-o:

– Ai venit înapoi să vezi dacă m-am întors?

Ea dădu din cap aprobator.

– S-au terminat bateriile de la lanternă. M-am întors să caut altele, înainte să dau telefon la poliție.

– La poliție? exclamă el.

Depășind surpriza, o strânse mai tare în brațe. În defensivă, Arden se scuză:

– Păi… nu știam ce s-a întâmplat cu tine. Ai fi putut…

Începând abia acum să-și dea seama că se făcuse de râs, se îndepărtă de el, cu obrajii încă plini de lacrimi.

Dar Blane insistă să o țină în continuare cu un braț, în timp ce scoase batista și-i șterse lacrimile, spunându-i cu voce blândă:

– Când imaginația ta începe să lucreze, chiar lucrează peste program, nu-i așa, draga mea?

Se aplecă ușor spre ea și o sărută pe pleoape. În timp ce ea rămase nemișcată, fără să îndrăznească nici măcar să clipească, el continuă:

– O să mă ierți pentru…

Era neobișnuit pentru el să ezite, dar, cucerită de atitudinea lui și de sărutul ușor, Arden simțea că poate aștepta o viață să se exprime:

– Pentru că m-am simțit singur fără tine aici? Am hotărât să fac o plimbare– numai că am mers pe un drum pe care nu mai mersesem și… pe drumul de întoarcere m-am rătăcit.

Zâmbetul cu care își însoțise aceste cuvinte aproape o lăsă fără suflare.

– Așa îți trebuie, murmură ea.

Dar nu mai era supărată și reuși să zâmbească. Simțindu-se mai bine, își dădu seama că fusese prea deschisă cu el. Încercând să mai salveze ceva, declară:

– Nu mă meriți ca gardian al tău.

Spera ca, din cuvintele ei, să înțeleagă că fusese o îngrijorare firească pentru un bărbat bolnav.

– Da, soră, răspunse Blane.

Zâmbi ușor, privind-o pe sub gene:

– O să-mi dai un sărut ca să-mi arăți că m-ai iertat?

Știind că o tachina, își spuse că metoda cea mai potrivită de a-i arăta că nu are sentimente profunde pentru el ar fi să-l sărute ușor. Astfel, va arăta din nou că grija ei fusese firească în aceste împrejurări.

– Dar să n-o mai faci, murmură ea, aplecându-se spre el, știind că nu are de unde să-și dea seama cât de tare îi bate inima, în timp ce buzele ei îl atinseră ușor.

Fusese o greșeală să-l sărute– o greșeală de care deveni conștientă în clipa în care simți atingerea fermă a buzelor lui. Cel mai rău lucru era că, deși își spunea că trebuie să se retragă, mai ales când brațul lui o înconjură, nu reușea să se desprindă de el.

Nici faptul că Blane nu o respingea nu era de ajutor. Când buzele lui se depărtară de ale ei, fu doar pentru o fracțiune de secundă. O privi scurt, apoi buzele lui îi luară gura în stăpânire.

Arden încetase să mai gândească, simțindu-se cuprinsă de brațele lui puternice.

Sărutările lui erau blânde, ca și strânsoarea brațelor în jurul corpului ei. Dar când, incapabilă să reziste apropierii, Arden ridică brațele și îl cuprinse la rândul ei, îmbrățișarea deveni mai strânsă. Când o sărută din nou, fu cum nu mai fusese sărutată niciodată.

Mâinile lui îi mângâiau spatele, iar Arden ar fi vrut să nu se oprească niciodată. Se simți cuprinsă de flăcări, când degetele lui îi mângâiară umărul prin decolteul puloverului.

– Frumoasa Arden, murmură Blane, sărutând-o din nou.

Răspunsul ei fu instantaneu: un geamăt de plăcere îi scăpă de pe buze, când degetele cercetătoare atinseră moliciunea sânului.

N-avea nici o putere să-l oprească, dar nici nu voia s-o facă. Când îi descheie cămașa s-o poată atinge mai bine, s-o vadă în toată splendoarea, nu scoase nici măcar un sunet de protest.

Blane o prinse în brațe, lăsându-se pe canapea, împletindu-și corpul cu al ei.

Îmbujorată de rușine și de dorință, era dornică de prezența și de atingerea lui. Avea nevoie de el și se apropie mai tare, auzind geamătul lui de plăcere.

Mâinile lui se îndreptară spre cureaua ei, iar ea începu, cu degete febrile, să-i desfacă nasturii de la cămașă. Era pe punctul să-i declare dragostea ei, dar un fior de rușine neașteptată, când degetele lui îi mângâiară pielea abdomenului, o făcu să se oprească.

Blane rămase nemișcat, prinzându-i fața cu o mână și obligând-o să-l privească în ochi.

– Arden, e în regulă? întrebă el cu voce răgușită, fixând-o cu o privire arzătoare, astfel încât era foarte clar ce voia să știe.

– Eu… se bâlbâi ea, coborând privirea și dorindu-și să nu fi întrebat, ci să o fi sărutat.

Dădu încet din cap, ca și cum i-ar fi spus "Nu întreba, doar ia-mă în brațe!" Nu putea să vorbească, din cauza emoției, dar dacă ar fi putut, ar fi strigat: "Da, da, da!"

Cu privirea încă plecată, simți aerul rece pe pielea pe care Blane o mângâiase în urmă cu o fracțiune de secundă. La fel de brusc, bărbatul se îndepărtă și nu mai încercă s-o atingă. Era copleșită de uimire. Cum putea ca, la un moment dat să ardă de dorință, iar la câteva secunde după, să-și piardă orice interes pentru ea?

Delcine trebuie să fie răspunsul, își spuse tânăra. Chiar dacă știa că nu e în stare să gândească prea coerent, era sigură că fosta lui nevastă avea o legătură cu retragerea lui bruscă.

Încercă să se ridice, supărată că Blane nu făcu nici o mișcare s-o rețină. Dimpotrivă, se ridică și el și începu s-o ajute să-și aranjeze hainele.

– Eu… murmură ea cu voce răgușită.

Fără să fie în stare să-și rețină tremurul, sări de pe canapea și, dornică de acțiune, luă pantofii uzi de pe podea.

– O să… duc pantofii în camera mea și… o să văd ce mâncăm la cină, aruncă repede, ieșind din cameră.

Bărbatul nu făcu nici o încercare s-o oprească, ceea ce dovedea cât de repede se stinsese pasiunea lui. Dragostea pentru Delcine alesese tocmai acest moment să se arate. Știind că nu mai e sigură ce vrea, Arden își dori din toată inima să nu fi fost așa.

Dar, pe măsură ce timpul trecea și reușea să-și recapete calmul, își spuse că e mult mai bine că nu se întâmplase nimic.

Chiar dacă nu fusese ușor de suportat, ajunsese la o convingere. Oricât de mult ar fi dorit-o Blane, nu aveau nici un viitor împreună. Știa că amintirea Delcinei îl obsedase încă de la venirea la Brynmoel. Și, dacă ar fi fost posibil să intre în competiție cu o femeie în carne și oase, știa foarte bine că nu poate să o depășească pe fosta lui soție. Blane Hunter nu era încă pregătit să primească pe cineva în inima lui.

Cu nervii încă întinși la maximum, mai ales datorită atingerii lui, simți nevoia să facă o baie și să se relaxeze.

După ce-și schimbă hainele, instinctul de supraviețuire se trezi la viață. Atât de tare încât, chiar dacă ar fi preferat altfel, începu să coboare încet spre parter.

Spre suprinderea ei, Blane era deja în bucătărie, pregătind masa.

– Aș fi putut să fac eu asta! exclamă ea, văzând că pusese cartofii la fiert.

– Chiar crezi că sunt inutil? zâmbi el.

Fără îndoială, era un lucru bun că Blane era în stare să-și pregătească singur masa. În tăcere, tânăra puse tacâmurile și farfuriile. Când o farfurie cu cartofi, carne și mazăre fu plasată în fața ei, își dădu seama că nu mai avea nici un motiv să rămână la cabană.

Nu-i era foame, dar se străduí să mănânce. Bărbatul din fața ei o văzuse în criza cauzată de panică, nu trebuia să-l lase să bănuiască adevărul.

– Îmi pare rău că ți-ai făcut griji pentru mine, declară el, privind-o cu atenție.

Arden privi în altă parte, dar surprinderea la auzul cuvintelor lui o făcu să se întoarcă spre el:

– Am descoperit că mă apropiasem de sat.

Suprinderea ei nu se datora distanței– satul era la trei mile depărtare– ci faptului că se apropiase de sat, ceea ce era surprinzător. Dar surprizele nu luaseră sfârșit, după cum urma să descopere.

Blane se îndreptă spre un dulap și scoase un obiect pe care i-l întinse:

– Am crezut că-ți va face plăcere, zâmbi el, completând surprinderea ei nu numai cu faptul că fusese în sat, dar și intrase în magazin, să cumpere ceva!

Deși crezuse că terminase deja cu lacrimile, ochii i se împăienjeniră când văzu cartea din mâna lui. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, Blane îi cumpărase și-i făcea cadou cartea de colorat pe care și-o dorise din copilărie, un cadou la care nimeni nu se gândise vreodată. Chinuindu-se să-și rețină lacrimile, își dădu seama că, dacă nu e destul de puternică acum, ar fi în stare să-l lase s-o calce în picioare, doar ca să-i fie pe plac.

– Eu… murmură ea, străduindu-se să-și depășească slăbiciunea. O să plec.

Blane se aștepta să audă mulțumiri, iar declarația ei îl luă prin surprindere.

– Nu! exclamă el.

Ea dădu din cap cu fermitate.

– Ba da, voi pleca, afirmă ea, știind că nu mai poate da înapoi.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi în…

– Am stat destul de mult departe de Hills View, îl întrerupse ea.

Apoi descoperi că, la fel cum nu voia să fie lăsat să-și gătească singur mesele, nu voia nici să fie întrerupt. Era evident că nu o credea, pentru că imediat o ironiză:

– Toate femeile sunt mincinoase?

Arden se bucură de furia care o cuprinse, fiindu-i mult mai ușor să fie fermă.

– Cu experiența ta vastă, ar trebui să știi, răspunse ea cu răceală.

Nu se aștepta ca replica ei răutăcioasă să aibă vreun răspuns, dar descoperi că putea s-o distrugă dintr-o singură lovitură când, pe un ton liniștit, o întrebă:

– Asta te sperie și te face să fugi? Experiența mea?

Știind foarte bine că n-o va lăsa să scape până când nu-i va spune adevărul, Arden îi aruncă o privire acidă.

– Pentru informarea ta, nu-mi e frică de nimic.

Aici avea dreptate. Nu-i fusese frică de nimic, pentru că era prea încântată să fie în brațele lui. Poate că era timidă, dar nu speriată.

– Așadar, despre asta este vorba, trase el concluzia, fără să ia în considerare protestul ei. De aceea vrei să pleci.

Urându-l și iubindu-l în același timp, era gata să fugă din cameră. Pregătită să se ascundă oriunde, acum că bărbatul din fața ei aduna toate dovezile să descopere cu claritate că e îndrăgostită de el. Era prea speriată să se poată mișca, dar cuvintele lui o liniștiră. Orice ar fi descoperit, nu era vorba despre dragostea ei pentru el.

– Vrei să fugi, declară el, pentru că, deși nu ți-e teamă, ci mai degrabă ești uimită de senzațiile pe care ți le-au produs sărutările mele, te gândești că data viitoare nu voi mai accepta un răspuns negativ! În plus, te temi că-ți va face plăcere!

Un răspuns negativ? Uimită să descopere că Blane considerase mișcarea ei din cap drept refuz, Arden nu avu timp să stea pe gânduri.

Nu se putea gândi decât la ușurarea că nu descoperise secretul ei. Dar ușurarea fu imediat înlocuită de mânie, la auzul declarației lui "te temi că-ți va face plăcere!".

Nu-i venea să creadă că un lucru atât de frumos, așa cum considera relația lor, poate fi redusă cu câteva cuvinte doar la nivel carnal.

– Mă dezgușți!

Nimic din dragostea ei nu răsună în aceste cuvinte, ci doar ură.

Se ridică repede în picioare, trântind cartea pe care o ținea pe genunchi.

Nu se îndoia că agresiunea lui nu aștepta decât o ocazie să se manifeste. Era provocată de disprețul din vocea ei și de refuzul micului cadou. Nu era obișnuit să i se vorbească astfel și nici nu-i făcea vreo plăcere. De data asta, alese sarcasmul:

– Arden, nu ești de părere că, la vârsta ta, era de mult cazul să-i spui rămas-bun virginității?

Era o lovitură sub centură, care aproape o nimici. Dar mândria ieși la suprafață, mai necesară ca niciodată.

– Singurul rămas-bun pe care vreau să-l spun este pentru tine!

Mândria rămăsese singura scăpare, dacă nu voia să lase să se vadă cât de tare o durea că redusese totul ei doar la nivelul ieftin al sexului.

Știuse că nu va reuși să se abțină prea mult. Nu era o surpriză pentru ea că Blane Hunter nu avea nevoie de nimeni. Era evident că nu-i va cere să rămână, după expresia lui războinică.

– Atunci, n-ai decât să spui! explodă el. Și pleacă. Pleacă și fii blestemată!

Capitolul 9

Arden avea destule motive s-o țină trează în acea noapte. Cu nervii întinși la maximum, își învinse cu greu pornirea să se urce în mașină și să plece în toiul nopții. Dar nu putea uita cuvintele lui Blane, care-i răsunau mereu în cap:" Pleacă și fii blestemată!"

Strigase aceste cuvinte, iar ea nu așteptase mai mult, ci alergase în camera ei, începând să-și facă bagajul cu mâini tremurătoare. Dacă voia să fie sinceră, recunoștea că riscul de a-l vedea din nou înainte să se calmeze fusese parte din decizia ei să aștepte dimineața următoare.

Foarte devreme, după ce dormise doar un pic, Arden se trezi cu Blane în minte. Fu primul ei gând la trezire.

Mult mai calmă decât se așteptase să fie, aproape detașată, aruncă o privire pe geam, descoperind că plouă. Se opri doar o clipă, ca să-și scoată din valiză haina de ploaie, apoi coborî la parter, întinzându-se să-și ia haina din cuier. Se simți cuprinsă de slăbiciune, la vederea hainei lui. Astăzi era ultima zi în care îl va mai vedea.

Își lăsă valiza în hol, cu haina împăturită pe ea. Nu putea să-și refuze ultima șansă de a-l mai vedea, măcar o singură dată. După aceea, va urma o viață întreagă fără el.

Știind foarte bine că putea să fie încă în pat, că ar fi mai bine să-l lase așa, deschise încet ușa de la bucătărie.

Dar Blane nu era în pat, ci era deja treaz și începuse să pregătească micul dejun pentru amândoi. Inima i se opri în piept.

O auzise intrând și se întoarse spre ea, întunecându-se când văzu că era îmbrăcată pentru exterior. Tânăra spuse repede:

– Sunt gata.

– Pleci?

Întrebarea lui o făcu să-și spună că poate nu-și mai amintea ce spusese seara trecută. Dar ea nu va uita niciodată acele cuvinte: "Pleacă și fii blestemată!"

– Cred că e cel mai bine, murmură ea, știind că ar fi mai bine să plece imediat, dar fiindu-i imposibil să se miște.

Încetul cu încetul, Blane se încrunta, semănând din ce în ce mai mult cu persoana care îi spusese acele cuvinte dure și reci. Ceea ce însemna că nici în această dimineață nu va fi scutită de mânia lui.

Ca întotdeauna, Arden compară figura lui cu un cer pe care se adună nori de furtună.

– Ai vreun bărbat care te așteaptă? o ironiză el, de parcă s-ar fi îndoit că poate fi pe placul vreunui bărbat.

– Mai mulți, răspunse ea.

Rănită de lipsa lui de înțelegere, descoperi că voia să-l rănească la fel de mult. Blane nu deținea toate loviturile mortale, după cum voia să-i dovedească.

– Credeam că știi, din experiența cu Delcine, că unele femei preferă cantitatea.

Imediat, se căi amarnic. Și-ar fi dorit să ia cuvintele înapoi, să nu-l fi rănit deloc. Nu voia să-l părăsească astfel!

– Așadar, poți fi la fel de rea ca orice altă femeie, dacă vrei cu adevărat, constată el printre dinți.

Supărată că încercase să-l rănească, Arden aruncă o privire spre marginea chiuvetei, pe care se afla cartea magică de colorat, pe care o primise cadou de la el. Fără să stea prea mult pe gânduri, simțind că are nevoie de o amintire de la el, întinse mâna spre ea și o vârî sub haină.

Când Blane se întoarse spre ea, cu o privire de om dezamăgit, îi întinse mâna.

– La revedere, spuse ea.

Dar bărbatul nu era în starea de spirit necesară pentru o strângere de mână și ignoră mâna ei întinsă. Gestul lui îi aduse lacrimi în ochi lui Arden, care se întoarse repede spre ușă.

– Te rog să lași cheia de la cabană sub felinarul din depozitul de lemne, spuse ea. Eu…

Se întrerupse, incapabilă să mai spună un cuvânt.

Cu valiza în mână și cu haina aruncată pe umăr, fără să găsească puterea de care avea nevoie, se îndreptă spre ușa de la intrare, auzind pașii lui în urma ei.

– Ai grijă cum conduci, o avertiză el, ca și cum nu se gândea decât la accidente de circulație.

Nu avea ce să răspundă. Înghițind în sec, deschise portiera mașinii. Era pe punctul să urce la volan, când se auzi strigată:

– Arden!

Era cel mai nepotrivit moment să încerce s-o oprească.

Dar cuvântul rostit de buzele lui o înghețase. Rămăsese pe loc, fără să se poată mișca, chiar fără să se poată întoarce. Chiar dacă nu urmă decât tăcerea, era singura care o putea elibera. Își dădu seama că, orice avusese în gând să spună, nu mai era valabil. Într-un fel, tocmai își schimbase punctul de vedere. Făcu încă un pas să se îndepărteze de el, când vocea

răsună din nou, în urma ei, răgușită și tensionată. Aproape leșină, pentru că auzi o declarație uluitoare, parcă smulsă cu forța:

– Arden, vrei să fii soția mea?

Se apropia de Chalmers Hollow, dar în urechi încă îi răsuna zgomotul ușii trântite. Abia acum se întreba de ce plânsese tot drumul.

Oh, cât de aproape fusese, la auzul acelor cuvinte, să se întoarcă pe călcâie, să alerge spre el și să i se arunce în brațe! Numai lipsa de entuziasm din vocea lui, resemnarea cu care părea să aștepte răspunsul, fusese cea care o salvase. Lipsise doar o secundă să nu se întoarcă spre el.

O duruse cumplit să plece. Să meargă și să continue să meargă, din ce în ce mai departe de locul în care își lăsase inima. Dar mult mai dureros era să descopere că toată dragostea din el era moartă– n-ar fi putut nicidoată s-o iubească. Să descopere că doar singurătatea îl împinsese să-i facă această cerere în căsătorie.

Parcând în fața hotelului, Arden descoperi cu surprindere că mașina colonelului Meredith era în parcare. Se întoarse și-și luă poșeta, încercând să acopere cu pudră urmele de lacrimi. Din câte se vedea, nu va fi singură acasă, să-și permită să sufere în liniște. După zece minute, simțindu-se mai sigură pe ea, coborî.

Fu întâmpinată de un miros puternic de vopsea proaspătă, iar mătușa ei apăru imediat.

Louise era îmbrăcată într-o salopetă, avea o eșarfă în jurul capului și ținea în mână o găleată de vopsea și o pensulă. La vederea ei, nefericirea lui Arden fu dată la o parte.

– Ce…? începu ea.

– Te-ai întors și tu! exclamă Louise în același timp, intenționând să-și îmbrățișeze nepoata, dar descoperind că purta găleata de vopsea și pensula. Cred că mai bine mă abțin, chicoti ea, părând foarte fericită când

adăugă: ne simțim minunat. Vino în bucătărie, o să fac un ceai și o să-ți povestesc totul.

Urmându-și mătușa în bucătărie, Arden își spuse că avea probabil foarte multe de povestit. Din ceea ce-și amintea despre familia Browning, propoziția "Ne simțim minunat" nu avea cum să se refere la ei.

– Am văzut mașina colonelului Meredith în garaj, mărturisi tânăra, încercând să se înveselească. O să stea la noi?

Din expresia fericită a mătușii ei, își dădu seama că se întâmplase ceva bun.

– Oh, Arden! exclamă Louise, fără să știe unde să pună găleata de vopsea, n-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat!

Luând găleata și pensula din mâna mătușii ei și depozitându-le pe o cârpă curată, tânăra speră că ghicise bine. Dar nu trebui să aștepte prea mult, pentru că femeia începu să povestească imediat:

– Știam că am foarte puțin în comun cu socrii mei, dar vizita aceasta mi-a arătat exact cât de puțin.

– S-au purtat urât cu tine? interveni Arden cu voce tăioasă, pregătită să se lupte cu oricine ar îndrăzni să o supere pe mătușa ei.

– Oh, nu, draga mea… de fapt, nu tocmai. Dar știi ce acide pot fi surorile lui Tam… Oricum, eram acolo de abia două zile, deși mi se păreau două luni, când Pauline a început să mă ironizeze în legătură cu Owen… adică, e vorba despre colonelul Meredith.

– L-ai prezentat familiei când te-a condus?

– Doar în trecere. În casa aceea, pare să fie mereu o atmosferă întunecată, așa că nu l-am încurajat să stea prea mult.

– Dar Pauline a început să te ironizeze în legătură cu el…

– Da… Nu era vorba că m-a dus cu mașina. Dar se pare, după cum susținea ea, că nu puteam spune o propoziție fără să aduc aminte despre el. Oricum, am suportat replicile ei nu prea subtile destul de mult, dar a

reușit să mă enerveze atât de mult la o săptămână de la sosire, încât m-am certat cu ea. Abia atunci mi-am dat seama că… eram îndrăgostită de dragul de el.

– Oh, mătușă! exclamă Arden, strângând-o în brațe.

– Exact, râse femeia. Sinceră să fiu, n-aveam habar că sunt atât de curajoasă– mama ta era cea cu mult curaj– dar un lucru a dus la altul, și când Pauline a sugerat că Owen e interesat de mine doar cu gândul să pună mâna pe hotel și pe tot ce-a construit dragul ei frate, i-am răspuns că bietul Tam e mort de șase ani, iar de atunci ruda mea s-a ocupat de hotel, nu unul din familia lui.

– Nu, n-ai făcut așa ceva! clătină din cap cu încântare Arden, dorindu-și să fi putut să fie martoră la acestă scenă.

– Și, continuă Louise, eram atât de supărată încât nu i-am spus doar că Owen m-a cerut de soție, ci și că am acceptat!

– Bravo! declară tânăra, satisfăcută, îmbrățișându-și din nou mătușa.

– Era atât de furioasă, încât am fost sigură că mă va da afară din casă. Numai că, n-o să-ți vină să crezi! Tocmai în acea clipă s-a auzit soneria de la intrare și în cadrul ușii, ca un cavaler în armură strălucitoare, a apărut Owen!

– Ce se întâmplase? întrebă Arden, curioasă. A venit din întâmplare să te invite la o plimbare sau ce?

Louise clătină din cap.

– Mai târziu mi-a spus că se săturase de copiii lui Heulwen și voia să se întoarcă la Northampton. Dar, ca un bărbat descurcăreț și hotărât, cumpărase o eșarfă pe drumul între Chesterfield și Matlock și venise să spună că o găsise în mașină și nu știa dacă era a mea sau a fiicei lui.

Încântată de tacticile colonelului, Arden abia aștepta să afle ce se întâmplase.

– Aproape am făcut atac de cord, mărturisi Louise, când am auzit vocea ascuțită a lui Pauline declarând: "Și uite și bărbatul care tocmai ai spus că se va căsători cu tine!" Aproape am murit pe loc. Iar Pauline cred că și-a dat seama că mai degrabă aș intra în pământ, decât să mă duc la ușă, pentru că l-a întrebat imediat pe Owen: "E adevărat?" Îți jur, Arden, cred că aveam toate culorile curcubeului.

– Și ce a spus Owen… colonelul?

Femeia zâmbi cu tandrețe, aducându-și aminte.

– A fost minunat, răspunse ea. Am fost atât de mândră de el! Putea să vadă, desigur, că eram pe punctul să intru în pământ și m-a prins de mână, declarându-i lui Pauline, cu demnitatea rafinată de care este în stare: "Sper că voi avea această onoare, doamnă!" Apoi a ignorat-o complet și s-a întors spre mine, întrebându-mă: "Să te duc înapoi la Chalmers Hollow, draga mea?"

– Așadar, ai făcut bagajele cu viteza luminii și te-ai întors cu mult înainte de sfârșitul lunii.

– Exact așa cum știai că voi face, răspunse Louise.

– Credeam că nu vei fi în stare să petreci o lună întreagă cu ei, murmură nepoata ei.

– Mi-am dat seama că asta gândești, când am venit acasă și am găsit biletul de la tine și cei aproape o mie de lire, pe care i-ai scos din bancă.

Bancă? Bilet? Își aduse aminte cum, în urmă cu o eternitate, lăsase cea mai mare parte din banii primiți de la Blane în ascunzătoarea din bucătărie.

Dar nu era cel mai potrivit moment să-i spună mătușii ei că de multă vreme contul lor în bancă nu mai văzuse o astfel de sumă. De fapt, nu era în stare să spună nimic, pentru că, în timp ce compunea mental un bilet pentru Blane, în care să-i spună că poate să-și primească banii înapoi, mătușa ei îi dădu o lovitură neașteptată.

– Mi-am dat seama la ce te gândeai, în clipa în care am văzut banii, declară Louise, încântată de deducția ei. Ți-ai adus aminte că voiam să redecorăm toate camerele la întoarcere.

Încă incapabilă să-și recupereze vocea, tânăra începu să înțeleagă ce înseamnă toate gălețile de vopsea din jurul ei. Mătușa ei continuă cu încântare:

– Ne-am simțit minunat, eu și Owen. E un meseriaș foarte priceput, să știi. Dar, trebuie să recunosc: tapetul costă o avere!

Consternarea lui Arden depășise orice limită, dar Louise părea să nu observe:

– Owen e la etaj, termină camera roz– numai că nu mai este roz!

– Ai… folosit toți banii pe tapet? se bâlbâi tânăra.

– Nu de aceea i-ai lăsat, draga mea? întrebă femeia, începând să se îngrijoreze. Nu de aceea ai venit mai devreme, să ne ocupăm de redecorat, în cazul în care avem clienți mai devreme?

În fața îngrijorării care părea s-o cuprindă pe mătușa ei, Arden nu putut decât să fie de acord cu ea.

– Desigur, spuse ea. Doar că m-am gândit că… ar putea fi suficienți ca să cumpărăm tapet și vopsea și… să mai plătim și niște note de plată mai urgente…

Încântată din nou că înțelesese bine, Louise strălucea din nou, în timp ce confirmă că veniseră niște note de plată, dar pentru că Owen se dusese în oraș pentru niște cumpărături, le achitase el.

– Vrem să lăsăm totul în ordine pentru tine, gata de preluare, continuă femeia, determinând-o pe Arden să înceteze să se gândească la Blane și să se concentreze la spusele mătușii ei.

– Preluare? întrebă ea, nedumerită.

– Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost al tău, zâmbi Louise. Dar Owen spunea că, dacă nu vrei să te ocupi singură de Hills View, ar fi mai

bine să ne ocupăm puțin de hotel, ca să arate bine și să se poată vinde repede.

– Să se vândă? exclamă Arden. Pentru mine?

– Nu ți-am spus? se miră mătușa ei neatentă și, auzind pași, privi spre intrare. Vreau să-ți cedez Hills View.

Figura i se lumină de dragoste la vedea colonelului, care intră în cameră și le zâmbi amândurora. Pentru că privise la sfârșitul conversației, bărbatul adăugă, chiar înainte s-o îmbrățișeze:

– Noi nu vom avea nevoie de el, Arden. Am mai mult decât e necesar s-o țin pe Louise în confortul cu care a fost obișnuită.

Știrile mătușii ei o ajutaseră pe tânără să uite pentru o vreme de Blane, dar pauza nu dură prea mult. Când își duse valiza în cameră, își aduse imediat aminte de el și, în același timp, de banii pe care i-i datora.

Chiar dacă nu trebuia să-i dea înapoi toți cei o mie de lire, cel puțin jumătate trebuia să ajungă la el. În afară de suma de bani plătită în avans pentru ședерea la Hills View, plecase din Brynmoel cu două săptămâni mai devreme.

Acum, cu mătușa ei atât de fericită și încântată că acceptase cererea în căsătorie a colonelului Meredith, era evident că Louise trebuia să-și cumpere haine noi, precum și o toaletă specială pentru nuntă. Mătușa ei dorise întotdeauna să facă lucrurile cum trebuie și, fiind de școală veche, n-ar accepta niciodată ca Owen să plătească pentru hainele ei, înainte de a fi căsătoriți cu acte în regulă.

Așadar, nu avea de unde să adune banii pentru a plăti datoria către Blane.

– Ești foarte departe, Arden.

După ce se străduise să pară veselă toată seara, vocea colonelului care o tachina o smulse din gânduri. Tocmai ajunsese la concluzia că, indiferent de cât de mulți bani îi datora lui Blane, nu avea să-i ceară mătușii ei restul de bani.

– Îmi cer scuze, zâmbi ea. Ce spuneați?

– Eram de acord cu ceea ce spusese Louise, răspunse el, făcând-o să-și dea seama că ratase și replica mătușii ei, că am fi fericiți dacă ai vrea să locuiești cu noi, în cazul în care nu vrei să te ocupi în continuare de hotel.

Cât de drăguț e, își spuse tânăra, sigură că mătușa ei va avea o viață fericită împreună cu acest bărbat.

– Cred că aș vrea să încerc să văd dacă mă descurc aici, declară ea, fără să se fi gândit la asta. Dar vă mulțumesc pentru propunere, colonele…

– Owen, o întrerupse el.

Văzând că fusese emoționată de propunerea lui și că mai avea puțin și începea să plângă, hotărî să schimbe subiectul:

– Ce părere ai despre Brynmoel? Cam izolat pentru gustul tău, nu?

Lacrimile pe care fusese în stare să le rețină în fața propunerii generoase a colonelului, nu putură fi reținute în fața amintirii lui Blane, când reuși în cele din urmă să ajungă în camera ei.

– Oh, Blane! gemu ea.

Spera că nu va uita să lase cheia unde îi spusese colonelului că o ascunsese, pretextând că era sigură că va fi la fiica lui și că se temuse că nu se vor mai întâlni.

Încetul cu încetul, în următoarele săptămâni, Hills View începu să capete o înfățișare nouă. Arden, care avea nevoie de o activitate care s-o împiedice să se gândească la Blane, începu să muncească plină de energie. Mătușa ei observă, adresându-se logodnicului ei:

– Nepoata mea ne va face de rușine.

Cu toate eforturile ei, era imposibil să-l scoată pe Blane din inima și din gândurile ei.

Cartea de colorat pe care o primise de la el era ascunsă în noptiera de lângă patul ei. Oricât de mult încerca să se convingă că trebuie să scape

de ea, doarece nu face decât să-i aducă aminte de el, îi era imposibil să se despartă de ea. La un moment dat, chiar o pusese în coșul din camera ei, dar o recuperase aproape imediat, strângând-o la piept.

La trei săptămâni după plecarea de la Brynmoel, Owen sugeră să se ocupe de camera verde.

– Nu am putea… s-o lăsăm ultima? întrebase ea repede.

Se întrebase din nou, nefericită, de cât timp avea nevoie să treacă peste această experiență.

– Desigur, draga mea, răspunsese el. Mai sunt una sau două care au nevoie de atenție.

Chiar dacă o privise puțin surprins în clipa în care nu avusese nici o scuză de oferit pentru că dorea s-o lase ultima, Arden nu putea să spună că această cameră, deși nelocuită, avea o importanță specială pentru ea. Așa cum nu-i spusese mătușii ei, față de care nu păstra nici un secret, că nu fusese singură la Brynmoel.

Vineri seara, a patra săptămână de la întoarcerea acasă, când îl lăsase pe Blane să ajungă cum poate la Londra, descoperi că ajunsese cu adevărat acolo.

Hotărând plină de tact să le lase celor doi logodnici ceva timp pe care să-l petreacă împreună, Arden declară că se duce la culcare.

– Pot să împrumut ziarul tău? îl întrebă pe Owen, care aruncase doar o privire pe prima pagină, apoi lăsase ziarul la o parte.

– Desigur, răspunse el zâmbind și făcând un semn cu ochiul spre Louise. Zilele astea, nu prea mai am timp să citesc!

Tânăra îi lăsă singuri, încântată de relația care se instalase între ei. Din ceea ce văzuse, Owen părea încă neîncrezător că Louise fusese de acord să se căsătorească. Fiecare clipă pe care n-o petrecea muncind, era petrecută lângă ea.

Dar Blane urma să acapareze din nou gândurile lui Arden. După ce făcuse baie, se schimbase în pijama și se urcase în pat, în mintea ei nu mai era loc decât pentru el.

Ziarul pe care-l luase de la parter zăcea necitit pe pătură, în timp ce, aproape o jumătate de oră, rămase gândindu-se la cuvintele rostite de Blane la plecare: "Vrei să fii soția mea?" Spusese aceste cuvinte, iar ea își văzuse de drum.

Oftând, sigură că era încă îndrăgostit de amintirea Delcinei și că nu avusese altă soluție, ridică ziarul sperând că va găsi ceva de citit care îi va elibera mintea de amintirea lui Blane.

Prima pagină nu conținea nimic interesant. Când întoarse pagina, se pomeni uitându-se cu ochi mari la o fotografie mai veche a lui Blane, pe care o mai văzuse în ziar. Titlul articolului îi sări în ochi: "Soția industriașului conducea mașina care s-a izbit de zid"! Cu inima bătându-i cu putere în piept, Arden citi repede articolul.

Citi de două ori articolul despre moartea Delcinei Hunter. Lacrimile îi curgeau libere pe obraz, când lăsă în cele din urmă ziarul deoparte. Experții care examinaseră mașina, așa strivită cum era, descoperiseră că scaunul șoferului fusese tras în față, ceea ce însemna că persoana care conducea era scundă. Fără nici o îndoială, concluziona reporterul, nici un bărbat de înălțimea lui nu putea fi la volan în momentul impactului.

Ar fi putut să-mi spună, se gândi ea, reușind să-și revină încetul cu încetul din starea de șoc. Când îi povestise despre zvonurile că era considerat criminal, ar fi putut să-i spună că nu fusese el la volan. Oricum, nu crezuse niciodată că este criminal, nici măcar în clipa în care declarase: "O crimă în plus pe conștiință, nu face nici o diferență".

Dar de ce să-i fi spus? Nu avea nevoie s-o facă. Era un bărbat care ținea foarte mult la intimitatea lui și nu vedea nici un motiv să-i spună, pur și simplu din aroganță.

În lumina acestor gânduri despre dorința lui de a-și păstra intimitatea, era de mirare că fusese atât de deschis cu cei care investigaseră accidentul.

Din articol reieșea că-i spusese inspectorului că avusese o zi foarte proastă și că era într-o dispoziție mizerabilă când Delcine se prezentase la biroul lui. Fosta lui soție devenise isterică la refuzul lui de a-i plăti datoriile, dar ieșise în cele din urmă din birou. Când fusese rândul lui să plece, o descoperise în mașina lui, pe scaunul șoferului. Deoarece nu mai avea chef să se certe cu ea, hotărâse s-o lase să-l conducă acasă unde, în funcție de starea de spirit în care se va afla, o să-i dea fie un cec, fie o să-i spună să se întoarcă acasă.

Arden se întristă, gândindu-se cum trebuie să se fi simțit să fie nevoit să mărturisească toate acestea. În schimb, reușise să țină secretă dragostea pentru Delcine.

Își dădea seama că, deși știa foarte bine că va ajunge să-i plătească oricum datoriile, refuzul de a o face de la început era motivul pentru remușcările lui.

Nu era de mirare că plecase din spital! Avusese pur și simplu nevoie de un loc liniștit, în care să se lupte cu aceste stări de spirit. Delcine condusese prea repede, fără să țină cont de condițiile meteo, dar el o ignorase. O ignorase, chiar dacă ar fi trebuit să-i spună să încetinească.

Lacrimile încă i se prelingeau încet pe obraji, când stinse lumina și se duse la culcare.

Prima mișcare, dimineață, fu să arunce ziarul la gunoi.

Din câte știa mătușa ei, oaspetele hotelului se numea J. Stephens. Era mai bine să nu afle că adevărul era cu totul altul. Adevărul era că Arden nu era sigură că n-ar izbucni în lacrimi, în clipa în care ar auzi numele lui Blane pe buzele cuiva.

Dar sentimentele ei pentru el urmau să primească o lovitură teribilă, când poștașul se prezentă la ușa de la intrare. Pe lângă obișnuitele note de plată, pe care le luă la recepție, să le sorteze, mai era o scrisoare adresată ei, iar scrisul de pe plic îi părea familiar.

Deschise prima oară această scrisoare, iar inima începu să-i bată mai tare descoperind că, într-adevăr, scrisul era identic aceluia din registrul pentru clienți.

Șocul era atât de puternic, încât simți nevoia să se sprijine de birou. Data din colțul scrisorii anunța că fusese scrisă chiar în data în care avusese loc ancheta. Începu să citească, aproape ținându-și răsuflarea.

Fără să-și creadă ochilor, citi din nou cele câteva rânduri– dar mesajul era același! Blane Hunter, un bărbat care, după standardele tuturor era bogat, îi scrisese ca să-și ceară banii înapoi!

Uluită, strângând mai tare marginea biroului, privi scrisoarea cu ochi mari. Știa că nu era un bărbat rău. Refuzul de a plăti notele de plată ale fostei soții nu însemnau nimic, pentru că ar fi acceptat, în cele din urmă. Nici nu trebuia să-și aducă aminte cum insistase de fiecare dată când se dusese după provizii să plătească el.

De aceea, era uimită că insista să primească banii înapoi, deși acest cuvânt nu apărea nicăieri. Nu putea dori altceva decât bani, când scrisese într-un stil sec: "Vreau să mă refer la o problemă rămasă nerezolvată". Primise destule avertismente datorate întârzierii achitării facturilor, ca să nu fie obișnuită cu acest stil de limbaj. De asemenea, era familiară cu formulele de încheiere ca: "Un răspuns afirmativ că-mi veți îndeplini cererea este așteptat cu nerăbdare", chiar dacă omisese cuvântul "de onorare a facturii", care urma după "cerere".

Se simțea dezamăgită, chiar dacă sinceritatea ei naturală o îndemnase de mai multe ori să-i scrie despre problema banilor. Până acum respinsese acest îndemn, de teamă că nu este vorba decât despre dorința ei de a relua legătura cu el.

Dar că nu se sfiise să-i trimită o astfel de scrisoare, era de-a dreptul jignitor, iar Arden se simți cuprinsă de furie.

Câtă dreptate avusese să nu se oprească după cererea lui în căsătorie! Lui Blane Hunter nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea, iar acum era foarte clar!

Încruntată, luă o foaie de hârtie și un pix și scrise răspunsul. Apoi, mândră de "răspunsul afirmativ" pe care-l dăduse, duse scrisoarea la poștă.

Până luni va primi răspunsul, își spuse ea pe drumul de întoarcere. Încă înfuriată, nu era rușinată de declarația sarcastică "dar, înainte să luați măsuri legale", pe care o adăugase după ce anunțase că "temporar, nu dispune de fonduri". Cu toate acestea, era de părere că sarcasmul fusese îndulcit de ultima propoziție, care era mai degrabă o rugăminte: "Ați dori să-mi acordați ceva timp pentru a plăti?"

Știa foarte bine că era datoare să plătească. Dar asta nu o împiedica să sufere la gândul că ajunsese să creadă că timpul petrecut împreună la Brynmoel fusese mai mult decât o tranzacție de afaceri. O durea că uitase atât de repede sărutările pline de pasiune.

Ziua de luni sosi repede, iar Arden încă nu regreta sarcasmul din cuvintele ei. În plus, se îndoia că dăduse vreo importanță ironiei ei. Din punctul ei de vedere, la cinci minute după ce citise scrisoarea, ridicase receptorul și-i ceruse unuia dintre angajați să se ocupe de acestă problemă.

– Nu mai avem vopsea, spuse Owen, care se apucase din nou de muncă, după un weekend de odihnă.

– Mă duc să mai cumpăr, se oferi Arden.

– Cred că trebuie să găsim culoarea aceea, o sfătui bărbatul. Începusem să dau deja cu ea. Credeam că va fi suficientă, dar…

– Dar ai calculat greșit, interveni Louise, zâmbindu-i logodnicului ei.

– Cu tine în preajmă, de ce m-aș mira? o tachină el.

Oprindu-se doar ca să-și schimbe hainele murdare de vopsea cu unele curate, tânăra se îndreptă apoi spre Worcester.

Owen nu părea foarte dornic să se întoarcă la treabă, își spuse ea, când descoperi în cele din urmă vopseaua dorită. Simțindu-se bine afară, făcu o plimbare pe la magazinele din preajmă, să vadă de mai e nou. În cele din urmă, conștiința îi șopti că Owen își așteaptă vopseaua.

Tot conștiința fu cea care n-o lăsă să ocolească hotelul ca să ducă mașina în parcare, ci opri în față.

– Am venit! anunță ea.

Bărbatul, care părea că așteptase într-adevăr vopseaua, luă cutia și se îndreptă spre scări. Arden începu s-o caute pe mătușa ei. Când o găsi în cele din urmă, Louise avea acea privirea vinovată care însemna că făcuse ceva.

– Îmi mărturisești? întrebă Arden, zâmbind.

– Păi… el a insistat, răspunse Louise în defensivă.

Știind că nu se referea la Owen, pentru că i-ar fi spus pe nume, Arden se dezbrăcă de haină.

– El?

– I-am spus că suntem prea ocupați să primim oaspeți, dar…

– Ai închiriat una dintre camere? întrebă tânăra, ușurată, fără să-și dea seama care era problema, din moment ce oaspetele fusese anunțat că se lucrează la redecorare.

– I-am dat camera verde, continuă mătușa ei. A vrut-o neapărat.

Arden simți că inima începe să-i bată cu putere. Nu, ești ridicolă, se certă ea în gând, Blane Hunter nu va mai pune niciodată piciorul în Hills View. Dar senzația de pericol să accentuă, când Louise spuse, gânditoare:

– Am ezitat dacă să-l primesc sau nu– am avut impresia că nu ți-a prea plăcut data trecută când a fost aici. Dar…

– Cine…? întrebă Arden cu voce stinsă, încercând să-și controleze imaginația sălbatică. Despre cine vorbești?

Dar avea nevoie de toată puterea ei de concentrare, pentru că mătușa ei tocmai avea unul dintre momentele de neatenție, când începea să vorbească fără șir:

– Sunt sigură că nu l-ai uitat. Deși arată mult mai bine decât data trecută. Abia l-am recunoscut când…

– Pe cine, mătușă? exclamă tânăra, incapabilă să se rețină. Despre cine vorbești?

– Cum cine? zâmbi mătușa ei, ca și cum ar fi fost sigură că rostise numele. Nu ți-am spus? Domnul acela drăguț, domnul Stephens. A întrebat de tine, draga mea.

Capitolul 10

Copleșită de această informație, Arden abia era conștientă că Owen venise s-o întrebe pe Louise dacă poate să-i țină scara. Abia dacă observase că mătușa ei o lăsase singură.

Chiar spusese "domnul Stephens"? Sau ea, așteptându-se să audă acest nume, își imaginase? Fără să se întrebe de ce să se îndoiască de simțurile ei, cu inima în gât, tânăra își dădu seama că nu e decât o singură soluție rapidă să descopere cine locuia în camera verde.

Nu mai pierdu timpul, ci se îndreptă spre recepție, aruncându-și haina pe un scaun și deschizând registrul de oaspeți, unde mătușa ei îi ceruse probabil oaspetelui să se înscrie.

Făcu ochii mari, ridicând o mână spre piept. Dovada era în fața ochilor ei, deși era clar că mătușa ei nu citise registrul, deoarece se referise la oaspetele lor ca la "domnul Stephens". Numele care îi sărise în ochi nu era acesta. Fără să-i vină să-și creadă ochilor, Arden descoperi că omul care ajunsese la hotel în timp ce ea era la cumpărături, se semnase cu numele adevărat: Blane Hunter!

Sigură că semnătura din fața ochilor nu era produsul imaginației ei, rămase câteva clipe nemișcată, privind lung literele din registru.

Brusc, restul cuvintelor mătușii ei părură să capete înțeles. "A întrebat de tine", spusese Louise. Desigur, se înfurie tânăra, închizând registrul cu un pocnet sec.

O clipă mai târziu, urca scările cu hotărâre. Cât tupeu avea acest bărbat! Cine se credea că este, de a venit până aici, să-i ceară banii?

Cuprinsă de furie, nu se opri nici o clipă să se gândească la faptul că datoria era reală. Indignată cum era, nu se opri nici o clipă să se întrebe cât era de ciudat ca el să fi venit până aici pentru o sumă atât de mică, îl loc să fi trimis pe cineva.

Ajunsă la ușa camerei verzi, nu mai gândea deloc. Fără ceremonie, deschise ușa de perete, intrând cu hotărâre.

Ochii îi străluceau de indignare, iar bărbatul înalt care se ridică la vederea ei, nu putu să nu vadă.

Arden credea că era atât de furioasă, încât o să-l lovească mai întâi, lăsând întrebările pentru mai târziu. Dar numai vederea lui– părea să arate mult mai bine decât crezuse posibil, iar cicatricea de pe obraz nu mai era decât o dâră fină, aproape invizibilă– o făcu să încremenească pe loc.

– Intră, te rog.

El fu primul care vorbi. Era atât de atrăgător, încât tânăra amuțise.

Ironia din ochii lui, datorată refuzului ei să bată măcar la ușă, fu cea care o ajută să-și recapete vocea.

– Ai venit să mă umilești? îl provocă ea, plină de furie.

Bărbatul o privi cu ochi mari, surprins.

– Să te umilesc? repetă el.

– Ai primit scrisoarea, se răsti ea. Nu era nici un motiv să vii până aici, ca să mă bați la cap cu cererea să-ți dau banii. Ți-am explicat că, în ultimul timp, fondurile mele sunt limitate…

– Ah, da! Scrisoarea, o întrerupse Blane. Cea în care îmi cereai timp înainte să încep procedurile legale.

Arden îi aruncă o privire rece.

– De fapt, continuă el netulburat, am venit să facem niște aranjamente în legătură cu asta.

Așadar, venise să-i ceară banii, chiar dacă se prefăcuse surprins când îl acuzase că vrea s-o umilească. Străduindu-se să-și ascundă suferința, tânăra îi spuse cu răceală:

– Sper să avem mai mult noroc anul ăsta. Dacă vrei să aștepți până la sfârșitul verii…

El clătină din cap, făcând-o să se oprească.

-Îmi este teamă că nu pot aștepta atât de mult, spuse el cu calm, zdrobind-o cu lipsa lui de milă, fără nici o tresărire.

– Oh, doamne! exclamă ea, refuzând să creadă ceea ce era evident. Ziaristul avea dreptate când spunea că ești un om fără scrupule. Foarte bine, oftă ea după o clipă de tăcere, dacă o să-mi dai timp până la sfârșitul primăverii…

Dar el clătină din nou din cap.

– Nici măcar până la începutul primăverii– sunt un bărbat nerăbdător, Arden, declară el. Am descoperit că mi-e imposibil să mai aștept. E dorința mea să încep… procedurile legale ca să…

– Ticălosule, explodă ea. Cu toți banii pe care-i ai, intenționezi să…

Fără să-i vină să creadă, se întrerupse, sufocată de furie.

Dar urma să descopere că adevăratul șoc abia urma. Cu gravitate, fără să zâmbească, el o întrebă cu blândețe:

– Cine a spus ceva despre bani?

De parcă nu s-ar fi amuzat suficient, Blane voia să joace un joc crud.

– Tu ai spus! exclamă ea, mânioasă.

– Îmi pare rău, clătină el din cap. Nu reușesc să-mi aduc aminte.

– Ai spus… începu ea, apoi se opri, nedumerită.

Într-adevăr, nu-și aducea aminte să fi pomenit acest cuvânt. Dar se putea înțelege din spusele lui…

– Ai spus în scrisoarea ta că vrei să te referi la o problemă nerezolvată, îl provocă ea. Ai spus…

Blane o întrerupse din nou:

– Știu foarte bine ce-am spus. Dar, zâmbi el ușor, problema nerezolvată la care mă refeream n-avea nici o legătură cu banii pe care crezi că mi-i datorezi.

Confuză, încercând să-și dea seama ce vrea să spună, rămase tăcută.

– Bani de care, până la scrisoarea ta, nici nu mi-am adus aminte.

– Ha! făcu ea o grimasă.

Dar bărbatul nu părea afectat de atitudinea ei, ci părea să fi spus ce avea de spus. Arden era uluită. Din câte își amintea, nu exista nici o altă problemă nerezolvată.

– Vrei să spui că… banii n-au nici o legătură? murmură ea. Cu toate acestea, intenționezi să… începi proceduri legale împotriva mea?

Se calmase și-i urmărea cu atenție fiecare mișcare. Blane respiră adânc, părând foarte calm și stăpân pe el.

– Intenționez să demarez proceduri legale cu tine, Arden, nu împotriva ta.

– Cu mine?

Avea impresia că bărbatul din fața ei vorbește într-o limbă străină. Fără să pară afectat de lipsa ei de reacție, el continuă:

– Cred că trebuie urmați niște pași care implică proceduri legale, înainte să-ți pot spune… soția mea.

Cu gura deschisă, Arden îl privi ca și cum îl vedea pentru prima oară. Nu reuși decât să îngaime încet:

– Soția ta?

– Poate îți aduci aminte, zâmbi el, că te-am întrebat la plecare dacă vrei să fii soția mea. După cum ți-am amintit și în scrisoare, răspunsul la această întrebare este o problemă nerezolvată.

– Eu… se bâlbâi Arden, încercând să-și revină din consternare.

În scrisoarea lui, Blane îi ceruse "un răspuns pozitiv"! Dar era imposibil să fi venit la Hills View doar ca să audă acel "da", de teama căruia fugise de la Brynmoel!

– Erai serios? întrebă ea, copleșită, amintindu-și că-și imaginase că întreabă doar ca să nu mai fie singur.

– Nu-mi aduc aminte să fi zâmbit, răspunse el repede.

Da, era un bărbat nerăbdător, care părea să aștepte un răspuns.

Cu răsuflarea tăiată, îl privi lung. Poate că la cabană fusese singur, dar acum, după ce-și revenise, părea mai mult ca oricând un singuratic, așa cum îl văzuse întotdeauna.

– Dar… de ce?

Arden simțise nevoia să pună această întrebare.

El nu răspunse imediat. Brusc, acea sensibilitate pe care o văzuse doar de câteva ori la el, apăru la suprafață. O sensibilitate pe care o ținea ascunsă de lume, dar care nu se lăsa alungată noaptea, când îi provoca acele coșmaruri. Fără să aștepte răspunsul lui, îi oferi motivul pentru care nu putea să fie soția lui:

– Blane, ești încă îndrăgostit de Delcine, murmură ea cu blândețe.

Privirea plină de regret pe care o ridică spre ea nu se datora refuzului de a fi soția lui. Sigură că nu mai are altceva de făcut decât să plece, fu cu atât mai surprinsă când Blane făcu un pas spre ea, declarând:

– Se pare că explicațiile nu pot să aștepte.

O conduse încet spre unul dintre scaunele din dormitor, oprindu-se doar ca să se asigure că stă bine, apoi se așeză în fața ei.

Întrebându-se de ce stă pe acest scaun, când n-ar trebui decât să plece, Arden încercă din greu să se adune. În mintea ei, nici o explicație nu putea schimba adevărul: Blane era îndrăgostit pentru vecie de fosta lui soție.

De aceea, privind în față cu o figură imobilă, fu cu atât mai speriată când auzi vocea lui:

– Pentru început, n-am iubit-o niciodată pe Delcine.

Tânăra ridică privirea spre el, uimită.

– Orice simțeam pentru ea a luat sfârșit când am descoperit nu numai că era o mincinoasă notorie, dar și că era incapabilă să fie fidelă unui bărbat.

Arden nu putea nici măcar să clipească, încremenită.

– Crede-mă, continuă el, n-am fost niciodată îndrăgostit de ea.

– Dar…

Nu putea să creadă. Cu toate acestea, părea să spună adevărul– că n-o iubise niciodată pe Delcine! Fixându-l cu privirea, tânăra nici măcar nu-și amintea că intenționase să părăsească această cameră.

– Dar erai… înnebunit din cauza ei! reuși ea să exclame, aducându-și aminte strigătele lui. Aveai coșmaruri îngrozitoare, iar sufletul tău părea torturat de gândul că a murit– că mașina va exploda înainte să poți s-o scoți.

– Știu foarte bine acest lucru, fu el de acord.

Părea să-și contrazică propria declarație, că nu fusese și că nu mai era îndrăgostit de ea.

Chiar dacă era foarte greu să înțeleagă ce simțea el cu adevărat, știa că nu e totul.

– Vrei să-mi spui că o urai? întrebă ea.

– N-o uram, clătină Blane din cap.

Ceea ce însemna că o iubea, în ciuda cuvintelor de mai devreme.

– Erai ca un om lovit de demență, îi aminti tânăra, iritată că explicațiile lui, în loc să clarifice lucrurile, nu făceau decât s-o facă din ce în ce mai confuză. Nu voiai să te consolezi, pentru că știai că ai omorât-o.

– E clar că n-ai văzut rezultatele anchetei, o întrerupse el.

– Ba da, mărturisi ea, calmându-se.

– În acest caz, știi că Delcine n-a fost omorâtă decât de propria neglijență.

Arden nu se mira că, în starea în care se afla, nici nu-și mai amintise de anchetă.

– Conducea nesăbuit, continuă Blane. Ar fi trebuit să-i spun să încetinească, dar singura ei preocupare fiind să mă sperie, am descoperit că orice încercare de a o convinge să ia piciorul de pe accelerație, nu o făcea decât să apese mai tare.

Tânăra începuse deja să-și imagineze furia femeii care fusese soția lui și care încercase să-l facă să aibă o reacție, conducând cu viteză.

– Ai avut o zi proastă, nu se putu abține Arden să spună.

– Se mai întâmplă, dădu el din cap. Ultimul lucru de care aveam nevoie în acea după-amiază, era ca Delcine să-și facă loc pe lângă secretară, și abia la o lună după ce-i achitasem toate facturile, să încerce să mai scoată bani de la mine.

– În ziar se spunea că era isterică.

– N-aveam chef nici să-i suport isteriile, murmură el, părând sătul de problemele cu fosta soție. Nu era prima oară când, pentru că nu putea primi ce dorea, mă amenința cu sinuciderea. Mă săturasem deja de această amenințare, iar ea știa acest lucru, când i-am răspuns: "Bine."

– Crezi… că a vrut să vă omoare pe amândoi? întrebă tânăra, îngrozită la gândul că l-ar fi putut omorî și pe el.

– În nici un caz, clătină Blane din cap. Delcine iubea prea multe viața, petrecerile și bărbații, ca să vrea să lase totul în urmă. A renunțat destul de repede la amenințarea asta, când a văzut că nu mă lăsam păcălit. Până la urmă, a început să se răstească la mine. I-am cerut să plece.

– Dar n-a plecat, ci te-a așteptat în mașină.

– Supraveghetorul parcării s-a lăsat păcălit de minciuna ei că vrea să mă conducă acasă, pentru că avusesem o zi grea. I-a dat cheile de rezervă.

– În ziar spuneau că era la volan, când ai coborât.

– Credea că, dacă nu mă poate convinge cu rugămințile, o să găsească o altă soluție.

– Da, soluția găsită a fost să se urce la volan și să conducă nebunește, reușind să se izbească de zid, murmură tânăra. De aceea aveai coșmaruri? Pentru că amenințase că se va sinucide, iar până la urmă reușise?

– Coșmarurile erau provocate de vină, recunoscu el, dar nu pentru că se părea să și-a dus la îndeplinire amenințarea. Delcine avea mereu nevoie de bani, deși îi stabilisem o rentă viageră substanțială. Amenințarea cu sinuciderea era ultima soluție, când nimic altceva nu reușea. N-am nici un motiv să mă simt vinovat din această pricină. Imediat după ce-și primea cecul, pleca la o petrecere sau la vreunul din bărbații ei.

– În acest caz, de ce se simțeai vinovat? De fapt, se știe că oamenii se simt vinovați când o persoană pe care au iubit-o a murit.

– Îmi pare rău să contrazic teoriile tale de psiholog amator, declară el cu seriozitate. Îți repet, n-am iubit-o.

– Nici n-ai urât-o?

– Nu.

Blane se aplecă spre ea, prinzându-i mâinile și privind-o lung. Fără să-și plece privirea, declară:

– Îmi era indiferentă.

– Indiferentă?

Un semn mic din cap urmă exclamația ei. Apoi îi explică:

– Vinovăția pe care o simțeam era legată de indiferența mea. Mă simțeam vinovat că o scosesem din mașină doar pentru că era un lucru instinctiv. Știam, fără să-mi dau seama de unde, că mașina va exploda. Nu mă deranja că eram lovit la cap sau că aveam o tăietură pe obraz, ci doar că mă simțeam indiferent.

– Erai șocat, interveni Arden. Nu trebuia să te aștepți să simți ceva…

– Dar simțeam ceva, o întrerupse el. Pentru Delcine nu simțeam decât indiferență, dar acest lucru a declanșat o ură față de propria persoană. Ce fel de om am devenit? continuam să mă întreb. Un ticălos fără scrupule, așa cum spusese ziaristul cu care ai vorbit, un om care nu simte nimic pentru nimeni?

Tânăra își aduse aminte cum se purtase Blane în perioada în care fuseseră împreună.

– Dar n-ai fost mereu un ticălos. Din câte îmi aduc aminte, într-o dimineață la Brynmoel te-ai purtat chiar fermecător.

– Ca să te conving să rămâi, mărturisi el. Aveam nevoie de tine, Arden.

– Ca să te ajut să scapi de sentimentul de vinovăție? întrebă ea. Nu cred c-am făcut o treabă prea bună. N-au mai fost alte ocazii în care să te fi purtat la fel de fermecător.

– Eu…

Se întrerupse brusc, observând obrajii ei roșii.

– Îți aduci aminte seara în care… te-am ținut în brațe, după ce m-am întors de la plimbare?

Amintirea acelor clipe nu o ajuta să scape de jenă.

– Da…

– Aș fi vrut să o fac de o sută de ori, înainte de acel moment.

– Sincer? întrebă ea, fără să se poată abține, apoi se îmbujoră mai tare. Adică… n-ai spus niciodată…

– Credeam că am făcut-o, replică el, surprinzând-o.

– Nu-mi aduc aminte…

– Nu-ți amintești prima noapte în care ai venit la mine, chiar în această cameră? Când, copleșit de oboseală, am alunecat în coșmarul acela îngrozitor.

– Da, murmură Arden, aducându-și aminte ce se întâmplase.

– În spital, aveam acest coșmar de fiecare dată când închideam ochii, continuă el. Dar era prima dată când, revenindu-mi din violența lui, am descoperit pe cineva care mă uimise cu limba ascuțită în urmă cu câteva ore, arătând ca un înger, în timp ce mă strângea la piept.

Retrăind acele clipe, Arden își aminti că, la un moment dat, Blane îi spusese: "Rămâi cu mine!"

– Oh! exclamă ea, fără să se poată abține. Când mi-ai spus să stau cu tine… voiai altceva, nu?

– Draga mea inocentă, clătină el din cap, făcându-i inima să bată mai tare, pentru că nu aveam încă sentimente pentru tine, voiam să-ți cer să rămâi cu mine pentru alte motive.

– Oh, șopti ea, întrebându-se dacă ar trebui să se supere pe el.

Însă îi era imposibil să o facă, după ce îl auzise spunând: "nu aveam încă sentimente pentru tine".

– Da, zâmbi el. Desigur, dimineață ajusesem să te urăsc pentru că mintea ta pură nu numai că nu văzuse ce voiam de la tine, dar și pentru că mă văzuseși în momentele mele vulnerabile.

– Mă urai? abia reuși ea să șoptească, simțind că toate speranțele i se spulberaseră.

– Îmi repetam acest lucru, chiar în clipa în care ai venit să faci curățenie. Arden, mă împotriveam din toate puterile farmecului tău. Deși

am descoperit curând că nu ești ca restul femeilor pe care le cunoscusem, am avut și dezamăgirile mele.

– Din cauza banilor?

– Desigur, fie bani, fie cadouri. Dar tu erai diferită, cu adevărat.

– Deoarece am vrut să-ți dau banii înapoi? întrebă ea, amintindu-și cum distrusese cecul scris de ea.

– Din o sută de motive. N-ai fost drăguță de la început. Nici când ai aflat cine sunt, nu ți-ai schimbat atitudinea față de mine. N-ai încercat să mă seduci, ci m-ai acuzat că sunt bosumflat și răsfățat!

– Dar am reușit să te fac să mănânci, murmură tânăra.

– Ai ales altă cale să mă cucerești. M-ai adus cu forța la prima masă, râse el.

– Ai spus că… te-am cucerit?

– Cucerit, încântat, cum vrei să spui. Din prima oră a dimineții, până la miezul nopții, când m-am trezit ca să te găsesc lângă mine. A fost momentul în care am încetat să fiu un automat. Din acea clipă, am început să simt din nou.

Chiar dacă nu-și dădea seama unde va duce această mărturisire, și dacă nu va ajunge să fie rănită, Arden nu se putea împiedica să nu fie fermecată de ceea ce auzea. Nu voia să se oprească, pentru că nu se purtase niciodată astfel cu ea.

– În acea noapte, n-am îndrăznit să te trezesc de teamă că voi face dragoste cu tine, mărturisi el cu sinceritate. În timp ce dormeai, păreai atât de inocentă, dar și foarte atrăgătoare. Știam că nu vreau să te rănesc. Eram destul de puternic să car de trei ori greutatea ta, dar privindu-te, am fost cuprins de o mulțumire profundă. O mulțumire pe care n-o mai cunoscusem de mult. De aceea, te-am acoperit și am dormit cu tine. Într-un fel, eram sigur că nu voi mai avea niciodată acel coșmar. Am dormit mai bine decât o făcusem de ani buni.

Cu gâtul uscat de emoție, tânăra reuși să murmure:

– Dormeai foarte profund, când te-am trezit.

Blane zâmbi.

– Și ai știut cum să mă trezești. Ai plecat atât de repede, încât am fost sigur că te duceai direct în camera ta, să-ți faci bagajele.

– De aceea m-ai tratat atât de bine când am coborât.

– Cum aș fi putut să te las să pleci? M-ai eliberat de coșmaruri și m-ai făcut să simt din nou. Eu, care n-aveam încredere în femei, am descoperit că există o femeie în care pot avea încredere.

– Ai învățat să… ai încredere în mine?

El dădu din cap, apoi continuă:

– Da, am învățat. De multe ori te urmăream fără să știi, ocupându-te de diverse lucruri, încercând să-mi dau seama la ce te gândești. Am învățat încetul cu încetul, până în seara în care am plecat singur la plimbare.

– Păi… oricine ar fi fost îngrijorat în situația mea, se bâlbâi ea.

Bărbatul se încruntă, privind-o lung, în timp ce o strângea mai tare de mâini. Cu voce tensionată, o întrebă:

– Așadar, nu e ceea ce speram? Că mă iubești… așa cum te iubesc și eu..

– Mă iubești? exclamă ea cu răsuflarea tăiată, strângându-l de mâini, cu o mișcare convulsivă.

– Te miră că m-am îndrăgostit de tine?

– Păi… da, mărturisi ea, fără să-i vină să creadă. Vrei să spui că ți-ai dat seama că ești îndrăgostit de mine când ai văzut că vreau să plec? De aceea, din senin, te-ai forțat să mă ceri în căsătorie?

– Oh, nu! negă el. Mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de tine în clipa în care ai fost pe punctul să te izbești cu mașina de zidul cabanei. A fost limpede ca lumina zilei pentru mine. Știu că te-am șocat și că am părut

violent, dar eram poate chiar mai zdruncinat. Tocmai descoperisem că te iubesc.

Arden își aminti cât de șocat păruse. Atunci, crezuse că de vină este îndrăzneala ei, pentru că-i răspunsese. Dar dorind să creadă cu disperare, voia să știe mai multe:

– Păreai în stare să mă ucizi!

– Fusesem terorizat de teamă, recunoscu el.

– Dar nu m-ai întrebat mai devreme, continuă ea să încerce să-și spulbere îndoielile. Ai așteptat până în clipa în care eram gata de plecare… În plus, îmi aduc aminte că mi-ai spus că o căsătorie a fost suficientă pentru tine.

– Când am spus acest lucru, eram copleșit de prea multe sentimente întunecate și încă luptam împotriva dragostei pe care o descoperisem pentru tine. De fapt, începusem deja să mă gândesc să te cer în căsătorie, dar eram prea speriat de experiența trecută. Aveam prea puțină încredere în mine și nu voiam nici să te pierd. În cele din urmă, când te-am văzut ieșind pe ușă, mi-am dat seama că aveam prea multă nevoie de tine ca să te pot lăsa să pleci. Atunci, te-am cerut în căsătorie.

– Dar mai lăsat să plec! exclamă Arden, întrebându-se dacă inima îi va mai bate vreodată normal. Nu ți-am răspuns la întrebare, dar m-ai lăsat să plec de lângă tine!

Mâinile lui Blane urcau spre umerii ei, făcând-o să se înfioare.

– Nu eram pregătit să-ți spun că te iubesc, murmură el cu blândețe. Nu sunt decât un bărbat, draga mea. Dacă am citit semnele greșit, nu voiam să mă fac de râs. M-am înfuriat când te-ai îndepărtat, de parcă nu spusesem nimic. Eram supărat pe tine, eram mânios pe mine.

– Am auzit ușa de la intrare înainte să mă urc în mașină…

– Eram furios, zâmbi el, dar am descoperit, pe măsură ce zgomotul motorului se îndepărta, că voiam ceva de la tine. După ce mi-a trecut furia

și mânia, m-am îndreptat spre chiuvetă, unde știam că se află cartea aceea de colorat.

Privirea lui blândă îi studia fața cu atenție.

– Și, draga mea Arden, cartea nu mai era acolo!

Vocea lui tandră distrusese toată rezistența ei.

– Și eu voiam ceva de la tine, murmură tânăra, simțindu-se timidă.

– Speram din toată inima că acesta este motivul, răspunse el, ridicând-o în brațe.

Prinsă strâns în brațele lui, Arden descoperi că stătea pe genunchii lui, dar cu fața întoarsă, astfel încât să-l poată privi în ochi.

– Dragostea mea, șopti el, aplecându-se spre ea și sărutând-o cu blândețe.

Timpul păru să stea pe loc. Când în cele din urmă Blane se îndepărtă, figura lui era luminată de fericire.

– Oh, doamne, cât de mult mi-am dorit să te țin în brațe și să te sărut!

Din nou, gura lui puse stăpânire pe buzele ei.

Degetele lui sensibile îi mângâiară fața, ca și cum ar fi avut nevoie de această atingere, ca să se asigure că se afla acolo, lângă el. Arden îl mângâia și ea cu timiditate.

– Draga mea, murmură el, odihnindu-și capul pe pieptul ei. Mă iubești?

– Oh, da, oftă ea. Da, atât de mult! Am fost bolnavă de dragoste ultima lună, fără să știu dacă îmi voi mai reveni vreodată.

Mâinile lui o mângâiau peste tot, dându-i la o parte hainele ca să ajungă la pielea fierbinte. Sărutările deveniseră din ce în ce mai pasionale, făcând-o să nu-și mai dea seama unde se află, dorind să nu se oprească niciodată.

Brusc, descoperi că Blane se retrăgea, domolind pasiunea pe care o stârnise în ea și privind-o rușinat pentru că fusese pe punctul să-și piardă controlul.

– Îmi pare rău, murmură el, acoperindu-i pieptul cu cămașa, fără s-o încheie la loc. Am uitat că data trecută când era să-mi pierd la fel capul, nu erai pregătită pentru această experiență.

Arden se îmbujoră. Dar nu mai avea nici un motiv să-și ascundă emoțiile de el, așa că mărturisi:

– De fapt… ceea ce voiam să spun atunci, dar nu reușeam era că… se bâlbâi ea, tușind încurcată. Voiam să spun că eram… mai mult decât pregătită pentru tine…

– Dar ai dat din cap! Era o indicație…

– Încercam să spun: "nu întreba", recunoscu tânăra, jenată. Cred că eram destul de timidă. N-am putut găsi cuvintele ca să spun… "da, te rog!"

Blane zâmbi larg, aplecându-se din nou spre ea.

Chiar dacă nu-și dorea nimic altceva decât să fie sărutată, își aduse aminte cât suferise luna trecută.

– Ai spus că sperai că am luat cartea pentru că voiam ceva de la tine, îi aminti ea. Dar de ce ai așteptat până acum?

Blane o sărută încă o dată cu tandrețe, apoi îi încheie nasturii de la cămașă.

– Asta pentru cazul în care sunt distras, murmură el. Draga mea, se pare că n-am terminat mărturisirile. Mă crezi, totuși, că te iubesc foarte mult? Că viața și dragostea mea sunt pentru tine și că, dacă nu mă vrei, viața mea nu mai are nici un rost?

Arden dădu din cap aprobator, cuprinsă de emoție.

– Da, te cred, răspunse ea, cu ochii în lacrimi.

Ar fi vrut să-i spună că are încredere în el și că alte explicații sunt inutile.

Dar Blane, care o privea cu adorație, părea să-i fi citit gândurile. Chiar și așa, intenția lui era să-i alunge îndoilelile o dată pentru totdeauna.

– Aș vrea să ai mereu încredere în mine, așa cum o faci acum, declară el, la fel de emoționat. La început, am vrut să te caut imediat. Eram sigur că mă iubești, dacă ai luat cartea.

– Te îndoiai?

– Nu, pe moment. Întâi, înainte chiar să știu ce vreau să fac, am alergat în sat, în căutarea unui mijloc de transport. Când am ajuns acolo, știam deja ce trebuie să fac.

– Îți schimbaseși părerea?

– Mă lași să povestesc? mormăi el, apoi începu să râdă și o sărută ușor, înainte să reia povestirea. Oricum, când am ajuns în sat am descoperit, spre dezamăgirea mea, că nu exista nici un mijloc de transport disponibil, iar autobuzul venea doar miercurea. În plus, în starea în care eram, uitasem să iau bani la mine.

– Doar din cauză că ai descoperit că luasem cartea de colorat? exclamă ea, încântată.

– Descoperirea asta mă copleșise, nici nu mai știam unde sunt, confirmă el. Mi-am spus că ar fi mai bine să mă opresc și să mă adun. Să mă întreb dacă nu uitasem ceva.

– Sper că aveai haina pe tine? interveni ea pe un ton protector, aducându-și aminte că ploua în ziua în care plecase.

– Cred că-mi va face plăcere să mă obișnuiesc să fiu răsfățat, zâmbi Blane. Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc dacă aveam sau nu haina pe mine. Dar mi-am adus aminte că, din moment ce nu aveam cheia la mine, însemna că lăsasem cabana descuiată și, dacă mă ajuta memoria, două farfurii cu mâncare pe masă, pe care colonelul urma să le găsească la vizita următoare. Mi-am dat seama că, în loc să mă agit ca un câine cu coada în flăcări, aș fi putut să dau un telefon la birou să vină cineva să mă ia. Între timp, puteam să mă întorc la cabană și să fac puțină curățenie, până la sosirea transportului.

– Și până a sosit…

– Am avut destul timp să gândesc rațional, continuă el. Nu mă deranjează să recunosc, dar nu-mi făcea prea mare plăcere să gândesc. Amintindu-mi cât de rău mă purtasem cu tine, mi-am dat seama că eram un idiot să-mi imaginez că lacrimile tale din seara trecută însemnau că mă iubești. În plus, mi-am dat seama că era o nedreptate din partea mea să te cer în căsătorie, atâta vreme cât numele meu era încă întinat de acuzația de a-mi fi omorât fosta soție. Ancheta trebuia să dovedească, fără urmă de îndoială, că eram nevinovat. Cum aș fi putut veni la tine, înainte de asta?

– Așadar, mi-ai scris acea scrisoare în ziua anchetei?

– Imediat după ea, dădu el din cap, aprobator. Voiam să vin în persoană– eram disperat să te văd din nou. Dar până atunci, avusesem săptămâni întregi să mă îndoiesc de dragostea ta. Sincer să fiu, îmi era teamă că temerile mele cele mai negre vor fi confirmate. Speriat că, după felul în care mă purtasem cu tine, o să-mi spui să mă duc la naiba.

Privirea ei plină de dragoste mărturisi că nu i-ar fi spus niciodată așa ceva, nu după ce ar fi aflat că o iubește.

– Dar până la urmă ai venit, zâmbi ea.

– După cum am spus, uitasem tot despre banii pe care mi-i datorai. Când mi-ai vorbit despre ei, mi-am dat seama că aveam scuza necesară ca să vin să te văd. Scrisoarea ta a ajuns chiar în dimineața asta.

– Mă bucur că ai venit atât de repede, șopti ea.

– Nu m-am oprit decât să-mi anunț secretara să-mi anuleze toate întâlnirile, apoi am plecat, repetând în gând cum să descopăr ce simți pentru mine, folosind pretextul că am venit să-mi recuperez banii. Din reacția ta, speram să descopăr dacă am vreo șansă– apoi urma să te cer din nou în căsătorie.

– Dar m-ai întrebat aproape imediat ce m-ai văzut! Nici n-ai avut timp să-ți dai seama ce simt…

– Din cauza emoțiilor, mărturisi el, încurcat. N-am mai pățit-o niciodată… A fost suficient să te văd și gata! Am spus imediat ce planificasem să nu spun, dorind să scap mai repede de coșmarul ultimelor luni.

Arden îl privea cu adorație. Chiar dacă suferise acel teribil șoc după accident– mai ales că era nevoit să privească înăuntrul sufletului lui, fără să-i facă prea multă plăcere ce vede– Blane era un bărbat cu nervi de oțel. O emoționa până la lacrimi că fusese cea care făcuse oțelul să se înmoaie.

– Așadar, iubita mea, murmură el cu tandrețe, o să-mi dai răspunsul pentru care am venit? Vrei să fii soția mea?

Cuprinsă de o fericire fără margini, tânăra își aminti ce spusese mai devreme că e prea nerăbdător să aștepte până la primăvară, ca să înceapă procedurile legale. Cu un zâmbet plin de dragoste, îl întrebă:

– Am putea să… rezolvăm această problemă… într-un mod pozitiv, înainte de douăzeci și unu martie?

Blane, știind foarte bine că ziua desemnată era prima zi de primăvară, zâmbi larg, primind răspunsul pe care-l aștepta.

– Deoarece suntem abia la mijlocul lui februarie, cred că ne putem descurca, răspunse el.

Se aplecă din nou spre ea, prinzând-o în brațe cu dragoste.

– Iubirea vieții mele, murmură el, înainte să o sărute cu tandrețe.

Sfârșit